

Gió Đông Tiều Tụy

Contents

Gió Đông Tiều Tụy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	87
25. Chương 25	95
26. Chương 26	99
27. Chương 27	104
28. Chương 28	109
29. Chương 29	114
30. Chương 30	120
31. Chương 31	126
32. Chương 32	133
33. Chương 33: Phiên Ngoại	134

Gió Đông Tiều Tụy

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ cổ trang, giang hồ, ngược, nhất thụ nhất công, kết thúc tốt đẹp (HE)Mức độ: PG-13Biên tập: Phỉ Th

1. Chương 1

Cây già bám những dây khô,
Quạ bay về đậu nhấp nhô bóng chiều.
Nhà ai nước chảy ven cầu,
Gió thu, ngựa ốm về đâu đêm rừng.
Phương tây chiều xuống băng khuâng,
Thân du tử mãi lưng chừng chân mây.

Nơi đây không có cây già bám những dây khô, cũng không có nước chảy ven cầu mà chỉ thấy thấp thoáng núi đồi xa xăm, giữa rừng cây trùng điệp là một con đường thẳng thang xuyên suốt từ nam chí bắc.

Khi chiều tà đã buông xuống phương tây, con đường lại thêm phần vắng lặng, duy chỉ một người một ngựa thong thả mà đi.

Con ngựa vốn là một con tuấn mã, toàn thân trắng tuyết. Người trên lưng ngựa toàn thân vận y sam nguyệt sắc, niên kỷ không quá độ đôi mươi. Y trông như không vội lên đường gì, đầu hơi cúi thoáng mang tâm sự. Bốn bề một vùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng vó ngựa đơn điệu khua từng nhịp đều, càng làm dậy thêm không khí u trầm tịch mịch.

Vừa hay sự yên ả đã nhanh chóng bị phá vỡ: một hồi vó câu cấp bách vọng lại từ xa, cuối đường có hai thân ảnh dần dần hiện lên.

Trên con ngựa chạy trước là một trung niên tướng mạo đầy đà vận y sam đỏ thẫm, khuôn mặt hồng hào tựa như một vị đại tài chủ. Giống như muốn cùng người đầy đà kia hợp thành một cặp thú vị, trên con ngựa theo sau là một người gầy gò, thân hình lêu khêu, đằng xa nhìn lại trông giống hệt thân tre. Hắn mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, dù không chói mắt như người mập mạp kia nhưng được cắt may rất vừa vặn *** xảo, hiển nhiên chủ nhân cũng là người có thân thể.

Lúc hai con ngựa đuổi kịp người thanh niên thì đột nhiên kiểm hãm tốc độ, song hành cùng y.

Người mập mạp chấp tay cười rạng rỡ: “Vị tiểu huynh đệ này, cho hỏi đường nào đi tới Trầm gia trang vậy?”

Người thanh niên đưa mắt quan sát hai người nọ, khẽ cười nhàn nhạt: “Phải chăng nhị vị muốn đến chúc thọ cho Trầm lão gia?”

Người mập mạp ngó người ra, đoạn ha hả cười to: “Thì ra ba chúng ta là bạn đồng hành. Tiểu huynh đệ cũng đến Trầm gia mừng thọ à?”

Người thanh niên thoáng cười mà rằng: “Cũng gần như vậy.” Đoạn y đưa tay chỉ về phía trước, “Qua khỏi vùng núi này chừng hai ba dặm sẽ đến nơi.”

Vốn hai người mập ốm này muốn gấp rút lên đường cho kịp, giờ nghe lộ trình không còn xa lắm liền thấy yên lòng, bèn thong thả đồng hành với người thanh niên kia. Họ vừa đi vừa trò chuyện rôm rả.

Người thanh niên lên tiếng hỏi: “Dường như đây là lần đầu tiên hai vị đến Trầm gia trang, không biết hai vị quen biết thế nào với Trầm lão gia?”

Hai người mập ốm đưa mắt nhìn nhau, rồi người mập mạp nói: “Thật không dám giấu giếm gì huynh đệ, chúng ta nghe đại danh của Trầm lão gia đã lâu, chỉ tiếc là không có duyên sơ ngộ. Chuyện quen biết thì càng không dám nói tới, lần này chúng ta đến là vì nhị công tử của Trầm gia...”

Ánh nhìn của người thanh niên thoáng lay động: “Thì ra nhị vị là bằng hữu của Trầm nhị thiếu gia sao?”

Người mập mạp thở dài một hơi: “Thật là hổ thẹn, chúng ta làm sao dám nhận hai chữ ‘bằng hữu’ đó chứ. Tại hạ vốn cũng xuất thân từ chốn giang hồ, về sau mở một tửu lâu ở kinh thành, cũng xem như có chút tiếng tăm. Nào ngờ một năm trước kẻ thù ngày xưa tìm tới gây sự. Hắn dẫn theo một đám tay sai suốt nửa đã phá nát tửu lâu của ta rồi. Cũng may lúc đó có Trầm nhị công tử đi ngang đã ra tay trợ giúp nghĩa tương trợ. Thế nên hai chữ ‘bằng hữu’ này thật không dám nhận, Trầm nhị công tử chính là đại ân nhân của tại hạ.”

Người gầy gò liền tiếp lời: “Tại hạ cũng giống như Thân huynh đây. Nửa năm trước ta có nhận một chuyến bảo tiêu tới Thái Nguyên Phủ, lúc đi qua chân núi Thái Hành thì có kẻ cướp tiêu. Kẻ này chính là tên đạo tặc tung hoành khắp con đường độc hành Giang Bắc năm xưa. Tại hạ đây đạo hạnh ít ỏi thấp kém, hiển nhiên không cách chi chống lại được, đành trơ mắt nhìn số bạc bảo tiêu bị cướp đi. Đúng lúc Trầm nhị công tử đi ngang đã giết chết tên đạo tặc đó.”

Hắn cười gượng gạo nói tiếp: “Số bạc bảo tiêu này là của một vị quan lớn trong kinh thành, số lượng thật sự rất nhiều. Nếu lỡ đánh mất thì cả nhà ta chắc đành ôm nhau tự vẫn thôi. Trầm nhị công tử quả thực đã ban ơn tái sinh cho ta...”

“Cho nên khi nghe sắp đến đại thọ của Trầm lão gia, nhị vị bèn lập tức lên đường ngay, trước là để chúc thọ, sau là để tạ ơn?”

Cả hai đồng thanh trả lời: “Đúng thế.” Dứt lời lại cười khổ não: “Chỉ e thân phận bọn ta tầm thường, ngay cả một tấm thiệp mời cũng không có, mạo muội tiến vào thế này không biết...”

Người thanh niên ngắt lời: “Nhị vị có lòng tri ân báo đáp, chính là tính cách của người trung nghĩa. Thiết nghĩ Trầm gia trang nhất định sẽ hoan nghênh nhị vị.” Nói xong y hướng về cả hai mỉm cười yên ủi.

Không hiểu sao dù tướng mạo người thanh niên này không thể nói là tuấn mỹ cho lắm nhưng nụ cười kia lại rung động nhân tâm vô cùng, khiến đối phương rất yên lòng vững dạ. Nhất thời cả hai cảm thấy khoan khoái hẳn ra.

Người mập mạp dò hỏi: “Xem ra quan hệ của tiểu huynh đệ với Trầm gia cũng không phải đơn giản.”

“Cũng bình thường.”

“Ta nghe nói lúc vị Trầm nhị công tử này ra đời thì Trầm phu nhân từng nằm mộng thấy một trăm con phượng hoàng nhất tề nhảy múa, cho nên mới đặt tên cho y là ‘Phượng Cửu’. Thật có chuyện kỳ lạ này à?”

“Nghe đồn là vậy.”

Người mập mạp lại thở dài một tiếng: “Vị Trầm nhị công tử này quả nhiên không phải là người tầm thường. Nghe nói lúc y năm tuổi đã bắt đầu luyện kiếm, mười một tuổi đã giết được tên đạo tặc khét tiếng Liên Thiên Vân, từ đó danh chấn giang hồ và được ca tụng là Thần Đồng...”

Người gầy gò góp lời: “Đương thời Trầm lão gia được mệnh danh là Thần Kiếm Chấn Giang Hồ, thanh danh lẫy lừng khắp chốn. Hổ phụ không thể sinh khuyển tử, Trầm nhị công tử làm sao thua kém ngài ấy được?”

Người mập mạp lại nói tiếp: “Càng hiếm thấy là Trầm nhị công tử không những võ công cao cường mà lại còn kiếm đảm cầm tâm, cầm kỳ thi họa không cái nào không *** thông. Nghe nói y từng cùng đại kỳ vương Cổ Thánh Tử đánh cờ ba ngày ba đêm bất phân thắng bại nữa.”

[2: Múa kiếm thì thấy rõ sự gan dạ, đánh đàn thì thấy rõ lòng cao đẹp, ý chỉ bậc tài hoa.]

Người gầy gò thở dài cảm thán: “Trầm lão gia có được một đứa con như vậy cũng không uổng một đời anh minh rồi.”

Người mập mạp phụ họa thêm: “Mai sau con ta mà được một nửa của Trầm nhị công tử thôi, có bắt ta chết ngay bây giờ ta cũng mãn nguyện.”

Người gầy ốm bỗng sững sốt như nhớ ra điều gì: “Trầm nhị công tử xuất sắc như thế mà không hiểu sao Trầm đại công tử lại vô danh bật tiếng đến vậy kia?”

Người mập béo đáp ngay: “Ta có biết chuyện này. Trầm đại công tử tên là Trầm Nhạn Thạch. Nghe nói bất luận tướng mạo võ công hay tài trí tên tuổi đều kém xa nhị đệ của mình, cho nên không thường xuyên hành tẩu giang hồ. Nghe nói Trầm lão gia cũng không thích y cho lắm.”

Người ốm ngạc nhiên hỏi lại: “Cùng là huynh đệ với nhau mà sao lại thua xa tới vậy?”

Người mập đáp: “Vậy là huynh không biết rồi. Mẫu thân của Trầm nhị công tử chính là nữ hiệp nổi danh khắp giang hồ năm xưa, tài nữ Nhạc Minh Tiên. Còn mẫu thân của vị Trầm đại công tử kia nghe đồn chỉ là nữ tử của một nhà tầm thường, may mắn được gả vào Trầm gia thì hạ sinh con trai ngay.”

“Hèn gì...”

Người thanh niên này giờ vẫn yên lặng mỉm cười nghe hai người kia trò chuyện, lúc này mới chợt lên tiếng: “Đã đến Trầm gia trang rồi.”

Hai người vội đưa mắt nhìn sang, quả nhiên thấy một tòa trang viện cao lớn đứng sừng sững phía trước. Cửa trang viện có treo một tấm biển lớn, trên mặt sơn ba chữ to màu vàng kim “Trầm gia trang.” Vì Trầm gia trang nằm ở nơi hẻo lánh nên phần đông người chúc thọ đã đến đây trước hai ngày. Cổng trang vì vậy luôn giữ mở rộng, có vài tên gia đình đang đứng ngoài để nghênh tiếp khách quý.

Người mập mập chợt nhớ ra vội nói: “Tiểu huynh đệ, chúng ta đi chung này giờ mà vẫn chưa xưng danh tánh nữa. Tại hạ là Thân Công Viễn.”

Rồi hắn quay sang chỉ vào người gầy ốm: “Còn vị huynh đài này là Quách Vân Thiên của Chính Nam tiêu cục.”

Người thanh niên mỉm cười, chấp tay đáp lễ lại:

“Tại hạ là Trầm Nhạn Thạch.”

Chú thích:

Bài thơ “Thiên tịnh sa – Thu tứ” của Mã Trí Viễn, bản dịch thơ do cư sĩ Liên Hoa sưu tầm.

5

Khô đặng lão thụ hôn nha,

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia,

Cổ đạo tây phong sáu mã.

Tịch dương tây hạ,

Đoạn trường nhân tại thiên nhai.

Kiểm đảm cầm tâm: Trong bài thơ “Tuế văn hoảng nhiên hữu hoài” của Ngô Lai có câu: “Tiểu tháp cầm tâm triển, trường anh kiếm đảm thư”. Về sau người đời dùng “kiếm đảm cầm tâm” để miêu tả sự cương nhu tương hỗ và nhâm hiệp nhu nhã trong truyện kiếm hiệp.

Kiểm sắc bén mà uy mãnh, cầm thanh nhã lại đa tình.

Hữu kiếm mà vô cầm, ý nói kiếm chỉ là vũ khí để giết người; hữu cầm mà vô kiếm, ý nói cầm trở thành loại cầm thán nhất thời. Cầm và kiếm, một cương một nhu cùng ở một nơi sẽ tạo thành sức mạnh uyển chuyển uẩn tàng. Phạm ý nghĩa sâu xa của hai vế này là khiến người mê mẩn cả tâm thần.

Đó là lý do chuyện xưa ‘Bá Vương biệt cơ’ đã làm xúc động biết bao lòng người, từ sớm anh hùng mỹ nhân vốn là kiếm cầm hảo hợp.

‘Sức nhỏ núi, khí trùm đời’ (Nhữ Thành dịch) của Hạng Vũ đương nhiên là kiếm, lúc đối mặt với chiến mã bên bờ Ô Giang, ông ngửa mặt lên trời ca lời bi tráng, là cầm trong kiếm.

Nhất đại mỹ nhân Ngu Cơ chất lệ tình thâm, đương nhiên là cầm, lúc nàng vì anh hùng mà kiên quyết tự vẫn, là kiếm trong cầm.

Anh hùng mỹ nhân nguyên là kiếm và cầm hòa vào nhau tạo nên một cảnh giới bi thương ước lệ. Cảm giác cầm kiếm giao hòa hân hoan, càng khiến người muốn trở thành một nam nhân vẹn toàn cầm ái.

Song những gì quá tuyệt mỹ cuối cùng đều biểu lộ sự hư không.

Một người nam tử Hán có “kiếm đảm” luôn luôn vì lợi ích nghiệp lớn mà thô tục lỗ mãng, một vị tiên sinh có “cầm tâm” thì lại thường nhu nhược ôn hòa. “Kiếm đảm cầm tâm” đích thực là một cảnh giới rất hoàn mỹ, nhưng cũng rất khó đạt tới. Có điều chỉnh bởi sự mong được mà không với được càng làm tăng tính say mê, giống như trẻ con mê mẩn chuyện cổ tích vậy

2. Chương 2

Trầm Nhạn Thạch vừa sải bước vừa hồi tưởng sự việc mới xảy ra, bất giác bật cười ra tiếng. Y không có ý khiến cho hai người mập ốm kia phải khó xử, chỉ là ngay từ đầu đã không có dịp xưng ra danh tính, đến lúc cuối cũng không có cơ hội nào mở miệng.

Phân phó gia đình chiêu đãi hai người thật chu đáo xong, y nghe hạ nhân báo là phụ thân đang ở trong thư phòng liền mau chóng đến đây ngay.

Thoáng thấy thư phòng vắng, tâm tình ngổn ngang trong lòng bỗng nhiên chùn xuống. Trầm Nhạn Thạch bước đến cửa hít một hơi thật sâu mới dám lên tiếng: “Phụ thân, Nhạn Thạch đã trở về.”

Từ thư phòng truyền ra một giọng nói uy nghiêm: “Vào đi.”

Đến ngày mai thì Trầm lão gia Trầm Thành Phong sẽ tròn ngũ tuần. Ngũ tuần là đại thọ nên mọi việc cần phải được lo liệu cho vẹn toàn. Kỳ thực do nội công thâm hậu và biết cách dưỡng sức điều độ, thoạt nhìn ông tuyệt đối không giống người đang ở độ năm mươi. Mái tóc ông vẫn còn đen nhánh, vóc người trắng kiện rắn rỏi không mấy may hao mòn, tia nhìn rạng rỡ có thần trên gương mặt chữ điền chưa cần thịnh nộ đã tỏa rạng tôn nghiêm. Điềm tĩnh như Trầm Nhạn Thạch mà mỗi lần gặp phụ thân cũng bất giác thấy sợ hãi.

Y hít một hơi thật sâu, mạnh dạn bước vào phòng: “Phụ thân, Tiên di.”

[3: Di ngoài nghĩa là di, thím ra, ngày xưa các vua chư hầu gả chồng cho con gái thường kén mấy con gái trong họ đi theo để làm bạn với con, cho nên sau gọi vợ lẽ là di.]

Vị “Tiên di” này chính là mẫu thân của Trầm Phượng Cử, tài nữ Nhạc Minh Tiên, cũng chính là nhị phu nhân của Trầm Thành Phong. Có người nói lúc xuân thời bà là đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm, đã mấy chục năm trôi qua mà tư thái vẫn không hề giảm sút. Bà sánh vai bên Trầm Thành Phong, đến Trầm Nhạn Thạch cũng phải thừa nhận cả hai thật sự là một đôi bách nhân giai ngẫu. Từ khi sinh ra đời tới giờ y chưa từng được gặp mặt mẫu thân của mình, đôi khi y cũng thầm nghĩ: Không biết diện mạo mẫu thân như thế nào? Liệu mẫu thân đứng cạnh phụ thân có xứng đôi như thế? Có điều lòng y cũng mơ hồ hiểu là sẽ không xứng, nếu không đã chẳng sinh ra một kẻ tầm thường như y.

[4: Nguyên là “nhất đôi bách nhân”: thường dùng như trai tài gái sắc, ý chỉ trời tạo một đôi.]

May mà vị kế mẫu này đối đãi với y không hề tệ bạc chút nào.

Trầm Thành Phong đang chăm chú luyện thư pháp, dù đã nhiều ngày không gặp trưởng tử của mình nhưng cũng không màng nhìn đến một cái. Đến nỗi Trầm phu nhân phải đứng lên mở lời: “Nhạn Thạch đã về rồi, dọc đường đi có ổn không con?”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười: “Thưa rất thuận lợi. Tiên di vẫn khỏe chứ ạ?”

Trầm phu nhân nói: “Ta vẫn khỏe.”

Còn muốn nói mấy câu nữa nhưng không biết nên mở lời thế nào, y đành ngượng ngập đứng yên tại chỗ.

Vừa lúc Trầm Thành Phong cũng chịu hừ nhẹ một tiếng: “Nghe nói người đi thị sát điền trang, vậy mà rốt cuộc hôm qua lão Ngô của điền trang đã mang số bạc lão mượn và thợ lễ đưa tới cả rồi. Còn người thân là đại thiếu gia lại không thấy bóng dáng đâu cả. Mấy ngày nay người đã đi đâu?”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười thưa: “Hài nhi có chút việc nên không thể về sớm.”

Lại một tiếng hừ khinh khỉnh: “Người thì có việc gì?”

Trầm Nhạn Thạch không dám biện luận gì thêm, chỉ cúi người đáp: “Hài nhi đã chuẩn bị một lễ vật dâng lên phụ thân.”

Nhìn thấy phụ tử hai người không khí căng thẳng nên Trầm phu nhân vội vã xen vào: “Lễ vật do Nhạn Thạch chuẩn bị sẵn chắc là không tầm thường rồi.”

Trầm Nhạn Thạch lẳng lặng lấy ra một vật rồi cất tiếng: “Đây là huyết ngọc của Nam Sơn, nghe nói có công dụng hiếm có giúp máu huyết lưu thông. Hài nhi thấy phụ thân hai năm nay vận công thường không dễ dàng nên đã đi tìm miếng ngọc này cho người.”

Y vì tìm miếng huyết ngọc này đã gặp vô vàn khó khăn, suýt chút nữa là lạc đường trong núi nên mới về chậm một ngày. Thế nhưng y cho rằng đây là bổn phận nhi tử phải làm, không cần kể lễ dông dài ra.

Trầm phu nhân vội đón lấy vật kia, thấy miếng huyết ngọc thắm đỏ ánh lên sắc trong suốt, tay vừa chạm vào đã cảm nhận luồng khí ấm áp ngay, bà biết món đồ này vô cùng trân quý bèn vui mừng nói: “Thành Phong, huynh xem Nhạn Thạch hiếu thảo biết chừng nào.”

Trầm Thành Phong ngẩng đầu lên nhìn rồi khẽ gật đầu, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra chút dịu dàng, đang định mở miệng thì bỗng nghe gia đình bên ngoài kêu to: “Nhị thiếu gia đã trở về.”

Phụ phụ Trầm thị đồng thanh cất tiếng: “Phượng Cử đã về rồi!” Cả chân mày cũng lộ rõ sự hoan hỷ ra. Trầm Thành Phong hạ bút xuống ngay còn Trầm phu nhân thì đã nôn nóng ra tận cửa đón.

Chỉ nghe tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài mỗi lúc mỗi gần hơn, một thiếu niên xinh đẹp đầy mạnh mẽ của vào hồ hởi lớn tiếng: “Cha, con đã về rồi!” Ánh mắt đảo qua thấy Trầm Nhạn Thạch mới nói: “Đại ca cũng ở đây à?”

Trầm Nhạn Thạch gật đầu đáp lễ.

Trầm Thành Phong nghiêm giọng trách mắng: “Tên tiểu tử đáng chết này, một lần đi là biến biệt tới nửa năm trời, vẫn còn biết đường về sao hả?”

Tuy ông mở miệng trách cứ nhưng trên mặt thì tràn đầy ý cười thỏa mãn. Trầm Nhạn Thạch nhìn cảnh tượng trước mắt mà thoáng thở dài trong lòng. Khuôn mặt tươi cười xuất phát từ đáy lòng này phụ thân chưa bao giờ biểu lộ với y...

Người thiếu niên này hiển nhiên là Trầm Phượng Cử. Năm nay hấn mười bảy tuổi, tuy còn trẻ nhưng đã sớm nổi danh khắp giang hồ, tính tình lại rất sôi nổi hoạt bát. Vừa vào tới cửa là tựa hồ hết thấy hào quang rực rỡ đều tập trung hết lên người hấn.

Trầm Nhạn Thạch lặng lẽ lùi vào góc phòng. Chỗ này đã không cần đến y góp phần nhưng lại không thể thối lui được, thật đúng là thống khổ mà.

Nửa năm không gặp thấy Phượng Cử dường như càng thêm tuấn tú ra. Lão thiên gia vốn dĩ ưu ái riêng biệt nên đã mang tất cả tâm huyết mà trao hết cho đệ ấy rồi. Thật khó tưởng tượng hai người họ là huynh đệ... Về chuyện này...

Trong lòng Trầm Nhạn Thạch chỉ có nuôi tiếc chứ không dám có đồ kỵ — Đồ kỵ chỉ khiến người ta trở nên xấu xí, bản thân mình không đẹp đã đủ lắm rồi.

Ánh nhìn của y hướng ra sau lưng Trầm Phượng Cử, lướt qua Trầm phu nhân mới dừng trước một thanh niên vận hắc y đang đứng lặng lẽ. Tâm can bỗng thoáng chấn động, hể hỡ nơi nào có Phượng Cử dĩ nhiên sẽ có mặt người ấy. Lẽ ra nên sớm biết điều này mới phải.

Sắc diện người thanh niên đó rất trầm ổn, toát ra vẻ khô ngô anh tuấn, vừa nhìn đã biết là một thanh niên tài trí. Dù hắn đang đứng cạnh một người như Trầm Phượng Cử cũng không hề bị lu mờ chút nào.

Đây cũng đúng là một đôi bích nhân mà. Trầm Nhận Thạch thăm cảm thán, phụ thân cùng Tiên di đã là một đôi bích nhân song hợp mà ngay cả hai người này cũng thế. Nhìn người ấy chăm chú dịu dàng nhìn Phượng Cử thì đã hiểu chỉ có bản thân mình là dư thừa.

Người thanh niên vận hắc y dường như cảm nhận được ánh nhìn của y, liền quay sang cười nhẹ: “Nhận Thạch.”

Trầm Nhận Thạch cũng mỉm cười đáp lại: “Xin chào.”

Bên kia Trầm Phượng Cử còn đang cười đùa hí hửng: “Cha, đã lâu như vậy cha có nhớ con hay không?”

Trầm Thành Phong giả vờ hậm hực: “Cái tên bất hiếu này, nhớ người làm gì hả?”

“Vậy sao?” Trầm Phượng Cử cũng vờ thờ dãi: “Uổng công con vẫn luôn nhớ tới cha... Nghĩ đến sáng mai là ngày đại thọ của cha nên giá nào cũng phải gấp rút trở về để kịp chúc thọ. Con lập tức cùng Tử Thanh một mạch phi vội về đây, đến ngựa cũng kiệt sức tới mức sùi bọt mép luôn.”

Người thanh niên mặc áo màu đen tên Nhạc Tử Thanh cũng phụ họa: “Đúng vậy, Phượng Cử ngày nào cũng nhắc mãi chuyện phải tìm thọ lễ xứng đáng cho di phụ đấy ạ.”

[5: Dượng]

Lúc này Trầm Thành Phong mới nhìn thấy Nhạc Tử Thanh: “Hóa ra Tử Thanh cũng ở đây, sao lại im hơi lặng tiếng thế này hả?”

Nhạc Tử Thanh khẽ cười nói: “Con thấy di phụ cùng Phượng Cử lâu ngày gặp lại nên chân tình đều bộc lộ ra hết, sao mà nỡ phá tan niềm vui của phụ tử hai vị cho được?”

Nhạc Tử Thanh là con của huynh trưởng Trầm phu nhân Nhạc Minh Tiên. Lúc hắn được mười hai tuổi thì phụ mẫu đã qua đời sớm nên từ đó vẫn nương nhờ ở Trầm gia trang. Phụ phụ Trầm thị lúc nào cũng đối xử với hắn như con ruột cho nên lời nói cũng có phần thân mật hơn.

Trầm Thành Phong lên tiếng dò hỏi: “Lần này ra ngoài Phượng Cử không gây ra tai họa gì chứ?”

Không đợi Nhạc Tử Thanh trả lời, Trầm Phượng Cử đã chen ngang tức thì: “Có bao giờ con gây ra họa đâu? Không những không có gây họa mà con còn đặc biệt tìm cho cha một phần đại lễ nữa.”

Hắn mở bao phục mang bên mình, mọi người nhìn theo thì hóa ra là ba thanh bảo kiếm.

Trầm Thành Phong bật cười trách yêu: “Tiểu tử *** quá, ta cần nhiều kiếm như vậy làm gì hả?”

“Cha à, cha hãy nhìn kỹ đi.” Trầm Phượng Cử chỉ vào một thanh kiếm khắc hình con rắn vàng trên chuôi, đắc ý mà nói: “Đây chính là Kim Xà kiếm.”

Trầm Thành Phong ngẩn người ra, đoạn hỏi dồn: “Là tùy thân bội kiếm của Kim Xà kiếm khách à? Sao nó lại nằm trong tay con được?”

“Con đánh bại hắn, đương nhiên là kiếm thuộc về con rồi.”

“Con đánh bại được Kim Xà kiếm khách sao?” Sắc mặt Trầm Thành Phong vô cùng kinh ngạc.

Trầm Phượng Cử cười rộ khoe tiếp: “Còn nữa. Đây là Kinh Hoàng kiếm của Triển Văn Tuấn phái Hoa Sơn, còn đây là ‘Thiên Nam nhất kiếm’ Nhật Hoa kiếm của Đoàn Phi Hồng, tất cả đều là bảo kiếm trứ danh cả. Lần này con vì cha mà chiếm được bảo kiếm, hơn nữa còn góp phần gia tăng thanh danh của Trầm gia chúng ta, vậy đây có được tính là đại lễ không cha?”

Kim Xà kiếm khách, Triển Văn Tuấn và Đoàn Phi Hồng, ba người này đều là kiếm sĩ danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ. Trầm Thành Phong nghe nhi tử có thể đánh bại được những người này thì không khỏi đắc ý, ha ha cười lớn: “Quả nhiên là đại lễ mà!”

Trầm Phượng Cử tiếp tục hồ hởi: “Đúng rồi cha, Cổ Tùng đạo trưởng có truyền thụ cho con một bộ kiếm pháp đó.”

Trầm Thành Phong lại ngó người ra: “Cổ Tùng đạo sĩ của phái Thanh Thành à? Lão già này kiếm pháp rất khá nhưng tính tình thì cổ quái vô cùng, sao lại bằng lòng dạy kiếm pháp cho con được?”

Trầm Phượng Cử cười đắc ý: “Lão và con mới gặp đã hợp ý vô cùng nên lão mới truyền thụ kiếm pháp cho con ngay. Cha, hay con luyện cho cha xem thử nha?”

Cũng không đợi Trầm Thành Phong trả lời liền lôi kéo ông ra sân luyện công, còn ngoảnh đầu lại vẫy tay: “Tử Thanh, huynh cũng mau tới đây đi!”

Trầm Thành Phong không ngờ lại bị nhi tử lôi kéo như thế nhưng cũng không bực tức gì, chỉ đồ dành: “Đừng kéo, đừng kéo mà, cha tự đi là được rồi.” Nhạc Tử Thanh ở phía sau vừa cười vừa nói gót theo.

Ba người đi khỏi rồi thư phòng chìm vào tĩnh lặng trở lại, chỉ còn lại Trầm phu nhân và Trầm Nhạn Thạch. Còn cả miếng huyết ngọc nằm tro trọi trên bàn kia.

Trầm phu nhân không đành lòng khiến y xấu hổ mới gượng gạo cười: “Miếng huyết ngọc này quả nhiên là kỳ bảo, phụ thân con xem ra cũng rất thích, ta thay mặt phụ thân con nhận nó.”

Trầm Nhạn Thạch khổ sở cười thầm, nhẹ giọng đáp lời: “Miếng huyết ngọc này so với ba thanh bảo kiếm trân quý kia đương nhiên thua kém bội phần, hài nhi hiểu rõ.”

Ngẩng đầu nhìn về phía ba người đã đi xa, lòng dấy lên một nỗi đượm buồn: Thế giới kia, dù bản thân có làm gì cũng không cách nào chen vào được...

3. Chương 3

Sau khi hướng Trầm phu nhân xin cáo lui, Trầm Nhạn Thạch đến thỉnh an các vị thể thúc thể bá đã tới từ sớm để giúp đỡ cho yến tiệc, lễ nghĩa chu tất xong mới dám trở về phòng. Chân còn chưa bước đến cửa đã nghe một giọng nói vui vẻ vang lên: “Thiếu gia, cậu đã về rồi!”

Chính là Trầm An, tiểu tư thân cận của y.

[6: Đứa ở. Ngày xưa, kẻ chặt củi chăn ngựa gọi là tư , sau này gọi chung những kẻ hầu hạ thấp hèn là tư.]

Trầm An đón y bằng vẻ mặt hồ hởi, liền thoảng nói cười: “Thiếu gia, mấy ngày nay cậu đi vắng làm em nhớ cậu chết được.”

Trầm Nhạn Thạch vờ cau mày: “Thật không đó? Nếu chẳng phải người ham ăn ham uống, bị sôi bụng đến nỗi không lết xuống giường được thì đã theo ta được rồi.”

Trầm An nhớ lại chuyện xấu hổ của mình liền phụng phịu hai má: “Thiếu gia...” Thanh âm càng ra chiều hờn tủi hơn.

Trầm Nhạn Thạch cười xòa: “Được rồi. Hôm qua ta có bảo lão Ngô mang mấy thứ trái cây tươi đến, người đã thấy chưa?”

Vừa nói tới đây là khuôn mặt tròn xoe của Trầm An tươi như hoa ngay: “Vẫn là thiếu gia tốt nhất, luôn nghĩ đến em.” Tay liền chỉ vào bụng mình mà khoe, “Đều ở trong này hết rồi.”

Trầm Nhạn Thạch vừa cười vừa mắng yêu thành nhóc con: “Tiểu quỷ háu ăn!”

Bước vào phòng thông dong tắm nước ấm và thay một bộ thường phục gọn nhẹ hơn, Trầm Nhạn Thạch mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm ngày mai sẽ còn bận bịu hơn nữa. Ý tứ ý ra ngoài đã mấy ngày, không biết trong trang đã chuẩn bị đến đâu rồi, lát nữa phải hỏi thăm tổng quản xem sao.

Y vừa suy nghĩ vừa đi ra gian ngoài thì đã thấy tổng quản Trầm Phúc chờ sẵn ở đó. Chắc đã xảy ra chuyện gì nên lão mới sốt ruột đến nỗi chà xát hai tay liên hồi, thoáng trông thấy Trầm Nhạn Thạch mới đánh phào một cái.

Có thể khiến cho Trầm Phúc sốt ruột đến vậy ắt hẳn là chuyện rất lớn, Trầm Nhạn Thạch không kèm được vội hỏi: “Thọ yến ngày mai chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trầm Phúc liền bẩm báo: “Bẩm đại thiếu gia, mọi thứ đều chuẩn bị gần xong rồi. Chỉ là...”

“Chỉ là gì?”

Trầm Phúc bước lại gần hạ giọng thưa: “Viên trân châu dính trên kim quan của lão gia đã không thấy đâu nữa.”

Trầm Nhạn Thạch thất kinh cả người. Từ trước đến nay phụ thân của y không thích đội mũ quan gò bó, chung quy thấy nó quá rườm rà phiền toái. Ngày thường người cũng chỉ dùng một cây trâm để búi tóc, chỉ có những dịp cực kỳ long trọng mới đội tử kim quan lên. Vật trân quý nhất được cẩn trên kim quan chính là viên trân châu kia. Nó to cỡ trái nhãn, gọi là Nam Hải Châu Mầu, rất có giá trị liên thành. Hơn nữa viên trân châu đó còn là vật Phượng Cử kính tặng phụ thân nên người càng đặc biệt yêu quý nó.

“Lão gia có biết chưa?”

“Thưa vẫn chưa dám kinh động đến lão gia và phu nhân.”

Trầm Nhạn Thạch gật đầu: “Ông đã tra ra được những gì?”

“Có một người rất đáng nghi nhưng ta lại không có bằng chứng.”

Trầm Nhạn Thạch đưa mắt nhìn lão: “Xét hỏi kỹ lưỡng chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Trầm Phúc mau mắn giải thích: “Bẩm đại thiếu gia, hẳn không phải là người trong gia trang chúng ta mà là tùy tùng do Triệu tam gia mang theo, Triệu Mẫn.”

“Sao có thể là hắn?” Trầm Nhạn Thạch khê chau mày. Vị Triệu tam gia này chính là Đại Suất Bì Thủ Triệu Trùng. Thuở thiếu thời ông và Trầm Thành Phong đã từng vào sinh ra tử, đồng cam cộng khổ hành tẩu trên giang hồ, cho nên đại thọ ngũ tuần của Trầm Thành Phong ông đã tới từ rất sớm. Triệu Mẫn là tùy tùng thân cận của Triệu Trùng, thường hộ tống ông đến Trầm gia trang này. Trầm Nhạn Thạch cũng từng gặp qua hắn vài lần. Trong ấn tượng của y, hắn là kẻ thập phần lạnh lợi khôn khéo, thật không thể tin hắn lại dám làm những chuyện động trời như vậy.

Trầm Phúc vội đáp: “Kim quan của lão gia vẫn luôn do Lan nhi bảo quản, Triệu Mẫn thường xuyên lui tới gia trang của chúng ta, hai người bọn họ rất hay gặp mặt... Bọn họ vốn... vốn có tư tình với nhau...”

Tới đây thì Trầm Phúc ngập ngừng ngược nhìn Trầm Nhạn Thạch, thấy y không có biểu hiện gì mới dám nói tiếp: “...Thế nên Triệu Mẫn mới thấy qua kim quan kia. Ngày xảy ra sự việc, Lan nhi theo hầu phu nhân trở về thì thấy một bóng người lén lút ra khỏi phòng mình mới nhận ra kẻ đó là Triệu Mẫn.”

Trầm Nhạn Thạch không hỏi liệu Lan nhi có nhìn nhầm người không, bởi y biết nữ tử đối với người mình thầm ngưỡng mộ luôn rất nhạy cảm. Cân nhắc một lát y mới lên tiếng:

“Có khi nào... là Lan nhi táy máy hay không?”

“Ta đã hỏi qua, nàng thật sự không dám làm việc đó.”

Trầm Nhạn Thạch gật đầu, y biết rõ Trầm Phúc có bản lĩnh khiến cho người khác phải thành thật trước lão.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ vốn không nên kinh động đến đại thiếu gia. Chỉ có điều liên quan đến Triệu Mẫn kia, nếu truy xét tới cùng thì sẽ làm bề mặt Triệu Tam gia, nhưng nếu giấu kín không truy xét, ngày mai khi lão gia đội kim quan nhất định sẽ bại lộ...” Trầm Phúc đảm đương chức trách tổng quản đã mấy chục năm, lần đầu tiên gặp phải một vấn đề nan giải như thế này.

Trầm Nhạn Thạch thở dài: “Đúng là gay go...” Lại hỏi tiếp, “Triệu Mẫn có thể đem viên trân châu giấu ở đâu?”

“Những người ta phải đi theo dõi hồi báo là hai ngày nay, ngoại trừ đi theo Tâm gia ra thì hẳn không hề tiếp xúc với bất kỳ ai, chỉ ở lì trong phòng. Ta đã từng sai người mượn có vào quét dọn phòng hẳn để lục soát nhưng cũng không phát hiện được gì.”

“Không lẽ hẳn để trong người?”

“Rất có khả năng là vậy. Thiếu gia, chúng ta nên làm thế nào đây?” Lão thầm nghĩ nếu đòi soát người thì sự tình sẽ bắt nháo lên ngay.

Đôi mắt Trần Nhạ Thạch chợt lóe sáng lên, mỉm cười dặn dò lão: “Dễ thôi. Ông hãy nói với mọi người ta ở điền trang vừa mới học được một hí pháp nho nhỏ, bảo họ hãy tụ tập sau hậu viên ngay, ta sẽ biểu diễn cho xem.”

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này đại thiếu gia vẫn còn tâm trí biểu diễn mấy thứ vớ vẩn sao chứ! Trần Phúc thầm vội kêu lên: “Thiếu gia!”

Trần Nhạ Thạch xua tay: “Ông cứ y theo lời ta mà làm, ta cam đoan viên ngọc sẽ bình bình an an mà trở về. Mau đi đi.”

Trần Phúc tuy không mấy tin tưởng nhưng cũng không dám nói gì, chỉ biết tuân lệnh mà làm.

Thấy Trần Phúc ra ngoài với bộ dạng bán tín bán nghi, Trần Nhạ Thạch dặn dò Trần An: “Người cũng đi mời Triệu Mãn đến luôn đi, tiện thể mời thêm vài người nữa để hẳn khỏi nghi ngờ.”

Trần An thắc mắc: “Nếu Triệu Mãn không đi thì phải làm sao ạ?”

Trần Nhạ Thạch liếc xéo tên tiểu quý kia: “Sở trường giỏi nhất của ngươi không phải là làm khó dễ người khác sao? Ngươi muốn năn nỉ ỉ ôi kéo lê xốc lét gì cũng được hết.”

Trần An bĩu môi hờn dỗi: “Em đâu có ác tới mức đó. Đúng rồi thiếu gia à, cậu đang bày mưu tính kế gì vậy?”

Khoan khoái dựa lưng vào ghế, Trần Nhạ Thạch làm dáng như một lão tiên đạo mạo lắc đầu ra vẻ huyền bí: “Phật dạy: Bất khả thuyết, bất khả thuyết...”

Trần An biết không hỏi được gì nữa nên đành cam chịu số phận đi bày trò dẫn dụ thiên hạ, vừa đi vừa lẩm bẩm một mình: “Thiếu gia vốn dĩ ăn mặn mà, giờ tự dưng lại sửa thành tin Phật.”

Đại thiếu gia muốn biểu diễn hí pháp.

Tin này vừa truyền đi, trên dưới Trần gia trang đã nhốn nháo cả lên.

Trong hai vị thiếu gia của Trần gia thì nhị thiếu gia dĩ nhiên là nhân tài xuất chúng và là niềm kiêu hãnh của toàn thể gia trang, chỉ đáng tiếc một năm không có mấy ngày chịu ở nhà. Đại thiếu gia vốn phụ trách quản lý trang viên, tính tình vô cùng nhã nhặn, đối đãi với hạ nhân luôn luôn khoan dung. Nhiều khi đại thiếu gia còn đùa giỡn với bọn họ, quan hệ với mọi người thật tốt đẹp vô cùng. Thế nên khi nghe đại thiếu gia sắp biểu diễn hí pháp là tất cả đều bỏ hết mọi việc chạy đến hậu viên.

Đích thân đại thiếu gia biểu diễn hí pháp, nội chuyện này cũng thừa sức thu hút sự chú ý của mọi người. Trong hậu viên về mặt ai ai cũng náo nức hơn hở, kẻ bàn người tán sôi nổi hẳn lên: Không biết thiếu gia học được hí pháp cao minh gì đây?

Trần Nhạ Thạch thông thả đi vào trong sự thấp thỏm của người xung quanh. Có người đánh bạo liếc hỏi: “Đại thiếu gia, thiếu gia muốn biểu diễn trò gì vậy?”

Trần Nhạ Thạch chỉ cười: “Trò hí pháp này của ta gọi là ‘tiên nhân hiến quả.’” Đoạn y xòe hai tay ra, trên mỗi bàn tay cầm một trái long nhãn. Lấy tay lột vỏ ra để lộ trái nhãn óng ánh đầy mọng khiến ai nấy đều thêm thương nhỏ dãi, y mới nói tiếp: “Dem tách trà úp lên hai trái long nhãn này, sau đó...”

Bàn tay hươu một vòng trên tách trà rồi làm ra vẻ đưa tách trà hướng về đám đông, tiếp theo lật ngược tách trà lên—

Đám đông a lên một tiếng, có người la to: “Mất tiêu rồi!”

Liền có người hỏi ngay: “Thiếu gia, trái nhãn đâu mất rồi?”

Trầm Nhạ Thạch đưa tay chỉ vào Trầm An: “Lấy ra đi.”

Trầm An cười hì hì, móc từ trong ngực áo ra một trái nhãn.

Cả đám lại ồ lên một phen.

Có mấy người hồ nghi tên tiểu tư lanh lợi này mới la lên: “Trầm An là tùy tùng của thiếu gia, chắc mọi việc đã sắp đặt trước rồi chứ gì?”

Lời vừa dứt, một số người tỏ tường hẳn ra liền nhao nhao mà nói: “Ta cũng thấy vậy! Thiếu gia, trái nhãn kia cậu giấu đâu rồi?”

“Không phải giấu, mà là biến.” Trầm Nhạ Thạch cất tiếng đầy trịnh trọng, “Ta biết trước sẽ có người nói vậy nên đã đem trái nhãn còn lại biến vào trong một người ngoài trang, để mọi người thấy rõ bản lĩnh của ta.”

Y vẫn chưa nói xong thì đã có người liền thoáng cắt ngang: “Thiếu gia, là ai vậy?”

“Chính là...” Trầm Nhạ Thạch chậm rãi đi xuống đám đông, đưa tay lên chỉ:

“Chính là hần.”c

4. Chương 4

Trầm Nhạ Thạch chậm rãi đi xuống đám đông, đưa tay lên chỉ:

“Chính là hần.”

Một tên hạ nhân lanh mắt vội la lên: “Đây chẳng phải là Triệu Mãn theo hầu Triệu tam gia đó sao?”

Sắc mặt Triệu Mãn đã tái nhợt từ lâu — Kẻ trộm thường hay có tật giết mình mà.

Trầm Nhạ Thạch mỉm cười bảo hần: “Còn không mang ra đây?”

“Cái... Cái gì?”

“Chẳng lẽ muốn ta lục soát người người hay sao?”

Tuy khuôn mặt Trầm Nhạ Thạch vẫn tươi cười nhưng nhãn thần lại sắc bén vô cùng, đôi mắt xoáy nhìn Triệu Mãn khiến hần toát mồ hôi trán ròng rã, hai chân run lập cập thiếu điều muốn té nhào ra đất. Biết chuyện xấu của mình đã bại lộ, hần biết thân nên đành giao viên trân châu ra.

“Nhìn xem.” Trầm Nhạ Thạch thoáng hươu viên trân châu qua liền thấu về ngay – dù sao trân châu với nhãn cũng rất khác biệt, nếu nhìn kỹ sẽ lộ tẩy ngay.

Đám người kia chỉ thấy Triệu Mãn giao cho thiếu gia một trái gì đó tròn tròn màu trắng, còn là trái gì thì không ai nhìn ra được và do ấn tượng ban đầu rất mạnh nên liền cho đó là trái long nhãn. Ai cũng nghĩ Triệu Mãn là người của Triệu tam gia nên tuyệt đối không thể có chuyện thông đồng trước với đại thiếu gia. Một chiêu “tiên nhân hiến quả” này quả nhiên rất cao minh, tiếng tán thưởng rầm rộ vang lên tứ phía.

Trầm Nhạ Thạch quay lại giao viên trân châu cho Trầm Phúc rồi căn dặn: “Hãy giữ cho kỹ, có chuyện gì sẽ tìm ông hỏi chuyện.”

Trầm Phúc liền thoáng dạ vâng, đoạn hỏi thêm: “Còn Lan nhi xử trí thế nào ạ?”

Y suy ngẫm hồi lâu mới nói: “Cứ đợi một thời gian sau hẵng tính.”

Trầm Phúc nhận lệnh, vừa định lui xuống đã bị Trầm Nhạ Thạch gọi lại.

“Người đằng kia là ai vậy?”

Trầm Phúc nhìn theo hướng tay chỉ, thấy một tên gia đình trẻ tuổi mới đáp: “Hắn tên Thiệu Dương, là họ hàng thân thích của Trần Quý. Mấy hôm nay trong trang thiếu người nên mới gọi hắn tới giúp một tay. Chỉ là chuyện nhỏ nên ta không có bấm lại đại thiếu gia.”

Trầm Nhạn Thạch khề gật đầu: “Ông đi được rồi.”

Đội bóng Trầm Phúc khuất hẳn, y đột nhiên lên tiếng: “Mọi người đều đi hết rồi, người còn không mau ra đây?”

Một bóng người từ góc tối lần dò đi ra, có lẽ đã làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm nên thấp tha thấp thỏm mãi, lúc đi đến chỗ Trầm Nhạn Thạch liền quỳ phịch xuống đất. Chính là kẻ tên Triệu Mãn kia.

Sắc mặt của Triệu Mãn hoảng loạn đến nói không nên lời, giọng đầy thê thiết mà van nài: “Trần thiếu gia, cầu xin người ngàn vạn lần đừng mang chuyện này nói lại với tam gia nhà ta biết, bằng không thì... tính mạng tiểu nhân khó bảo toàn...” Càng nói giọng hắn càng lạc đi thành tiếng khóc lóc ỉ ôi.

Cách đối nhân xử thế của Triệu Trùng rất mực ngay thẳng, đối với hạ nhân lại yêu cầu cực cao. Giả sử để ông biết người hầu của mình tay chân không được sạch sẽ dám sẽ phết đi một tay của hắn lắm. Trầm Nhạn Thạch thâm thở dài trong lòng: Sớm biết sẽ có hôm nay, ngày trước sao cứ cố làm? Y bình thản lên tiếng: “Người làm chuyện gì ta sớm đã quên rồi.”

Triệu Mãn sững cả người ra, khuôn mặt khởi sắc tức thì: “Đa tạ Trần thiếu gia!”

“Khoan đa tạ ta đã. Có chuyện này ta mong người hiểu rõ.”

Trầm Nhạn Thạch từ tốn nói: “Cứ cho việc sai có thể sửa lại được đi, nhưng đức hạnh mới là điều trân quý nhất. Trên đời này có chuyện có thể cứu vãn, cũng có chuyện đã làm sai rồi thì không cách nào vãn hồi được. Cho nên trước khi người làm việc gì hãy đắn đo cho kỹ, chuyện nào cần làm, chuyện nào nên làm.”

Triệu Mãn lắng nghe từng câu từng chữ, thần sắc dần nghiêm trang hẳn, hắn cung kính dập đầu: “Triệu Mãn xin khắc ghi trong lòng.”

“Người đi đi.”

Triệu Mãn quay người, đi được vài bước bỗng xoay lại: “Trần thiếu gia, mai này nếu khi nào cần dùng đến Triệu Mãn, xin tùy người sai khiến.” Nói xong hắn cất bước đi khuất.

Trầm Nhạn Thạch thở dài: “Ta đã cho người một cơ hội rồi, chỉ mong người đừng khiến ta thất vọng là được.”

Đêm khuya thanh vắng.

Vầng trăng lặng lẽ tách mình khỏi màn mây mờ. Tất cả thanh âm đều ngưng đọng như sợ làm kinh động đến ánh trăng kia. Khung cảnh náo nhiệt ban ngày của Trầm gia trang giờ chỉ còn một khoảng vắng lặng, ai cũng đều chìm trong cảnh mộng say nồng.

Không, không phải là tất cả. Bên gian phòng người hầu phía bắc có một bóng đen âm thầm xuất hiện. Bóng đen đảo dắc nhìn quanh tứ phía, khi xác định không có ai phát hiện liền phóng vút ra ngoài.

Người này là ai mà khinh công lợi hại như vậy? Vì sao hắn lại có mặt ở đây phòng người hầu Trầm gia trang?

Bóng đen nhảy ra ngoài tường viện Trầm gia thì sải chân phi như vũ bão, chạy đến cánh rừng bên ngoài mới dừng lại. Thân người vận hắc y ẩn mình trong bóng cây, nếu nhìn không kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Đột nhiên bóng hắc y nhân này lên tiếng: “Người có thể theo ta tới tận đây, khinh công cũng không tồi.”

Hắn đang nói chuyện với ai?

“Người có thể phát hiện ra ta, nhĩ lực cũng không tệ.” Người vận hắc y phóng từ trên cây xuống, ánh trăng rọi lên khuôn mặt phác họa nụ cười thần nhiên trên khóe môi, vốn còn ai khác ngoài Trầm Nhạn Thạch?

Y chăm chú nhìn người áo đen một lượt mới ngừng lại trên khuôn mặt bịt kín của hắn: “Bịt khăn như vậy không thấy ngột ngạt sao, Thiệu Dương huynh?”

Hắc y nhân thấy y gọi thẳng đích danh mình đã biết thân phận bị lộ, hắn đưa tay kéo khăn che mặt xuống, quả nhiên là người gia đình mới tới Thiệu Dương.

Trầm Nhạn Thạch cười nhẹ: “Như thế này có thoải mái hơn không? Kỳ thực chúng ta đã gặp qua rồi.”

Thiệu Dương bình phẩm: “Quả nhiên lúc đó người đã nghi ngờ ta.”

Trầm Nhạn Thạch bình thản nói tiếp: “Ta chỉ lấy làm lạ, lúc ta lấy viên trân châu từ người Triệu Mẫn ra thì ai cũng cho là trái long nhãn, chỉ có nhãn thần của ngươi là rất mực kỳ quái. Ta đoán không sai, ngươi chắc chắn đã nhìn ra điều gì đó rồi.”

Đoạn y cười thầm: “Với nhãn lực người thường thì tuyệt đối không thể chỉ nhìn sơ mà phân biệt được. Ta thiết nghĩ làm sao một cao nhân như thế lại chịu trở thành gia đình của Trầm gia trang được, nên ta cho rằng các hạ đến đây nhất định là có mưu đồ khác.”

Thiệu Dương thở dài một hơi: “Ta vừa mới phát hiện ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Những lời đồn đãi trên giang hồ quả thật không thể tin được.”

“Hử?”

Thiệu Dương cười cười giải thích: “Giang hồ đồn thổi đại thiếu gia của Trầm gia là một kẻ bất tài bách vô nhất dụng. Đúng là có tận mắt gặp mới biết cái gì gọi là lấm miệng mòn vàng, một chiêu ‘tiên nhân hiến quả’ thật sự cao minh vô cùng.”

[7: Trăm sự không dùng được gì hết, ý chỉ loại bất tài vô dụng.]

Lúc trước hắn không có bấm báo chuyện của Trầm đại thiếu gia này lại, nên lúc nghe nói y muốn biểu diễn hí pháp thì hiếu kỳ vô cùng, muốn tận mắt nhìn vị đại thiếu gia của Trầm gia vô dụng ra sao, nào ngờ lại được chứng kiến một màn thú vị ngoài dự đoán. Hắn tự nhủ không được khinh suất lơ là, đặc biệt khi Trầm Nhạn Thạch nhìn về phía hắn đắm chiêu xét đoán, lúc đó bụng đã măm sự tình không ổn rồi.

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười đáp lại: “Nếu đây là lời khen tặng thì ta xin nhận lãnh.”

Sắc mặt Thiệu Dương sa sầm xuống: “Ngươi theo ta tới đây rồi cuộc muốn gì?”

“Tại hạ chỉ muốn biết huynh đài ẩn thân trong Trầm gia có dụng ý gì thôi.”

“Ngươi tưởng ta sẽ nói ngươi biết sao?”

Thoắt cái sắc mặt Trầm Nhạn Thạch trở nên nghiêm túc ngay: “Vậy Nhạn Thạch đành đắc tội.”

Mới tiếp chiêu, Thiệu Dương phát hiện khinh công tên Trầm Nhạn Thạch này thật sự không tồi, võ công lại rất khá. Hai bên giao thủ đã hơn trăm chiêu mà y vẫn có thể đấu ngang hàng với hắn. Nhược bằng công phu kém một chút, chỉ sợ đã bị chế ngự vô phương thoát thân rồi. Người như vậy mà lại bị xưng là bách vô nhất dụng, e mấy tên trên giang hồ đều mù mắt điếc tai cả rồi.

Đột nhiên Thiệu Dương rất có hứng thú với người tên Trầm Nhạn Thạch này, hắn xuất vội một hư chiêu liền dứt ra ngoài hô to: “Khoan đã!”

Trầm Nhạn Thạch ngăn người thu chiêu về: “Huynh đài có gì chỉ giáo?”

Thiệu Dương phi thân uốn người trên không trung, lúc đáp xuống trên tay đã cầm hai nhánh cây. Tay khẽ phát, lá cây liền rơi rụng.

Hắn quăng một nhánh cho Trầm Nhạn Thạch: “Từ lâu kiếm pháp của Trầm gia trang đã vang danh thiên hạ, vừa hay ta đang muốn lĩnh hội kiếm thuật, chúng ta so tài cái coi sao.”

Trầm Nhạn Thạch do dự cất lời: “Nhạn Thạch tư chất ngu dốt, kiếm pháp của gia phụ mười phần không đạt đến hai, kém rất xa xá đệ Phượng Cử. Nếu huynh đài nhất mực đòi so tài, bất quá Nhạn Thạch đành bêu xấu bản thân.”

[8: Em nó. Là từ khiêm nhường dùng để gọi người thân, thường dùng cho hàng dưới mình.]

Nhánh cây trực chỉ đâm thẳng Thiệu Dương, chính là chiêu khai thức của Trầm gia kiếm pháp, Khai Môn Kiến Sơn. Chiêu thức *** tường mà uy nghiêm, thật không hổ danh phong thái danh gia đệ tử.

Thiệu Dương kêu một tiếng “Hảo!” liền đưa cành cây lên đỡ. Hai bên giao phong kịch liệt vô cùng.

Trong lúc vờn đấu cả hai đều thâm võ lễ. Trầm Nhạn Thạch phát hiện đối phương thập phần hiểu rõ đường kiếm của mình, nếu hắn dùng hết sức lực thì chỉ sợ bản thân đã bại trận từ lâu.

Bên kia Thiệu Dương cũng phát hiện tên Trầm Nhạn Thạch này hết sức *** ranh, biết rõ hắn muốn dẫn dụ y xuất hết chiêu thức nên không vội giành phần thắng, y cứ thản nhiên dùng mấy chiêu băng quơ để đối phó. Hắn càng đấu càng rối loạn, lòng thầm nghĩ nơi đây cách Trầm gia trang không xa lắm, cứ tiếp tục kéo dài thì sớm muộn cũng có người chạy đến, lỡ gặp thêm một nhân vật khó đối phó chỉ sợ bản thân sẽ trụ không nổi. Nghĩ đến đây, hắn thất thanh hét lên một tiếng, độ lực trên tay càng tăng thêm.

Biết đối phương đã dồn sức nên Trầm Nhạn Thạch cũng thay đổi chiến thuật, từ siết sao áp chặt trở thành nơi lỏng. Y dùng khinh công vờn bên người khiến hắn chạm vào mũi kiếm không được mà thoát thân cũng không xong, nào ngờ đã vô tình nhìn thấu ý đồ của đối phương.

Đột nhiên nhánh cây trên tay Trầm Nhạn Thạch vẩy lên rồi đâm thẳng ra sau, Thiệu Dương nhận ra chiêu thức Hồng Phi Thiên Ngoại này. Có điều lạ là Trầm Nhạn Thạch xuất chiêu này lực độ rất mạnh, vốn dĩ sẽ đâm bên vai trái hắn thì lại nhắm vào sau lưng khiến y lộ ra sơ hở rất lớn.

Thiệu Dương đời nào bỏ qua cơ hội trời cho này, hắn dồn nội lực vào cành cây nhắm hướng kẻ tay y đâm tới!

5. Chương 5

Kẻ tay Trầm Nhạn Thạch bị chấn động khiến nhánh cây cầm không vững liền rơi xuống đất, nửa bên cánh tay tê rần không sao nhấc lên được. Thiệu Dương một chiêu đã chiếm thế thượng phong, đời nào lại chịu buông tha? Sau ba chiêu chớp nhoáng, nhánh cây đã chia ngay yết hầu Trầm Nhạn Thạch.

“Người thua rồi.”

Trầm Nhạn Thạch thở dài: “Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi.”

Thiệu Dương còn định nói gì đó thì bỗng ngửi được một mùi hôi chấy xém. Hắn nhăn mày thối mác, thuận tay điểm huyệt Trầm Nhạn Thạch mới quay người xem xét ngọn nguồn.

Chỉ thấy dưới chân hắn là một con rắn hổ mang dài hơn một thước, trên thân nó bị thủng một lỗ khiến máu túa ra ràn rụa, hễ chạm vào đầu cây cỏ đều bị thui chột đến đó, sắc mặt hắn chuyển sạm tức thì. Độc tính con rắn này thật sự quá dữ dội!

Thiệu Dương lạnh sởn cả da đầu.

Lúc đó hắn một lòng háo thắng nên dồn toàn lực đối phó với kẻ địch, hoàn toàn không chú ý đến con rắn này, nếu thật bị nó cắn một cái, chỉ e một vết nhỏ thôi cũng đủ—

Hắn không dám nghĩ xa thêm nữa.

Ánh mắt Thiệu Dương nhìn Trầm Nhạn Thạch đầy phức tạp, vặn hỏi: “Tại sao ngươi lại cứu ta?” Lúc hai bên đang giao chiến sinh tử mà y lại phân tâm đi cứu kẻ thù của mình, tên Trầm Nhạn Thạch này rốt cuộc đang nghĩ gì chứ?

Trầm Nhạn Thạch gượng gạo cười: “Ta cũng không biết, đại khái đã thành thói quen rồi.”

“Người nói vậy là có ý gì?” Thiệu Dương nhíu mày khó hiểu.

Trầm Nhạn Thạch giải thích: “Những thứ trùng độc rắn rết này quanh đây nhiều vô số kể, có khi chúng còn luồn lách vào Trầm gia trang nữa. Đã có mấy gia đình phải mất mạng rồi, bằng không thì cũng bị cụt tay cụt chân, nên hễ gặp loại rắn này chúng ta đều chém đứt thẳng tay.” Vì ban này y cầm nhánh cây nên chỉ có thể đâm thẳng đầu nó.

“Hai ta vốn đối địch với nhau, tại sao ngươi lại cứu ta?”

“Cái này...” Trầm Nhạn Thạch mỉm cười khổ sở, “Lúc đó trong đầu ta chỉ thấy con rắn thôi, không có nghĩ nhiều tới vậy.”

Thật là chênh choáng.

Thiệu Dương đỡ đầu nhìn Trầm Nhạn Thạch, hẳn rất muốn biết đầu óc người này làm bằng cái gì. Hắn càng chăm chú nhìn Trầm Nhạn Thạch thì trong lòng càng phát tức, hắng giọng nói: “Ta biết mình hành xử hồ đồ nhưng cũng không cần ngươi bận tâm cho sự an nguy của ta.”

Ánh mắt Thiệu Dương chợt lóe sáng: “Hay ngươi cứu ta là có dụng ý khác?”

“Cái gì?” Có dụng ý khác thật sao, sao bản thân y không hay biết gì vậy?

“Không chừng ngươi muốn làm ơn cho ta thì sao?”

“Làm ơn?” Trầm Nhạn Thạch cảm thấy đầu mình càng thêm mơ hồ.

“Ngươi thấy không có cách nào đánh thắng được ta, lại muốn ép ta nói ra mục đích đột nhập, nên sẵn tiện dùng cách này khiến ta cảm động mà khai ra hết.”

Trầm Nhạn Thạch không thể kèm một hơi thở dài ngao ngán. Vị nhân huynh này suy diễn có hơi quá đà không đó? Ngay cả hắn là loại người thế nào y còn không biết rõ, sao lại đại đột đem tính mạng của mình đánh cược như vậy? Làm thế quá mạo hiểm rồi.

[9: Tiếng tôn xưng để gọi anh em bạn.]

Chỉ nghe “vị nhân huynh này” cứ khẳng khẳng cho mình là đúng, thao thao bất tuyệt: “Ngươi tính như vậy không tồi chút nào, nhưng đáng tiếc ngươi đã nhìn lầm con người ta rồi.”

“Ngươi là người thế nào?”

“Ta là loại có thói quen lấy oán trả ơn. Nếu phát hiện kẻ làm ơn có mưu đồ sẵn, ta sẽ xiên thẳng cổ hắn không chút nương tay.” Nhánh cây lại nhắm vào yết hầu Trầm Nhạn Thạch, “Ngươi tin hay không là tùy ngươi, có điều nội lực của ta vẫn còn ổn định, đầu ngươi có thêm vài lỗ chắc cũng đâu khác con rắn kia là bao hử?”

“Ta tin chứ.” Trầm Nhạn Thạch thấp giọng lẩm nhẩm. “Ta còn nghi con rắn này là dòng họ của ngươi không chừng.”

“Cái gì?”

“Chẳng phải ý ngươi là muốn báo thù cho nó còn gì?”

Thiệu Dương gằn giọng cười khẩy: “Chết đến nơi mà còn có tâm trí nói đùa, chẳng lẽ ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?”

Trầm Nhạn Thạch đáp lời: “Ngươi đương nhiên là dám. Ta còn biết ngươi đã quyết tâm nên mới ráng tìm được cơ để giết ta, vì nếu không nói vậy ngươi sợ ngươi không xuống tay được.”

Y khẽ cười tiếp tục: “Người như ngươi nếu đã rắp tâm làm chuyện gì thì lý do kỳ quái nào cũng nghĩ ra được; dù cho không kiếm ra thật thì ngươi cũng sẽ tiền trạm hậu tẩu rồi mới thông thả tìm cơ. Có điều nói chuyện phiếm trước khi chết cũng là quyền tự do của ta, tâm tình có thư thả, về mặt lúc chết trông cũng được hơn một chút.”

Nãy giờ ánh nhìn của Thiệu Dương cứ dán mãi vào con người quái gở trước mặt. Nói thật hắn chưa từng gặp qua loại người kỳ quái như tên Trầm Nhạn Thạch này. Chăm chú nhìn hồi lâu hắn mới lên tiếng: “Có phải giờ ngươi hối hận đã cứu ta không?”

Trầm Nhạn Thạch trầm ngâm hồi lâu thì lắc đầu cười gượng: “Nói thật có hối hận đôi chút, nhưng trơ mắt nhìn người khác bị răn cắn chết mà không cứu, chỉ sợ ta sẽ càng hối hận hơn.”

“Dù người biết sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình cũng làm sao?”

“Lúc đó giả sử người chết thì những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra; nếu đã không xảy ra thì làm sao ta biết người có thể lấy mạng ta được?”

Những lời này thoát nghe qua tưởng như rất có lý, nhưng nghiền ngẫm kỹ thì thấy rất vô lý; có điều muốn bắt bẻ những lời y nói lại không biết phản bác thế nào. Bỗng nhiên Thiệu Dương phát hiện không thể nói tay đôi với người này, đầu óc đã quay mòng mòng rồi.

“Nếu người đã có chuẩn bị tâm lý thì ngoan ngoãn chịu chết đi!” Hắn vung nhánh cây trong tay đâm thẳng tới trước!

Rắc một tiếng, Trầm Nhạn Thạch choạng vạng ngã xuống đất.

...

“Người không giết ta sao?”

Thanh âm trong trẻo nhuốm chút hoang mang, đúng là giọng của Trầm Nhạn Thạch.

Người chết rồi cũng nói được sao?

Dĩ nhiên là không thể rồi. Trầm Nhạn Thạch nằm dưới đất, tay chân hơi hơi co giãn, do huyết mạch tắc nghẽn nên có chút tê rần. Vừa nãy Thiệu Dương đâm một nhát, chẳng những không hề lấy mạng y mà còn giải huyết đạo trên người nữa.

“Nhìn người coi bộ có chút nuôi tiếc thì phải.”

“Có thêm vài lỗ trên cổ họng cũng là cách thể nghiệm mới mẻ, bất quá...” Trầm Nhạn Thạch mỉm cười: “Việc này có lẽ không nên tự mình thử nghiệm thì hơn.”

Thiệu Dương ngấm nụ cười phảng phất của y, thoáng buột miệng: “Người có biết vì sao ta lại không giết người không?”

“Không biết cho nên ta mới hỏi người.”

Thiệu Dương thông thả cất tiếng: “Vì ta chưa từng gặp qua người nào sắp chết đến nơi mà mặt mày vẫn tươi cười như vậy.”

Trầm Nhạn Thạch đưa tay sờ soạng khuôn mặt của mình, đoạn nhin không được mà bật cười. Thì ra cười tươi còn có thể cứu mạng nữa đó, trong lòng nhắc nhở bản thân sau này nhất định phải thường xuyên tươi cười hơn nữa mới được.

Y không biết rằng lúc mình mỉm cười lại toát ra mị lực rất khó diễn tả, thường dễ lây lan đến người xung quanh.

Thiệu Dương cứ ngây người nhìn nụ cười nhàn nhạt đó, khuôn mặt nghiêm túc bất tri bất giác cũng lộ ra ý cười, hần thích thú tiếp lời: “Trầm Nhạn Thạch, ta nhớ kỹ người rồi.”

Nếu hắn sùng sỏ nói những lời này Trầm Nhạn Thạch còn lý giải được là do căm giận, đằng này vẻ mặt hắn lại điềm đạm như thế, thậm chí có thể nói là ôn nhu nữa — Thật quái lạ.

“Thiệu Vân Dương.”

“Hử?”

“Tên thật của ta.”

Trầm Nhạn Thạch sững sốt, không hiểu sao hắn lại tự tổ cáo bản thân như vậy.

Thiệu Vân Dương hất nhẹ tay, nhánh cây bay ra ngoài cầm phập xuống đất, hắn xoay người bỏ đi.

“Thiệu Vân Dương?”

Hắn dừng chân, quay đầu nhìn lại.

“Người thật không nói cho ta biết mục đích tới đây của người sao?”

Bầu không khí liền ngưng trệ.

Ngay lúc Trần Nhạn Thạch tưởng hắn sẽ xông tới mắng nhiếc mình là loại không biết điều thì Thiệu Vân Dương lại phá lên cười sảng sặc, vừa cười vừa lắc đầu: “Trần Nhạn Thạch, người không những khó đối phó mà còn rất ngoan cố nữa.”

Hắn dừng cười rồi nói, “Mục đích của ta, người chỉ cần kiên nhẫn chờ đến ngày mai sẽ rõ.”

Ngày mai? Ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì sao? Trần Nhạn Thạch còn định hỏi tiếp nhưng đối phương đã đi mất dạng rồi.

Trần Nhạn Thạch từ tốn đứng dậy, gió mát về đêm khẽ thổi lay tay áo làm trong người thấy sảng khoái vô cùng. Ánh trăng trong ngần vắt vẻo nơi cao, bầu không khí xung quanh yên lặng tứ bề. Có điều đêm trước khi giông bão không phải cũng tĩnh mịch như vậy sao?

Sinh thần ngũ tuần của Trần Thành Phong có thể nói là sự kiện từng bừng nhất trong mấy năm qua. Giang hồ hào khách và võ lâm hiệp sĩ lũ lượt kéo đến bãi phóng làm cho Trần gia trang chật kín như nêm. Đại sảnh dùng để tiếp khách đã sớm tề tựu các vị võ lâm tiền bối đức cao vọng trọng, nên những người còn lại đành phải chờ trong các phòng khách nhỏ.

Hết thấy ánh mắt nhân sĩ giang hồ đều tập trung vào Trần Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh. Lời tán thưởng khâm phục cũng nhiều mà ý ngưỡng mộ ganh ghét cũng không ít Dĩ nhiên cũng có biết bao người liếc mắt đưa tình, ôm ấp hy vọng tràn trề nữa — Tề tựu ở đây hiển nhiên không thiếu biết bao nữ hiệp anh hào hay thiên kim lệnh ái của các vị chưởng môn. Ví như hai vị niên thiếu anh tuấn Trần, Nhạc đây tiếng tăm hiệp nghĩa vang danh khắp chốn, điều quan trọng nhất là cả hai vẫn chưa lập gia thất, tất nhiên không khí sẽ lập tức bốc mùi chiến sự. Những người mẫn cảm đều ngửi được mùi hỏa được nồng nặc giữa các vị cô nương.

Mỗi khi gặp những trường hợp này, Trần Nhạn Thạch luôn có thói quen nép mình vào góc phòng, khoe miệng mỉm cười, bình chân như vại dò xét người xung quanh, trong đầu thoát lóc ra những nhân vật đáng ngờ để bảo đảm ngày hôm nay trôi qua thuận lợi.

Tuy biểu hiện của y vẫn nhàn nhã như thường nhưng trong lòng lại khẩn trương một cách lạ kỳ. Những lời Thiệu Vân Dương nói khiến y cảm thấy bất an, trong lòng lơ mơ có dự cảm chẳng lành sẽ xảy ra.

Y đưa mắt lướt qua Trần Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh, trông thấy bộ dáng hai người họ cứ nhấp nhả nhấp nhò nhưng phải miễn cưỡng tươi cười khiến y thấy buồn cười vô cùng.

Anh hùng thật khó qua ải mỹ nhân mà.

Đang lúc y quay đầu lại thì đám quần hùng hô lên kinh hãi — Một bóng người từ ngoài “phi” thẳng vào trong.

Đối với người luyện võ mà nói thì dùng từ “phi” cũng không có gì quái lạ, nếu khinh công thượng thừa còn có thể bay cao hơn người kia nữa. Có điều tư thế hắn lại rất kỳ dị, tứ chi lơ lửng trên không co rút liên hồi như đang giẫy giụa dưới nước vậy.

Đây là loại khinh công gì chứ?

Trần Nhạn Thạch vẫn án binh bất động vì chưa tới lúc y ra tay. Vừa lúc Trần Phượng Cử còn đang bị thiên kim tiểu thư của chưởng môn phái Thanh Thành nói cười không ngớt bỗng nhiên phi thân lên, một tay đã đỡ được người đó.

“Trần Khang?” Người này đích thị là gia đình Trần Khang phụ trách đứng trước cổng nghênh tiếp khách.

Trần Khang đương nhiên sao có khinh công giỏi đến vậy, hắn là bị người ta ném vào đây rồi. Bản thân hắn vốn không phải là loại nhát gan gì, vậy mà giờ sắc mặt lại trắng bệch run rẩy, ngay cả nói cũng nói không

ra hồn. Nếu không có Trầm Phượng Cử đỡ chỉ e hấn đã ngã nhào gãy mấy khớp xương, bảo sao hấn không sợ cho được?

Phía trong đại sảnh, Trầm Thành Phong nghe được tiếng nhón nháo bên ngoài cũng bước ra xem xét sự tình. Ông nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Trầm Khang thì chau mày hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Trầm Khang chật vật lắm mới bình tĩnh lại, tuy vẫn còn lắp ba lắp bắp: “Bẩm... bẩm lão gia, bên ngoài có mấy người tự xưng là người của Bích Du Cung trên đỉnh Thiên Sơn cầu kiến.” Hấn thấy bộ dạng mấy người này không lấy gì làm lương thiện mới không dám cho vào, chỉ nói phải đi thông báo một tiếng, rồi cuộc lại bị ném thẳng vào đây mà thông báo.

Nghe mấy chữ “Bích Du Cung trên đỉnh Thiên Sơn” này, khuôn mặt điềm tĩnh của Trầm Thành Phong trước giờ dù Thái Sơn có sụp đổ cũng không hề biến sắc, nay đột ngột thay đổi.

6. Chương 6

Thiên Sơn Bích Du Cung là chỗ nào chứ, Trầm Nhạn Thạch chưa từng nghe qua bao. Nhưng y thấy không chỉ sắc mặt phụ thân mình mà nét mặt các vị võ lâm tiền bối khác cũng biến sắc theo.

Dù sao Trầm Thành Phong cũng đã từng trải biết bao sóng to gió lớn, ông lập tức khôi phục nét mặt bình tĩnh ra lệnh: “Mời bọn họ vào đây.”

Lời vừa dứt, một tiếng cười ngạo nghễ đã vang lên: “Không cần khách khí, chúng ta tự vào được rồi.”

Nghe thanh âm này không trẻ cũng chẳng già, căn bản không đoán được tuổi tác của hấn; chất giọng âm nhu đầy đặn khoan lại đượm ý ma mị khó tả, giọng nói cũng không quá lớn tiếng vậy mà ai cũng nghe vọng bên tai. Tất cả đều đồng loạt hướng ra cửa chính, mấy người đang đứng giữa không cần bảo đã tự giác dạt ra hai bên.

Trầm Nhạn Thạch bất chợt siết chặt nắm đấm: Bọn người này chẳng phải cùng bọn với tên Thiệu Vân Dương sao? Y đã suy xét biết bao cách thức bọn chúng có thể tập kích, nhưng làm sao cũng không lường được chúng lại hiện ngang tiến vào từ cửa chính. Lẽ nào bọn chúng tự tin đây mình có thể đối phó với lực lượng bên đây sao?

Xuất hiện đầu tiên là mười bốn hắc y nhân, không những toàn thân vận đen tuyền mà áo choàng bên ngoài cũng đen nốt. Mười bốn tên hắc y nhân xếp thành hai hàng, lúc nhìn kỹ mới thấy bọn họ không chênh lệch nhau lắm về khoản cao thấp mập ốm, ngay cả bước chân cũng hoàn toàn đồng đều như được trải qua huấn luyện đặc biệt.

Có thể trui rèn những thuộc hạ thế này thì chủ nhân Thiên Sơn Bích Du Cung chắc phải là một nhân vật phi phàm. Trầm Nhạn Thạch cũng có chút mong đợi nhân vật này xuất đầu lộ diện.

Mười bốn hắc y nhân đứng lại trước bậc thềm, tay rung lên phát ra thanh âm, bất chợt một nam tử vận y phục hoàng kim phóng ra từ phía tây bắc phòng khách phóng. Hấn xoay người trên không một vòng rồi vững vàng đáp xuống sân.

Chẳng lẽ người này là chủ nhân Bích Du Cung sao?

Trầm Nhạn Thạch mới nghĩ đến đó thì một người vận thanh sam đã nhảy ra từ phía đông bắc. Tiếp theo mỗi bên tây nam và đông bắc lần lượt có hai người phi ra, một người vận y phục xanh lam trong khi người còn lại thì toàn thân hồng y đỏ thắm.

Trông thân pháp bốn người đã biết võ công không hề yếu kém, chí ít tuyệt đối không kém cạnh tên Thiệu Vân Dương giao đấu hôm qua là bao. Chẳng biết hấn có ở đây hay không? Tiếc là bọn họ ai cũng mang mặt nạ chim ưng che hết khóe môi nên không nhận dạng được gương mặt.

Bốn người đứng chính tề giữa sân đồng thanh hô to: “Cung thỉnh chủ nhân.”

Hóa ra những người này cũng là thuộc hạ, vậy chủ nhân thật còn chưa xuất hiện sao? Trầm Nhạn Thạch thầm nghĩ: Bích Du cung chủ này quả rất tự cao tự đại.

Những lời này y chỉ ngẫm nghĩ trong đầu nhưng lại có người nói toạc ra miệng — Trầm Phượng Cử khinh khỉnh hừ một tiếng: “Đúng là thứ khoa trương phóng đại.”

Tất cả người của Bích Du Cung đều quay đầu trừng mắt nhìn hấn.

Nếu bị trừng mắt mà dễ dàng rút đầu thì Trầm Phượng Cử đã không còn là Trầm Phượng Cử. Hấn cười khẩy một tiếng: “Bày đặt giả thần giả quỷ ở đây lại không dám chường mặt ra, Bích Du Cung cái gì chứ, bất quá là mấy tên hề nhảy nhót lăng nhăng là cùng.”

Nói chưa dứt lời Trầm Phượng Cử đã thấy một bóng đen vụt qua, một luồng chưởng trời thẳng tới hấn. Trầm Phượng Cử giật bắn người muốn tiếp chiêu, nhưng lại không thấy rõ kẻ đó tấn công hướng nào nên chỉ còn nước thối lui liên tục. Một loạt chưởng liên tiếp làm hấn choáng đầu hoa mắt, đoạn Trầm Phượng Cử phát hiện kẻ kia không hề dùng sức đánh trả.

Hấn bị ép sát đến thạch trụ trước khách phòng hết đường thoái lui, giờ đối phương mà tấn công tiếp là y sẽ mất mạng ngay.

Lần đầu tiên hấn cảm thấy sợ hãi cái chết đến vậy.

Ngay lúc hấn nhắm nghiền mắt thì luồng chưởng đột nhiên biến mất. Đối phương không công kích gì thêm mà đi về phía đám người Bích Du Cung.

Dù hấn toàn thân cũng vận hắc y và khoác áo choàng đen nhưng tuyệt đối không phải là một trong thập tứ hắc y nhân kia. Hấn tùy tiện đứng một chỗ cũng khiến người khác cảm nhận được sức áp cuộn cuộn hùng hổ. Tuy mặt hấn cũng đeo mặt nạ chim ưng nhưng đôi mắt sắc nhọn như ánh chớp.

Đây là người số trời đã định sẽ làm bá chủ.

Tuy không hề khai danh báo tánh nhưng ai cũng đoán ra hấn đích thị là chủ nhân của Bích Du Cung. Chỉ có người như vậy mới có khả năng điều khiển được tứ đại cao thủ kim thanh lam hồng kia.

Bích Du cung chủ xoáy nhãn thần vào Trầm Phượng Cử: “Bích Du Cung có đúng là mấy tên hề nhảy nhót lăng nhăng không?”

Trầm Phượng Cử vẫn còn đang thở dốc sau màn tấn công vừa rồi, sắc mặt đã tái nhợt, vừa nghe lời trêu tức đó lại quen thói cao ngạo ngay: “Trong mắt ta, những kẻ không dám chường mặt trước thiên hạ đều là mấy tên hề lăng nhăng hết.”

Quả nhiên những lời này của y khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng. Nhạc Tử Thanh và Trầm Nhạn Thạch đều âm thầm đề phòng, phòng ngừa Bích Du cung chủ đột nhiên làm loạn sẽ lập tức cản hấn từ đằng sau. Trầm Thành Phong tuy chấp tay sau lưng nhưng cũng đã vận chân khí sẵn trong ống tay.

Đương lúc bầu không khí đang hồi căng thẳng cực độ thì Bích Du cung chủ đột nhiên phá lên cười: “Tính tình đanh đá lắm, ta rất thích dạng người như ngươi vậy.”

Hấn hướng về Trầm Thành Phong cất tiếng: “Trầm trang chủ, đã hơn hai mươi năm không gặp, ngài vẫn mạnh khỏe chứ?”

Trầm Thành Phong chau mày, nét mặt ngờ vực nói: “Ngươi không phải là Tiêu Bích Hải.”

Hai mươi năm trước, Tiêu Bích Hải tự xưng là chủ nhân của Thiên Sơn Bích Du Cung, tuyên bố sẽ khiêu chiến với võ lâm quần hùng khắp nơi. Rất nhiều vị võ lâm tiền bối đã bỏ mạng dưới tay hấn, bằng không cũng thọ thương rất nặng. Cho đến khi Trầm Thành Phong xuất hiện lập quy ước giao chiến ở Hoàng Sơn mới bức được hấn rút lui. Khi đó Tiêu Bích Hải đã quá ba mươi tuổi, hiện tại chỉ ít cũng phải tầm năm mươi. Tuy rằng không thấy được diện mạo của Bích Du cung chủ này nhưng phỏng chừng hấn cũng ở độ trai trẻ là cùng.

Bích Du cung chủ hăng giọng bật cười: “Trầm trang chủ sao lại hồ đồ thế này? Năm đó gia sư bị trang chủ bắt ép phải lập lời thề, sinh thời tuyệt không bước khỏi Thiên Sơn nửa bước, dĩ nhiên người không đến đây được rồi.”

“Gia sư?” Đôi mắt Trầm Thành Phong sáng lên: “Phải rồi, người chính là đứa trẻ bên cạnh Tiêu Bích Hải lúc giao đấu năm xưa. Hai mươi năm không gặp mà ngươi đã lớn tới chừng này rồi.”

“Trí nhớ của Trầm trang chủ quả nhiên minh mẫn, văn bối là Đoàn Phi Ứng.”

“Sư phụ người đâu?”

“Từ sau trận chiến ở Hoàng Sơn, gia sư lúc nào cũng uất ức không nguôi, vài năm sau đã quy tiên. Trước lúc lâm chung, người nhất mực nắm chặt tay văn bối, muốn văn bối phải nhớ kỹ ân huệ của Trầm trang chủ.” Tuy nét mặt hần đang cười nói nhưng trong mắt đã toát ra ý oán hận, hiển nhiên đối với chuyện năm xưa khắc cốt ghi tâm thâm cùng.

[10: Ngọn núi phía đông nam tỉnh An Huy, Trung Quốc.]

“Hôm nay người đến tìm ta báo thù sao?”

“Văn bối không dám làm trái sư mệnh.”

Hai người hết một bên hỏi lại một bên đáp khiến Trầm Phượng Cử đứng cạnh kiềm chế không nổi, nhảy ra quát lớn: “Muốn đấu với cha ta, qua được cửa ải của ta mới huênh hoang đi!”

Từ lúc xuất môn đến giờ, Phượng Cử luôn bách chiến bách thắng chưa từng nếm mùi thất bại, lại thêm thói tâm cao khí ngạo có sẵn, không ngờ hôm nay lại bị đánh tới độ không còn sức chống đỡ. Phải như đối phương đường đường chính chính so tài có lẽ hần sẽ chịu phục, nhưng tên kia lại cố ý tập kích bất ngờ làm hần nuôi hận trong lòng. Giờ nghe gã đó muốn khiêu chiến với phụ thân mình, hần rất cuộc nhẹn không được xông ra.

Tứ đại cao thủ kim thanh lam hồng đứng sau lưng Đoàn Phi Ứng cũng đã gai mắt Trầm Phượng Cử từ đầu. Kim y nam tử chấp tay hướng Đoàn Phi Ứng thưa: “Chủ nhân, hãy để thuộc hạ giáo huấn tên tiểu tử kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng này là gì.”

Đoàn Phi Ứng bật cười: “Cũng được, có điều người hãy cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương khuôn mặt xinh đẹp của hần.”

Những lời nói này có ý bốn cột quá rõ rệt, Trầm Phượng Cử hận nhất là kẻ khác chòng ghẹo khuôn mặt mình, giờ còn bảo nhần nhện chỗ nào nữa? Hần quát tướng: “Tên cuồng đồ, xem kiếm đây!” Mũi kiếm trực chỉ đâm tới.

Y nói là “xem kiếm” mà Đoàn Phi Ứng coi như không hề nhìn thấy, cũng chẳng buồn né tránh. Mất thấy mũi kiếm đã đâm tới trước mặt, đột nhiên một luồng chưởng ào đến đánh bật kiếm của Trầm Phượng Cử ra. Kim y nam tử khoái chí cười lớn: “Đối thủ của người là ta đây!”

Hai bên một dùng kiếm một dùng song chưởng, người tới ta lui giao đấu đẹp mắt vô cùng. Nhất là kiếm chiêu sắc bén mạnh mẽ của Trầm Phượng Cử, thân pháp hần lại mỹ miều khó tả khiến kim y nam tử phải chật vật nhảy lui về sau. Đám khách mời chỉ thấy xèn xẹt văng đầu hoa mắt, nhưng tên nào cũng muốn nhân cơ hội này dựa hơi bắt tiếng, sao mà bỏ qua cho được? Kẻ nào cũng nhao nhao hô hào trợ uy:

“Trầm nhị công tử hảo công phu!”

“Quả đúng hổ phụ vô khuyển tử mà!”

“Tiểu tử Bích Du Cung gì đó, ta khuyên người nên tự mình đầu hàng để tránh rước nhục vào thân đi.”

Thế nhưng có một số cao thủ tiền bối, trong đó có cả Nhạc Tử Thanh và Trầm Nhạn Thạch đều nhìn ra điểm bất thường. Bảo là kim y nam tử chật vật thoái lui nhưng kỳ thực khí lực hần vẫn vẹn toàn bình ổn. Vì e ngại kiếm pháp của Trầm Phượng Cử nên hần chỉ dùng khinh công né tránh, không hao tổn sức lực là bao. Trái lại, dù Trầm Phượng Cử đang chiếm thế thượng phong nhưng hần càng đánh càng sa vào chiêu thức, chân khí lại gấp gáp, đánh thừa thải đến cả trăm chiêu. Văng trán hần thoát cái đã lăm tấm mồ hôi, hiển nhiên dễ thấy sức lực tiêu hao rất nhiều, nếu không sớm giành phần thắng chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ thua ngay.

Miền cương mà nói, Trầm Phượng Cử cũng xem là thân kinh bách chiến, đạo lý này làm sao lại không hiểu? Chỉ là hần càng nóng lòng thì càng khó giành phần thắng hơn. Kim y nam tử thấy đã đến thời cơ liền vươn tay đoạt lấy kiếm làm Trầm Phượng Cử phải lách người sang trái, không ngờ tay kia của đối phương lại chưởng đến buộc hần phải đáp lại. Một tiếng chát vang lên, cả hai bên đều dội ra xa.

Liều mạng như vậy rất nguy hiểm cho nội lực, tử như bên nào yếu kém một chút thì hậu quả chỉ e không chết cũng trọng thương.

Nhạc Tử Thanh luôn túc trực gần vòng đấu, trông thấy sắc mặt Trầm Phượng Cử dần chuyển đỏ mà không cách chi tương trợ được, lòng hẩn cứ lo lắng như thiêu đốt, rốt cuộc bất chấp nhảy vào định tách cả hai ra.

Hắn vừa manh động thì người bên Bích Du Cung đã phản ứng ngay. Nam tử mặc áo đỏ lớn tiếng cười rộ: “Muốn lấy hai chọi một sao? Đây đâu phải quy củ giang hồ.” Hắn vung tay xuất chiêu cản bước Nhạc Tử Thanh lại.

Trầm Nhạn Thạch vẫn đứng ngoài vòng chiến, trông thấy tình hình của Phượng Cử càng lúc càng xấu đi còn Nhạc Tử Thanh lại đang phân thân đối phó bên kia, trong tình thế cấp bách, y vội ngoại bào trên người ra, vận chân khí rồi quảng trù lên đầu hai người kia.

Hai bên đang giằng co bỗng nghe tiếng xé gió phóng đến liền nhất tề giơ chiêu đánh trả làm chiêu phong phát tán tứ phía, chiếc trường sam nát vụn. Có điều sự quấy nhiễu này cũng đủ làm hai bên thu chiêu.

Người mặc áo hoàng kim trừng mắt cười gằn: “Tiểu tử, ngươi cũng có bản lĩnh đó.”

Trầm Phượng Cử hinh giọng lại hẩn: “Người xem ra cũng không phải thứ vô dụng gì.”

Mắt hai người tóe lửa hùng hực, ai cũng bất mãn với kết quả cứ ngang nhau mãi.

Trầm Nhạn Thạch cũng không ngờ mình lại tham gia cuộc chiến thì bỗng người nam tử vận áo màu xanh chặn trước mặt cười khẩy: “Người muốn đánh thì ta chiều.”

Trầm Nhạn Thạch nghe thấy thanh âm quen tai này, quay đầu nhìn thẳng đôi mắt thanh sam nam tử kia, y sững sốt lên tiếng: “Là ngươi?” Tuy cách chiếc mặt nạ nhưng y vẫn nhận ra hẩn là Thiệu Vân Dương của đêm qua.

Vừa vận Trầm Phượng Cử đứng cạnh nghe thế cũng ngẩn ra: “Huynh nhận ra hẩn sao?” Mới nói được một câu, kim y nam tử đã sấn tới khiến hẩn cũng không rảnh nghe câu trả lời.

Thiệu Vân Dương tháo trường kiếm bên hông ném cho Trầm Nhạn Thạch, rồi hẩn cởi áo choàng ra cười cười: “Ta dùng cái này đấu với ngươi.” Tay phất áo choàng quất lên đầu Trầm Nhạn Thạch.

Trầm Nhạn Thạch nghiêng người né tránh thì nghe đối phương thì thầm bên tai: “Người nghỉ ngơi không đủ sao? Sắc mặt trông kém quá đó.”

Trầm Nhạn Thạch thầm nghĩ đêm qua khuya khoắt đấu với hẩn một hồi, sáng nay lại phải dậy sớm chiêu đãi khách khứa tứ phương, nghỉ ngơi được mới là lạ đó. Y cũng nhẹ giọng đáp lại: “Cũng nhờ các hạ ban cho.”

Hai người vừa đấu vừa nói chuyện, mấy người bên ngoài đã bị áo choàng của Thiệu Vân Dương làm cho hoa mắt, chỉ bình phẩm chiến sự kịch liệt quá, cho là bọn họ đang lờ qua tiếng lại mà thôi.

Thiệu Vân Dương phất áo choàng bao lấy hai người, thừa dịp tiếp lời: “Ta cũng đâu có khiến ngươi nửa đêm đi truy đuổi ta.”

Trầm Nhạn Thạch cười nhạt đáp lễ: “Ta cũng không muốn truy đuổi làm gì, nhưng có con chuột cống cứ lén la lén lút không chịu an phận lại kéo cả bầy chuột đến làm loạn, làm sao ta để yên cho được chứ?”

Thiệu Vân Dương khẽ nhướn mày: “Không ngờ công phu khiêu khích của ngươi cũng đâu thua kém đệ đệ ngươi bao nhiêu, ta còn tưởng ngươi nhả nhặn lắm chứ.”

Trầm Nhạn Thạch lại bật cười: “Cũng phải xem là ai mới được, đối với bằng hữu ta luôn cư xử nhả nhặn.” Đoạn y trầm mặt xuống, “Còn với kẻ thù tuyệt không như vậy.” Trường kiếm trong tay y rung lên đâm thẳng tới trước.

Thiệu Vân Dương kêu hảo một tiếng liền vung áo choàng quấn thanh kiếm hất lên, lúc kiếm rơi xuống thì đã nằm gọn trong tay hẩn, chiếc áo choàng lại phủ lên người Trầm Nhạn Thạch.

Thiệu Vân Dương vỗ về thanh kiếm cột nhà: “Bảo bối ơi là bảo bối, rốt cuộc người cũng không nỡ rời xa ta mà quay về rồi. Đành vậy, người tìm thanh kiếm khác đi rồi chúng ta đấu tiếp.” Câu sau hắn nói với Trầm Nhạn Thạch.

Trầm Nhạn Thạch ngăn cả người, chợt nhận ra động tác này của hắn bất quá là muốn đưa áo choàng cho mình khoác lên mà thôi. Bộ dáng của y giờ chỉ còn độc nhất chiếc áo lót trên người, thực sự không nhe nhả gì lắm. Trong lòng y không khỏi cảm động nhưng cũng thấy hiếu kỳ: Sao hắn lại đối xử với mình như vậy?

Tâm trạng không khỏi phân vân, bản thân rõ ràng không phải là đối thủ của hắn, liệu có nên đấu tiếp hay không? Vừa may Trầm Thành Phong đã lên tiếng:

“Dừng tay!”

7. Chương 7

Trầm Thành Phong vừa lên tiếng thì ba người của Trầm gia trang lập lúc lui ngay. Người bên Bích Du Cung cũng không ham chiến làm gì, đều rút hết sau lưng Bích Du Cung chủ kia.

Tầm mắt Trầm Thành Phong lướt một vòng mới tập trung vào Đoàn Phi Ứng từ tốn nói: “Đoàn cung chủ, ân oán giữa chúng ta thì để hai ta tự mình giải quyết vẫn tốt hơn. Ý người thấy thế nào?”

Đoàn Phi Ứng âm thầm đánh giá tình hình: Về thực lực mà nói thì phía hắn đang nắm lợi thế hơn Trầm gia trang. Có điều cao thủ đến chúc thọ hôm nay không phải là ít, một khi giao chiến bọn họ tất nhiên sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ, sợ là lúc sau không chiếm được lợi thế.

Hắn tới đúng thời điểm này cốt yếu là muốn trước mặt bao nhiêu người hạ bệ uy phong của Trầm Thành Phong, rửa sạch mối nhục cho sư môn. Bản thân hắn cũng không muốn gây thù chuốc oán với võ lâm Trung Nguyên làm gì. Đề nghị của Trầm Thành Phong vừa đúng ý nên hắn gật đầu: “Cũng tốt.”

Trầm Thành Phong nói tiếp: “Đã là ân oán của hai mươi năm về trước, thiết nghĩ ngài cũng không ngại chiếu theo quy củ giao đấu năm xưa. Hôm nay nếu các hạ thắng, tính mạng của Trầm mỗ tùy nghi các hạ xử trí; ngược bằng Trầm mỗ thắng, thỉnh các hạ lui về Thiên Sơn, trả lại sự bình yên cho võ lâm Trung Nguyên, các hạ thấy thế nào?”

Đoàn Phi Ứng lãnh đạm cười: “Coi như công bằng. Bất quá ta thật không dám nhận tính mạng của Trầm trang chủ. Chỉ mong lúc đó Trầm trang chủ có thể quỳ trước mộ phần gia sư dập đầu mấy cái, thừa nhận bản thân đã thua thì coi như đã đáp ứng tâm nguyện cho lão nhân gia rồi.”

Trầm Thành Phong thành danh lập dạng đã hơn ba mươi năm nay, địa vị trên giang hồ thuộc hàng nhất nhì, rất được người người kính nể. Bảo ông dập đầu khấu bái trước mộ có khác nào tự mình nhận thua, chuyện sỉ nhục như thế so với giết ông còn khó gấp vạn lần. Huống hồ ngữ khí ung dung của Đoàn Phi Ứng như chắc mẫm Trầm Thành Phong nhất định sẽ bại trận vậy. Trầm Phượng Cử là người đầu tiên chịu đựng hết nỗi, lên tiếng thóa mạ hắn: “Còn lâu cha ta mới thua bọn tà ma ngoại đạo các người!”

Đoàn Phi Ứng không hề nổi giận mà chỉ mỉm cười ngấm ngấm, trong lòng có chút hối hận đã ưng thuận quá nhanh — Tên tiểu tử này quả thật rất hợp khẩu vị của hắn, để vượt khỏi tay đúng là có chút đáng tiếc.

Trầm Thành Phong hướng đám đông cao giọng tuyên bố: “Đao kiếm vô tình, sinh tử khó liệu, chư vị đều là nhân chứng. Có sự khởi đầu từ Trầm mỗ thì hiển nhiên cũng sẽ kết thúc theo Trầm mỗ. Trong cuộc giao đấu giữa ta và Đoàn cung chủ, bất luận ai sống ai chết cũng đều tuân theo quy củ võ lâm, không ai được phép báo thù.”

Đoạn ông nhìn thẳng Trầm Phượng Cử quát lớn: “Phượng Cử, con nghe rõ chưa?” Trong ba người hậu bối thì tính khí Phượng Cử là nóng nảy nhất, thế nên ông mới không hỏi ai mà chất vấn thẳng Phượng Cử.

Trầm Phượng Cử thầm nghĩ phụ thân làm sao lại bại trận được, khề gật đầu: “Con đã hiểu.”

Nhưng Trầm Nhạn Thạch lại cảm thấy phụ thân mình nói lời này tựa như muốn an bài sẵn hậu sự. Y bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Tử Thanh, thấy sắc mặt hắn cũng tỏ nét lo âu, hiển nhiên hắn cũng có dự cảm chẳng lành.

Đoàn Phi Ứng nghe Trầm Thành Phong nói vậy cũng ra lệnh cho bọn thuộc hạ phía sau: “Các người cũng nghe rõ chưa?”

“Chúng thuộc hạ nghe rõ.”

Hắn vừa nói vừa tủm tỉm cười còn đám người Bích Du Cung thì bốn cọt đáp lại. Thái độ bọn chúng không chút nghiêm túc như đã nắm chắc phần thắng rồi.

Các nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên xung quanh nghe vậy đều phần hận trong lòng: Tên họ Đoàn này quá mức cuồng ngạo, tuổi hắn vẫn còn trẻ thì võ công cao được tới đâu?

Tới khi giao đấu thì không còn ai nghĩ vậy.

Trên thực tế là bọn họ không có thời giờ để nghĩ.

Ban nãy khi Trầm Phượng Cử đấu thì còn có người reo hò trợ uy; bây giờ ngoại trừ tiếng gió vun vút, tiếng tay áo phấp phật, tiếng giao đấu và kiếm khí ra thì hoàn toàn không có nửa tiếng la ó rầm rộ.

Đương nhiên không phải vì hai người giao đấu không đủ *** diệu, ngược lại còn rất ngoạn mục là đằng khác. Đám đông căn bản không thấy được thân pháp của hai bên, chỉ thấy họ thoắt đến thoắt đi trong khi bên tai nghe chưởng lực xé gió, đường kiếm cứ tấn công dồn dập không biết bao nhiêu chiêu. Ai cũng ráng sức rướn cổ căng mắt mà nhìn, mồm miệng há hốc kinh hãi quên cả thở thì làm sao còn thời gian hò hét cho được?

Những kẻ công lực yếu kém cũng ráng chăm chăm nhìn nhưng chỉ thấy ù tai chóng mặt. Bịch, bịch mấy tiếng rồi ngã lăn hàng dài mấy người.

Đây mới thật sự là tầm cỡ cao thủ so tài!

Đang đánh nhau kịch liệt thế bỗng hai người đồng thanh hét lớn, ầm một tiếng chỉ bóng cả hai tách ra rồi lao vào nhau. Những cao thủ quan sát đều biết đây là chiêu định đoạt thắng bại.

Nhưng chiêu thức thật sự quá nhanh, trong đầu bọn họ còn đang nghĩ đây là chiêu định đoạt— Hai chữ “thắng bại” còn chưa hiện lên thì chiêu thức đã kết thúc.

“Người thua rồi.”

Trầm Thành Phong oai phong lẫm liệt đứng giữa sân, đôi mắt dững mãnh uy hiếp trực diện Đoàn Phi Ứng, chỉ xét khí thế cũng đã đủ thắng.

Sắc mặt Đoàn Phi Ứng trắng bệch, phát tay ra lệnh đám thuộc hạ rút lui. Hắn không dám lên tiếng, sợ mở miệng thì ngụm máu cổ nén sẽ phun ra ngay.

Trước sau không quá một canh giờ, đám người của Bích Du Cung uy phong bát diện kéo đến bao nhiêu thì lại thất thủ tất tả lui đi bấy nhiêu.

“Tưởng đánh thắng được cha ta sao? Hai mươi năm nữa cũng chưa tới đâu!” Trầm Phượng Cử hô với theo bọn người tháo lui kia, ác ý gì cũng rửa xả hết nên tâm tình sáng khoái rất nhiều. Hắn kéo tay áo Trầm Thành Phong cười đắc ý: “Con biết cha là thiên hạ vô địch mà.”

Ánh mắt Trầm Thành Phong vẫn trừng trừng nhìn trước như không nghe thấy gì.

“Cha?” Trầm Phượng Cử thấy kỳ quái mới khẽ lay thân thể ông: “Bọn chúng đã đi hết rồi.”

Đang chôn chân như thế, đột nhiên thân thể Trầm Thành Phong nghiêng ngả, ịch một tiếng đã ngã xuống đất.

“Cha!”

“Di phu!”

“Trầm trang chủ!”

Tiếng kinh hô thất thanh vang dội bốn phía, ai cũng nhao nhao chen chúc chạy tới cạnh Trầm Thành Phong. Khung cảnh xô xát cực kỳ hỗn loạn.

Đột nhiên một giọng la to: “Tránh ra, tránh ra! Để ta xem sao!” Chính là danh y Tạ Khứ Bệnh, vốn được xưng tụng là Hồi Xuân Thủ.

Tạ Khứ Bệnh lần tay kiểm tra hơi thở Trần Thành Phong rồi chẩn mạch, nét mặt lão lập tức biến sắc. Hai tay Trần Phượng Cử chế trụ bả vai lão nóng lòng hỏi: “Cha ta sao rồi?”

Tạ Khứ Bệnh lắc đầu thở dài: “Trầm lão gia tuổi tác đã cao, lại thêm chiến đấu khốc liệt một phen làm chân khí kiệt quệ, ngài đã... quy tiên rồi...”

“Cái gì?!”

Tất cả đều kinh hãi la lên, Trần Phượng Cử siết chặt hai vai Tạ Khứ Bệnh: “Lão nói gì? Cha ta làm sao lại chết được?” Trong lúc bấn loạn thất kinh nên tay không khống chế lực, hấn siết bả vai Tạ Khứ Bệnh đau buốt khiến mồ hôi lạnh trong người lão túa ra, đầu còn mở miệng nói được lời nào?

“Buông Tạ đại phu ra.”

Chất giọng dịu dàng nhưng ẩn chứa uy nghiêm khó tả ngân lên. Mỗi lần Trần Phượng Cử làm sai quấy mà nghe thanh âm này, hấn đều ngoan ngoãn vâng theo. Trong đầu dù đang trống rỗng mù mờ nhưng vừa nghe tiếng nói kia thì hấn buông tay ngay.

Người vừa lên tiếng chính là Trầm phu nhân, Nhạc Minh Tiên.

Dáng điệu Trầm phu nhân vẫn đoan trang khoan thai, thần sắc vẫn giữ nét điềm đạm tựa hồ cái chết của trượng phu đối với bà không hề ảnh hưởng gì. Bà chậm rãi đi đến cạnh thi thể Trần Thành Phong, khẽ thở dài: “Thành Phong, rốt cuộc huynh cũng đi trước ta một bước.” Trầm phu nhân cúi người chậm rãi ngả lên mình phu quân.

“Mẹ!”

Trần Phượng Cử cảm giác hành động của mẫu thân có chút kỳ quái, vừa thấy bà ngã xuống hấn liền vội nhào tới đỡ, chỉ thấy một thanh trủy thủ đã lún sâu vào bụng bà khiến hấn đỡ cả người. Tình thế này ai cũng biết họa có phép lạ mới mong xoay chuyển nổi.

Hơi thở Trầm phu nhân vẫn còn thoi thóp, bà ráng sức mở to đôi đồng tử rã rời tìm kiếm Trầm Nhạn Thạch và Nhạc Tử Thanh, giọng bà thều thào đứt quãng: “Phượng Cử giao... giao cho hai con đó...”

Bà gắng gượng nắm tay Trầm Nhạn Thạch dốc từng chữ một: “Nhạn Thạch... con hãy... hảo hảo chiếu cố đến Phượng Cử... Hãy đáp ứng... đáp ứng với ta...”

Biến cố xảy ra chớp nhoáng khiến Trầm Nhạn Thạch bàng hoàng sửng người, sự tỉnh mới nhận ra bàn tay bị siết đến nhói đau. Nhìn thẳng đôi mắt đau đáu mong đợi của bà, Trầm Nhạn Thạch gật đầu: “Phượng Cử là đệ đệ của con, xin di nương hãy an lòng.”

Nhận được lời cam đoan Trầm phu nhân mới thả lỏng bàn tay, khẽ khàng vỗ đầu Trần Phượng Cử, đôi mắt ngập tràn yêu thương, bà nhẹ giọng khuyên bảo: “Phượng Cử... mẹ không thể ở bên con được nữa... Con phải... biết vâng lời, ngoan ngoãn... nghe lời...” Thanh âm lịm dần lịm dần, đôi tay từ từ buông thõng xuống.

“Mẹ!”

Trần Phượng Cử làm sao cũng không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, hai vị song thân vẫn luôn yêu mến cận kề mình lại lần lượt bỏ đi, hấn ngơ ngác một hồi rồi vỗ giọng khóc nức nở.

Trầm Nhạn Thạch lặng lẽ khụy xuống, trong lòng cũng rất muốn gào khóc, nhưng tiếng nấc nghẹn ngào không sao thoát ra được. Y đưa tay vỗ nhẹ lưng đệ đệ: “Phượng Cử...” Muốn mở lời khuyên nhưng cũng không biết an ủi làm sao.

Đột nhiên Trần Phượng Cử co quắp từng hồi như tắc nghẽn hơi thở rồi đổ nhào sang một bên.

“Phượng Cử!” Trầm Nhạn Thạch thất kinh xông đến định đỡ hấn thì một bóng đen đã vụt qua trước mặt, Nhạc Tử Thanh nhanh hơn một bước đã ôm Trầm Phượng Cử vào lòng. Tay Trầm Nhạn Thạch đang vươn ra vừa khéo chạm vòng tay hấn đang ôm Trầm Phượng Cử. Y thấp thỏm lo âu nhìn Phượng Cử.

Tạ Khứ Bệnh vội bước lên chẩn đoán: “Trầm nhị công tử do bị thương quá độ nên khí huyết công tâm, chỉ cần điều dưỡng vài ngày sẽ khỏe ngay, không có chuyện gì đâu.” So ra có chuyện chính là bả vai đau buốt của lão, không biết khớp xương có vỡ vụn không nữa.

Trầm Nhạ Thạch nhìn thi thể của phụ thân và Trầm phu nhân, lại quay đầu nhìn Phượng Cử đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên y cảm thấy trọng trách đè lên vai mình nặng càng nặng thêm...

8. Chương 8

Đèn ***g đổ lần lượt bị gỡ xuống, không khí vui mừng hân hoan trong thọ đường đã biến thành linh đường, một màn tang thương thê thiết bao phủ Trầm gia trang.

Lão gia và phu nhân cùng lúc tạ thế, nhị công tử vì bị thương quá độ vẫn còn mê man, cho nên tất cả hậu sự mai táng đều do đích thân Trầm Nhạ Thạch lo liệu.

Mãi đến khuya, Trầm Nhạ Thạch mới uể oải từ sảnh đường trở về phòng.

Những đóa hải đường trong hậu viên đang khoe thắm nở rộ. Trầm Nhạ Thạch chua chát hồi tưởng mới hôm qua đám hạ nhân còn tấm tắc khen, hoa nở rộ thế này là vì báo tin mừng cho trang chủ.

Hôm nay hoa vẫn còn tươi, nhưng người thì đã khuất bóng mất rồi.

Bên cạnh vườn hoa hải đường là phòng ngủ của Trầm Phượng Cử, ánh đèn bên trong còn phảng phất sáng. Không biết Phượng Cử ra sao rồi? Trầm Nhạ Thạch lần theo ánh nến đi tới.

Cửa phòng vẫn chưa khép kín, Trầm Nhạ Thạch vừa đẩy cửa đã có tiếng nói truyền đến ngay:

“Ai đó?”

Nhạc Tử Thanh đang ngồi chống cằm trên bàn, đôi mắt có phần chập chờn buồn ngủ, nhưng nét mặt lại rất cảnh giác. Sau khi Trầm Phượng Cử ngất đi hắn vẫn luôn túc trực bên cạnh suốt, xem ra đã quá thấm mệt nên mới nghỉ ngơi một chút, khi nghe tiếng mở cửa mới giật mình tỉnh giấc.

“Phượng Cử ra sao rồi?” Trầm Nhạ Thạch khẽ hỏi.

“Mới tỉnh lại không lâu, vừa mở mắt đã gào khóc bù lu bù loa lên rồi. Huynh sợ đệ ấy khóc quá sẽ tổn hại thân thể nên đành điểm huyết cho đệ ấy ngủ rồi.” Lời hắn chứa chan đầy yêu thương.

Gào khóc bù lu bù loa? Trầm Nhạ Thạch nhìn người đệ đệ đang mê man, sắc mặt yên bình, hô hấp đều đặn. Trong lòng y âm thầm cười khổ, bản thân cũng muốn ném thử cảm giác khóc thét một phen lên, gào khóc một hồi cho bao đau đớn trong lòng trút hết ra ngoài xem sao. Nhưng y không làm được, Phượng Cử đã ngã quỵ rồi, trong hai huynh đệ dù sao vẫn phải có một người tỉnh táo để chèo chống Trầm gia.

“Đã muộn rồi, huynh về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nhạc Tử Thanh lắc đầu: “Huynh không thấy mệt. Lỡ Phượng Cử tỉnh lại không thấy ai bên cạnh, huynh sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Ngoại trừ lúc Trầm Nhạ Thạch bước vào, ánh mắt Nhạc Tử Thanh không hề rời khỏi Trầm Phượng Cử một giây. Lòng y dâng lên nỗi cay đắng: Trong mắt người ấy, vĩnh viễn cũng không có hình bóng của mình...

“Vậy... đệ đi đây.”

Y khẽ nói rồi đi ra, nhẹ nhàng đẩy cửa—

“Nhạ Thạch.”

Tay khựng lại nơi mép cửa. “Chuyện gì?”

“Ngày tháng sau này sợ là phải cực khổ cho đệ rồi.”

Cả người thoáng rung mình: “Đây là bổn phận của đệ mà.”

Bước vội ra ngoài khép cửa lại, Trầm Nhạn Thạch mới dám tựa người hít thở từng hồi từng hồi sâu — Sợ không làm vậy lệ sẽ tuôn trào ngay.

Đã là con người thì bất kể người có bao nhiêu danh vọng, bao nhiêu quyền thế đi nữa, lúc chết rồi cũng sẽ bị những kẻ xung quanh dần quên lãng.

Sau khi mai táng thi thể phụ phụ Trầm Thành Phong xong, những kẻ đến phúng viếng đều lục đục cáo từ. Người về sau cùng chính là hảo huynh đệ của Trầm Thành Phong lúc sinh thời, Triệu Trùng. Ông lưu lại đây cũng khá lâu rồi, trong tang sự của Trầm Thành Phong thực bỏ công không ít khiến trên dưới Trầm gia trang mang ơn không hết lời. Thế nên hôm nay ông ra đi cũng không dám nín kéo lại, Nhạc Tử Thanh còn đích thân tiễn ông đi một đoạn.

Trầm Nhạn Thạch phải lưu lại trong trang để chủ trì gia sự. Đột nhiên gặp biến cố thế này, người trong Trầm gia ai cũng hoang mang bất ổn, có một số việc y không thể không tự mình giám sát. Lúc y đang dặn dò sắp xếp hậu sự còn lại thì Trầm An hốt ha hốt hả chạy vào kêu.

Trầm An hổn hển la: “Đại thiếu gia, không xong rồi! Nhị thiếu gia đang thu dọn hành trang giống muốn đi báo thù vậy!”

Mấy ngày nay cử chỉ của Trầm Phượng Cử hết sức lạ lùng, mới đầu còn gào thét một hai đòi đi báo thù, sau khi mọi người khuyên can đôi ba lần thì đột nhiên bình tĩnh trở lại. Trầm Nhạn Thạch hiểu rõ tính cách nhị đệ của mình, tự nhiên đối tính như vậy tất sẽ làm người khác lo lắng, cho nên y mới phái Trầm An bí mật giám sát. Quả nhiên không ngoài dự đoán, tất cả vừa đi khỏi là Phượng Cử đã hành động ngay.

Khi Trầm Nhạn Thạch tìm được Trầm Phượng Cử thì hắn đang leo lên ngựa.

“Phượng Cử, đệ làm gì vậy?”

Trầm Phượng Cử liếc y trắng trợn: “Huynh biết rõ mà, ta phải tìm tên họ Đoàn báo thù.” Một ngày qua, mỗi lần hắn muốn đi trả thù Trầm Nhạn Thạch đều cương quyết phản đối. Trong lòng hắn đã sớm khinh thường người huynh trưởng này nên thái độ cũng rất cáu bẳn.

“Đệ không được đi. Đệ đã quên lời phụ thân nói rồi sao? Người đặc biệt dặn dò không cho đệ đi báo thù, huống chi đệ cũng không phải đối thủ bọn chúng.”

Mỗi lần mở miệng ra đều nói những lời này, hắn không kiếm được có gì mới mẻ một chút sao? Trầm Phượng Cử lạnh nhạt nói: “Mối thù giết phụ mẫu thề không đội trời chung, nếu không báo thù ta không phải là quân tử!”

Hắn hừ một hơi: “Nếu huynh không dám đi thì đừng cản trở ta.”

Biết rõ Phượng Cử không hề coi mình là bậc huynh trưởng, Trầm Nhạn Thạch chỉ khẽ thở dài, ôn nhu khuyên bảo: “Bất kể đệ nghĩ thế nào về huynh cũng được. Trước lúc lâm chung Tiên di muốn huynh chiếu cố đệ cho tốt, ta không thể trở mặt nhìn đệ đi tìm cái chết được.”

Trầm Phượng Cử hết chịu nổi sấn lên quát: “Tránh ra, bằng không đừng trách ta ra tay!”

Trầm Nhạn Thạch vẫn bất động không lay chuyển.

Trầm Phượng Cử nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng: “Là do huynh ép ta đó!” Thẳng tay đánh một chưởng trực diện, Trầm Nhạn Thạch xuất chưởng đỡ lại.

Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ so chiêu với nhau. Trầm Phượng Cử bỗng phát hiện người huynh trưởng mà hắn cho là vô dụng này công phu kỳ thật không hề yếu kém. Chiêu thức có thể không uyển chuyển như hắn nhưng chưởng lực thì thuần thực vô cùng.

Qua mấy chiêu, Trầm Phượng Cử đột nhiên tách ra, phần nộ chất vát: “Người vì cái gì cứ nhất mực muốn ngăn cản ta báo thù? Rốt cuộc người đứng về phía ta hay kẻ thù hả?”

Hắn chỉ là thuận miệng nói ra câu này, nhưng chợt nhớ câu buột miệng của Trần Nhạn Thạch khi y đấu với tên vận thanh sam kia. Hình như cả hai có quen biết nhau, bụng hắn không khỏi hồ nghi: “Người và tên Bích Du Cung gì đó có quan hệ thế nào?”

Trần Nhạn Thạch nghe trong lời Phượng Cử có ý ngờ vực mình cấu kết với kẻ thù, ***g ngực chợt se cứng lại. Không ngờ ý tốt của bản thân lại bị xuyên tạc như thế, lòng y quặn thắt chua chát nhưng bề ngoài vẫn giữ điềm tĩnh: “Huynh nói rồi, đệ có nghĩ sao về ta cũng được, huynh nhất định không cho phép đệ một mình đi mạo hiểm.”

Trần Phượng Cử không nổi giận mà còn lớn tiếng cười: “Vậy phải xem người có bản lĩnh đó không!”

Trần Phượng Cử xuất chiêu tuyệt không thủ hạ lưu tình, mỗi thức đều có ý sát thương quyết tâm bức Trần Nhạn Thạch phải tránh đường. Trần Nhạn Thạch biết mình không phải là đối thủ của Phượng Cử nên cũng không trực tiếp chống đỡ, y chỉ mong kéo dài lâu chừng nào hay chừng ấy đợi Nhạc Tử Thanh trở về.

Trần Phượng Cử sao lại không rõ suy nghĩ của y? Chính vì thấy Nhạc Tử Thanh vắng mặt nên hắn mới chọn lúc này để ra ngoài, không còn ai có thể quản thúc nổi mình, nào ngờ Trần Nhạn Thạch lại tới cản trở. Trong đầu nảy ra một kế, hắn liền quát to: “Xem chiêu!”

Trần Nhạn Thạch giờ chững đối lại. Lúc chưởng lực giao nhau, Trần Nhạn Thạch chợt phát hiện lòng bàn tay Phượng Cử rất yếu ớt, không chút sức lực khiến y thất kinh thu chưởng lại. Trần Phượng Cử đánh cuộc y chắc chắn sẽ không nở làm mình bị thương, thấy y thu chiêu về liền dồn nội lực đánh ra—

Trần Nhạn Thạch bị giáng một chưởng nặng nề vào ngực, toàn thân không thể chống đỡ ngã bật xuống đất. Trần An núp một bên kinh hãi la lên: “Đại thiếu gia!”

Trần Phượng Cử phóng lên yên ngựa, nhìn Trần An mà sáng giọng: “Hãy hảo hảo chiêu cố đại thiếu gia đi.” Đoạn hắn quát ngựa phóng thẳng ra ngoài.

Trần Nhạn Thạch gắng gượng ngồi dậy muốn đuổi theo, nhưng nhấc chân được nửa bước đã thấy toàn thân rũ rượi, y phải dựa vào người Trần An thở nặng nhọc.

Trần An vừa lo vừa sợ, nghĩ bụng đại thiếu gia bị thương nặng đến vậy, nhị thiếu gia lại chạy đi liều mạng với người ta, phải làm sao giờ đây? Biểu thiếu gia sao còn không mau quay về?

Thằng bé còn đang rối trí thì Nhạc Tử Thanh đã chạy đến. Lúc hắn tiến Triệu Trùng trở về nghe được tin liền hối hả chạy tới ngay, hắn gấp gáp hỏi: “Nhị thiếu gia đâu?”

“Nhị thiếu gia đi từ cửa sau ra ngoài rồi, nói là phải đi báo thù.”

Nhạc Tử Thanh tức giận giậm chân, hắn làm sao không biết tính khí của Phượng Cử chứ? Mấy ngày nay hắn luôn ở bên cạnh Phượng Cử nửa bước không rời, vốn tưởng qua mấy ngày tâm tình đã tỉnh táo trở lại, không nghĩ bản thân vừa rời khỏi một chút thì Phượng Cử đã trốn đi rồi.

“Cũng đã qua mấy ngày, bọn người của Bích Du Cung chắc cũng đi xa rồi, có lẽ tạm thời Phượng Cử không đuổi kịp đâu.”

Trần Nhạn Thạch lắc đầu muốn nói gì đó, tiếc rằng khí huyết trong ngực cứ đảo lộn cuộn cuộn khiến y không tài nào mở miệng được. Trần An vội nói: “Không phải đâu biểu thiếu gia. Sau khi lão gia và tên cấu tặc họ Đoàn quyết đấu xong, hình như hắn bị nội thương nặng lắm nên chưa có đi. Mấy hôm nay hắn đang tịnh dưỡng cách trấn Song Kiều khoảng năm dặm, chính ngọ hôm nay mới lên đường. Nhị thiếu gia vẫn luôn cho người giám sát nên...”

Không đợi thằng nhóc nói dứt lời, nét mặt của Nhạc Tử Thanh đã biến sắc, hắn tức tốc phi thân lên ngựa phóng thẳng ra ngoài.

Trần Nhạn Thạch khê kéo người Trần An: “Đỡ ta lên ngựa, chúng ta cũng đuổi theo.”

“Nhưng mà thiếu gia, thương thế của cậu...”

“Không gì đâu.” Chỉ mong đuổi kịp là được rồi...

Từ Trầm gia trang phóng ra, Nhạc Tử Thanh thúc ngựa lao đi như điên cuồng, trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ: Phượng Cử, đệ tuyệt đối không thể có chuyện được!

Phóng một mạch chừng hai mươi dặm ngang qua một cánh rừng, Nhạc Tử Thanh đột nhiên ghìm cương lại.

Trong rừng rõ ràng có vết tích đánh nhau, lá xanh rơi rớt vương vãi khắp nơi, dễ nhận ra là bị kiếm khí tước ngang. Hắn ngồi xộc xuống kiểm tra, thấy vết máu tươi còn dính trên lá.

Là máu ai đây? Máu của Phượng Cử sao? Nghĩ vậy lòng bàn tay Nhạc Tử Thanh rướm mồ hôi lạnh.

Tia nắng xuyên thấu qua rừng cây phản chiếu ánh sáng lóe trên đám cỏ. Nhạc Tử Thanh đưa mắt nhìn, cảm thấy toàn thân đông cứng xây xẩm—

Nằm tro trọi trên cỏ là một thanh kiếm đứt đoạn. Nhìn kỹ hơn sẽ thấy trên chuôi kiếm có khắc hình một con phượng hoàng.

Là kiếm của Phượng Cử!

Thanh kiếm này do Trầm Thành Phong nhờ thợ đúc riêng cho Phượng Cử, là bảo bối Phượng Cử nâng niu giữ gìn rất kỹ. Nhạc Tử Thanh nhớ Phượng Cử lúc nào cũng cười mà nói: Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Giờ kiếm đã gãy, còn người đâu?

Tiếng vó ngựa vọng lại từ xa, Trầm Nhạn Thạch và Trầm An đã đuổi kịp đến nơi. Hai người vừa nhìn tình hình cũng đoán ra được bảy tám phần.

Trầm Nhạn Thạch cố nén trống ngực dồn dập, y bước xuống ngựa, đảo mắt dò xét xung quanh rồi đi tới cạnh Nhạc Tử Thanh: “Nơi đây không có thi thể của Phượng Cử, xem ra đệ ấy chỉ bị bắt đi mà thôi. Huynh... không nên lo lắng quá.”

Nhạc Tử Thanh vẫn im lặng. Trầm Nhạn Thạch tưởng hẳn không nghe thấy nên đưa tay vịn trên vai, thỉnh thoảng Nhạc Tử Thanh xoay ngoắt người lại:

“Lúc đó sao đệ không cản Phượng Cử lại?”

“Đệ—”

“Căn bản là đệ muốn y tự tìm cái chết có phải không?” Mắt Nhạc Tử Thanh sòng sọc máu, chỉ cần nghĩ tới không chừng Phượng Cử đã chết rồi thì hẳn gần như muốn phát cuồng. Lòng ngực bức bách đến ngột ngạt chỉ muốn tìm cách trút giận!

“Không—” Đôi mắt lạnh lẽo của Nhạc Tử Thanh khiến Trầm Nhạn Thạch tê lạnh, y muốn mở miệng giải thích nhưng đối phương hoàn toàn không cho cơ hội.

Nếu có ai thấy Nhạc Tử Thanh lúc này sẽ không thể nào nhận ra hắn. Trên thực tế, ngay cả hắn cũng không biết mình đang làm cái gì. Hắn ngắt lời Trầm Nhạn Thạch, cười lạnh nhạt mà tàn nhẫn đầy nguyền rủa:

“Đệ cho là Phượng Cử chết rồi ta sẽ quay sang yêu đệ sao?”

9. Chương 9

“Đệ cho là Phượng Cử chết rồi ta sẽ quay sang yêu đệ sao?”

Câu nói như sét đánh bên tai giáng thẳng vào Trầm Nhạn Thạch, toàn thân y vỡ vụn thành từng mảnh.

Huynh ấy biết rồi, ngay từ đầu huynh ấy đã biết rồi!

Người ấy đã biết, nhưng ngoài mặt vẫn cư xử như không có gì xảy ra, vẫn ngoảnh mặt làm ngơ không chút lưu tâm, vẫn ở trước mặt mình biểu hiện bộ dáng mê mẩn say đắm đối với Phượng Cử. Bây giờ... một lời nói trấn an của mình lại trở thành tội trạng hãm hại Phượng Cử!

Thật tức cười, ha ha ha, thì ra trong mắt người ấy mình lại thâm hiểm như thế sao?

“Chát!”

Tiếng tát tai đánh gọn vào mặt Nhạc Tử Thanh vang lên. Khuôn mặt mỉm cười của Trầm Nhạn Thạch tắt lịm, thay vào một màn sương lạnh giá.

“Cái tát này là để cho huynh tỉnh ra.”

Trầm Nhạn Thạch lạnh lùng cất tiếng, thanh âm tựa gió bắc thág chap khiến người nghe có cảm giác rơi xuống hố băng.

Đại thiếu gia nổi giận rồi! Là ý nghĩ đầu tiên làm Trầm An giật bắn người. Chưa từng nghĩ đại thiếu gia lúc nào cũng mỉm cười hòa nhã lại tức giận như vậy. Vốn dĩ cậu ấy cả đời cũng không phát cáu mà giờ nóng giận lại đáng sợ thế!

Nhạc Tử Thanh bị cái bạt tai này ngây cả người. Hắn chưa từng thấy Trầm Nhạn Thạch như thế này, khuôn mặt mỉm cười biến mất, biểu tình cứng cõi không thể nào xâm phạm được!

“Có một chuyện huynh tốt nhất hiểu cho rõ.”

Nhạc Tử Thanh chờ dẫn nghe.

“Phượng Cử là huynh đệ duy nhất của ta, cũng là người thân duy nhất còn lại trên đời này. Cho dù có chết ta cũng sẽ không thương tổn đến đệ ấy dù là một sợi lông sợi tóc.”

Y cười nhạt thên, cười đến cao ngạo: “Yêu huynh, có lẽ là ta tự mình hèn mạt, nhưng huynh yên tâm, Trầm Nhạn Thạch sẽ không hạ lưu đến mức đi hãm hại huynh đệ của mình.”

Lạnh lùng tạt những lời này vào Nhạc Tử Thanh, Trầm Nhạn Thạch quay người muốn đi khỏi nơi chướng tai gai mắt này, nhưng bước được vài bước thì huyết khí trong ngực đã đảo lộn.

Một ngụm máu tươi phun ra! Thân người y lão đảo ngã xuống đất.

“Đại thiếu gia!”

“Nhạn Thạch!”

Hai bóng người hoảng loạn chạy đến đỡ, nhưng trước mắt Trầm Nhạn Thạch cứ quay cuồng mơ hồ không thể nhận ra ai là ai.

“Sao lại thế này?” Giọng nói sột ruột vang lên bên tai, ngờ ngợ là giọng của Nhạc Tử Thanh.

“Đại thiếu gia vì ngăn cản nhị thiếu gia đi trả thù nên cả hai đã đánh nhau. Nhị thiếu gia còn đánh đại thiếu gia một chưởng, lúc đó ngay cả nói đại thiếu gia cũng nói không ra hơi, chính là em đỡ cậu ấy lên ngựa. Rốt cuộc biểu thiếu gia, cậu lại—”

Lại kích động y, khiến y phải nộ khí công tâm. Những lời này Trầm An không hiểu, cũng không biết phải diễn đạt làm sao, nhưng Nhạc Tử Thanh thì nghe rõ mồn một. Một chưởng của Phượng Cử dù chỉ dùng năm phần công lực thôi cũng khiến một võ lâm cao thủ phải thọ thương nghiêm trọng rồi.

Ngộ ra bản thân đã làm gì, Nhạc Tử Thanh luống cuống không biết phải làm sao, lòng hắn ngập đầy ân hận: “Huynh... Huynh không hề chú ý đến...”

Chú ý? Trầm Nhạn Thạch đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mơ hồ nghe được lời này mà kèm không được, từ đáy lòng cười khẩy:

“Sao huynh lại chú ý đến ta được?”

Từ trước đến giờ Trầm Nhạn Thạch đều thấy một giấc mơ. Khuôn mặt trong mơ của phụ thân luôn dịu dàng nhìn mình, còn nắm tay của mình nữa. Bàn tay của phụ thân rất lớn, rất ấm áp, cứ muốn được người nắm mãi như thế.

Nhưng trong chớp mắt ánh sáng bốn bề đều tối mịt, phụ thân lạnh lùng gạt phăng tay mình ra, đang muốn hỏi tại sao thì đôi mắt phụ thân thay đổi, trở nên thờ ơ xa lạ.

Mỗi lần đến đây y đều toát mồ hôi lạnh choàng tỉnh.

“Đại thiếu gia cậu tỉnh rồi! Biểu thiếu gia, đại thiếu gia tỉnh rồi!” Trần An vẫn luôn túc trực bên cạnh chăm sóc y, vừa thấy Trần Nhạn Thạch khẽ lay mắt thì cuống quýt mừng rỡ la to. Tiếng thảng nhốc vang dội tới nỗi cả trăm con quạ mà hợp xương chắc cũng không bằng nổi.

“Đại thiếu gia, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cậu hù chết Trần An rồi nè!” Con quạ đen vẫn om sòm bên tai làm y không ngủ tiếp được.

Trần Nhạn Thạch mở mắt ra, dần dần nhớ lại mọi việc. Phải rồi, phụ thân đã chết, vậy tất cả chuyện khi nãy chỉ là mơ thôi sao? Cảm thức đầu tiên dấy lên là nỗi chua cay đắng chát.

“Nhạn Thạch?”

Nhạc Tử Thanh hốt hải chạy đến bên giường, sắc mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Không nghĩ hẳn sẽ lưu lại bên cạnh mình, Trần Nhạn Thạch có chút ngỡ ngàng: “Huynh không đi tìm Phượng Cử mà ở lại đây làm gì?”

Chỉ vì y cảm thấy lạ lùng nên mới hỏi vậy, nhưng vào tai Nhạc Tử Thanh lại nghe như rất oán hận hẳn. Nhớ lại bản thân đã nói ra những lời tổn thương thế nào, nhất thời trong lòng hẳn tràn ngập hổ thẹn: “Huynh ở đây chăm sóc thương thế cho đệ.”

Trần Nhạn Thạch gắng gượng ngồi dậy, nhìn sơ bốn phía mới phát hiện đây là phòng ngủ của mình, thì ra bọn họ đã quay về Trần gia trang. Trong phòng ngủ đốt đèn, vậy là bên ngoài trời đã tối.

“Bây giờ là lúc nào, đệ hôn mê đã bao lâu rồi?”

“Đã là giờ Tý. Thương thế của đệ không nhẹ, lại không được chữa trị kịp thời, may mà trong trang vẫn còn được trị thương bằng không thì phiền toái rồi.”

Có điều Trần Nhạn Thạch đang nghĩ chuyện khác: “Trì hoãn thế này đám người Bích Du Cung đã đi xa lắm rồi, Phượng Cử...”

“Cứ an tâm dưỡng thương đi, chuyện của Phượng Cử huynh sẽ nghĩ cách. Đệ nói rất đúng, chúng ta không phát hiện ra thì thể của Phượng Cử, xem ra bọn Bích Du Cung còn chưa muốn giết đệ ấy. Chỉ cần huynh còn sống, nhất định sẽ cứu Phượng Cử ra.” Câu sau cùng thốt ra đầy kiên quyết chứng tỏ quyết tâm mạnh mẽ của hẳn.

“Theo thực lực hiện tại, chúng ta thật sự đâu không lại bọn người Bích Du Cung, việc này quả thật bất lợi. Sợ rằng bằng hữu trên giang hồ cũng không dám tương trợ. Chỉ còn cách là âm thầm đột nhập vào Bích Du Cung thăm dò nơi giam giữ Phượng Cử, tùy cơ ứng biến cứu đệ ấy ra.” Trần Nhạn Thạch trầm ngâm bàn luận.

Nhạc Tử Thanh vẫn luôn tính toán trong đầu làm thế nào để cứu được Phượng Cử, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có biện pháp này là khả thi nhất, hẳn gật đầu: “Cũng tốt, chờ thương thế của đệ lành hẳn, chúng ta lên đường ngay.”

Trần Nhạn Thạch khẽ cười: “Đệ vừa mới vận khí, huyết khí đều thông suốt rồi, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là khỏe thôi. Ngày mai chúng ta lên đường ngay. Mặc dù không lo Phượng Cử sẽ mất mạng, nhưng sớm cứu đệ ấy ngày nào sẽ giảm bớt một ngày đệ ấy phải chịu hành hạ.”

Lòng Nhạc Tử Thanh vốn đã như lửa đốt, chỉ hận không thể chấp cánh bay đi mà thôi. Thấy Trần Nhạn Thạch bị thương đến nói không ra lời mà lại đề xuất điều này trước, trong lòng không khỏi cảm động, hẳn cầm tay y: “Nhạn Thạch, cảm tạ đệ.”

Trần Nhạn Thạch mỉm cười từ tốn: “Phượng Cử là đệ đệ của ta, huynh cảm tạ ta làm gì?” Y nhẹ nhàng rút tay ra.

Cây kim đã lòi khỏi bọc, còn muốn như mọi khi chung sống với nhau đã không thể nữa rồi. Nhạc Tử Thanh nhớ lúc ban ngày đã tàn nhẫn vu khống y như thế nào, trong lòng hắn càng thêm áy náy — Kỳ thực Trầm Nhạ Thạch không hề có lỗi.

“Ta có lỗi với đệ.”

Khỏe môi Trầm Nhạ Thạch khẽ giật, muốn hỏi: Là lỗi nào? Nhưng hỏi thì đã làm sao, tất thấy đều không thay đổi được gì. “Kỳ thực thái độ hôm nay của đệ cũng có chút quá đáng.” Với tính cách của y, lúc đó quả thật đã giận đến cực điểm mới có thể tát Nhạc Tử Thanh một cái, còn nói ra những lời như thế.

Nhớ tới cái tát tai tóa lửa kia, trái lại Nhạc Tử Thanh chỉ cười: “Bình thường nhìn không ra đệ cũng nóng nảy tới vậy, điểm này thật không hổ danh là huynh đệ với Phượng Cửu.”

Trầm Nhạ Thạch nhớ không lâu cũng có người từng nói với mình câu tương tự như thế, cũng không nhận được mà nhoen miệng cười.

Lần đầu tiên Nhạc Tử Thanh chăm chú ngắm nhìn Trầm Nhạ Thạch thế này. Bỗng nhiên hắn phát hiện khuôn mặt mỉm cười của Nhạ Thạch thật sự rất đẹp, khiến cho người khác cảm thấy thư thái vô cùng, cứ muốn nhìn ngắm y mãi.

“Trên mặt đệ có gì sao?” Thấy Nhạc Tử Thanh cứ nhìn mình chằm chằm, Trầm Nhạ Thạch bất giác sờ mặt mình cười hỏi.

Y chỉ hỏi đùa cho có nhưng Nhạc Tử Thanh lại có tật giật mình nên không khỏi đỏ mặt, hắn định nói gì thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, rướn người thối tất nển rồi thì thào:

“Có người.”

10. Chương 10

Gió thổi ***g lộng giữa đêm khuya u ám.

Một bóng đen lợi dụng màn đêm đột nhập vào Trầm gia trang. Hắn từ đông viện lên qua tây viện, lại từ tây viện phóng ra hậu viện giống như đang tìm kiếm gì đó. Nhưng nơi này thực sự quá rộng lớn, gian phòng không những nhiều mà phòng nào phòng nấy cũng cùng một kiểu làm hắn không biết đâu mà lần.

Đột nhiên phát hiện ra một chỗ thuận lợi, hắn dừng dưới một thân cây rồi nhún người phóng lên.

Từ trên cao nhìn xuống đương nhiên là thấy rõ hơn rồi, trong đầu hắn nghĩ vậy, nhưng ngồi trên ngọn cây mới thấy là lắm to.

Toàn bộ phòng đã tắt hết đèn, lại thêm sắc trời tối mịt. Tuy nhãn lực hắn khá tốt nhưng cũng khó lòng phân biệt nổi mấy phòng tựa tựa như vậy.

Hắn mắt nhắm nhắm bắt một tên để chất vấn mới được.

Đang nghĩ tới đây thì đèn phòng cách đó không xa chợt sáng lên, cửa phòng mở toang, một người đang khoác áo vừa ngáp ngáp ngáp dài bước ra. Xem bộ dạng là nửa đêm thức dậy muốn đi ngoài.

Đây đúng là cơ hội trời cho, cặp mắt hắc y nhân hớn hở, nhón chân rón rén đi tới sau lưng người kia, đưa tay về phía đại huyệt định điểm—

“Người muốn làm gì đó?”

Khuôn mặt tươi cười lấu lỉnh đột nhiên kè sát trước mặt hắn, rõ tới nỗi thấy cả lông tơ trên mặt. Hắc y nhân không ngờ đối phương lại thành linh quay lưng làm hắn nhất thời ngây người, chợt thấy sống lưng mình tê rần đi.

Hắn không điểm huyệt người khác được mà còn bị người ta điểm huyệt lại.

Một giọng cười vang lên: “Có bằng hữu phương xa đến đây, có sao phải lén la lén lút thế này?”

Ánh nền lay động phản chiếu sắc đỏ cam lên khuôn mặt mỗi người. Mặt nạ hắc y nhân bị gỡ xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi lúng ta lúng túng.

“A?” Nhạc Tử Thanh vừa nhìn đã ngạc nhiên bật lên.

“Huynh nhận ra hắc à?”

“Hắc là nhị đệ tử của Kim Xà kiếm khách, hình như tên Tôn Thông thì phải.”

“Chính là người bị Phượng Cử đánh bại còn bị đoạt luôn kiếm, Kim Xà kiếm khách đó sao?”

“Đúng vậy.”

Trầm Nhạn Thạch thầm than trong lòng. Đấu vô bại trận đã đành rồi mà còn bị đoạt luôn cả kiếm, việc này đối với kiếm khách lấy lòng thực sự là sỉ nhục vô cùng. Hôm ấy khi Trầm Phượng Cử lấy thanh kiếm này ra, Trầm Nhạn Thạch cảm thấy không sớm thì muộn cũng sinh ra chuyện không hay, nhưng thấy phụ thân đang rất cao hứng nên cũng không dám nói gì. Khi đó ý nghĩ thanh uy của phụ thân vô cùng hiển hách, được người người kính trọng, dù đối phương ôm hận trong lòng đi nữa cũng không có dũng khí mạnh động. Nào ai đoán được sẽ có biến cố hôm nay.

“Người đến trộm kiếm sao?”

Tôn Thông khinh khỉnh ra mặt, hừ một tiếng: “Ta thay sư phụ đến đây hạ chiến thư.”

Nhạc Tử Thanh dợm cười: “Hạ chiến thư mà phải chờ nửa đêm canh ba mới đến, quy luật này lần đầu tiên ta mới nghe nói đó.”

Hắn quả thật không có nói dối, đích thực hắc là vì sư phụ Kim Xà kiếm khách đến đưa chiến thư. Có điều Kim Xà kiếm khách này tuy kiếm thuật cao cường nhưng tính tình thì có phần hẹp hòi, cách đối nhân xử thế lại không được quang minh lỗi lạc cho lắm. Chẳng những hắc thảm bại dưới tay Trầm Phượng Cử mà còn thành trò hề cho giang hồ chế nhạo, thực sự nhục nhã vô cùng, nhưng vì e ngại uy danh của Trầm gia nên hắc không dám khinh suất vọng động. Mãi sau nghe nói Trầm Thành Phong đột ngột chết đi, giang hồ còn đồn đại Trầm Phượng Cử vì bi thương quá độ cho tang phụ nên tổn thương nguyên khí nặng nề, loại thời cơ ngàn năm có một này sao lại bỏ qua cho được? Hắc lập tức lên đường tới Trầm gia trang, muốn mượn trận chiến này để văn hồi danh tiếng bản thân.

Tôn Thông còn mưu toan sẵn một chiêu, nghĩ trước lúc thi đấu muốn làm một tiểu xảo nho nhỏ để thỉnh công trước mặt sư phụ.

Trầm Nhạn Thạch thở dài ngao ngán, lòng nghĩ Phượng Cử sống chết ra sao chưa ai rõ, còn so đo làm gì? Ý thần nhiên trả lời: “Thỉnh chuyển cáo lại tôn sư, Trầm gia gặp phải biến cố không may, trên dưới còn đang chịu tang nên không thích hợp nhận thách đấu. Nhược bằng tôn sư vẫn khăng khăng khiêu chiến, chúng ta chỉ đành nhận thua.”

Y quay sang Trầm An: “Mang thanh Kim Xà kiếm đến đây.”

Biết dụng ý của y, Nhạc Tử Thanh vội nói: “Nhạn Thạch...”

Nhưng Trầm Nhạn Thạch đã cắt lời hắc: “Tử Thanh, giải huyết đạo cho hắc.”

Ngữ khí của y tuy hòa nhã nhưng ẩn chứa nét uy nghiêm khó nắm bắt, làm người khác không thể kháng cự được. Nhạc Tử Thanh đành phải làm theo.

Trầm Nhạn Thạch quay sang tên đột nhập kia: “Kim Xà kiếm chúng ta xin vật hoàn chủ cũ, mong là từ nay về sau hai bên nước sông không phạm nước giếng.”

Tôn Thông nghếch mặt ra: “Các người trả kiếm cho thật sao ta?”

Trầm An ấn mạnh kiếm vào ngực hắc, bực bội quát: “Người đông dài lải nhải cái gì hắc? Thiếu gia nói trả cho người là trả cho người, còn không mau rút đi!”

Như vậy mà lủi thủi đi về thật tình là quá mất mặt đi, Tôn Thông còn muốn gỡ gạc vài câu giữ thể diện nhưng lại không nghĩ ra được lời nào, hắc đành bậm môi đi mất.

“Nhận Thạch, làm vậy có được không?”

Trầm Nhận Thạch cười khổ não: “Huynh còn biện pháp nào tốt hơn sao?”

Nhạc Tử Thanh thở dài, biết rõ nếu không trả kiếm cho đối phương, một khi cả hai rời khỏi Trầm gia trang chỉ sợ Kim Xà kiếm khách sẽ tới gây phiền hà nữa, lúc đó còn khó thu thập hơn.

“Bánh bao, bánh bao đây, bánh bao nóng hổi mới ra lò đây!”

Một chiếc xe ngựa màu cỏ sừng bạc dừng trước hàng bán bánh bao, một người từ cửa sổ lộ đầu ra—

“Đại nương, cho ta hai cân bánh bao.”

“Có liền.”

Lão đại nương gật đầu đáp ngay, lúc ngẩng đầu định đưa gói bánh bao cho đối phương thì—

Ai da, đúng là khôi ngô tuấn tú quá đi! Lão nương bán bánh bao đã được bốn mươi năm mà chưa thấy qua một người anh tuấn như vậy đó nha! Nước miếng mau chóng chảy ra hàng dài.

Đại nương bán bánh bao này đã quá năm mươi tuổi, từ cô nương trở thành lão nương rồi. Hai bàn tay không có gì gọi là thướt tha lả lướt cho được, đôi mắt nhỏ xíu căng thò lộ, miệng há hốc tới nỗi có tát vào mồm cũng chưa chắc khép lại, bộ dáng đến là khó coi hết nói. Để mấy đứa nhỏ trông thấy lão nương giờ chắc sẽ khóc thét cũng không chừng.

Chuyện này người thanh niên mua bánh bao đã gặp nhiều nên cũng không lấy làm ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nhắc: “Đại nương, bánh bao của ta.”

“Hả? Ồ, bánh bao đây.” Lão đại nương sực tỉnh, khuôn mặt già nua hơi ửng hồng vội vàng đưa bánh bao, nghĩ một chốc liền quơ thêm hai cái nữa vừa cười vừa dúm vào tay hắn: “Chỗ này cho công tử luôn nè.”

Người thanh niên ngẩn mặt ra, còn đang định từ chối thì tên tiểu tử đánh xe đã cướp lời: “Nhận đi mà, nhận đi mà. Biểu thiếu gia thiệt tình, đại nương người ta đã có lòng tốt, sao lại từ chối chứ?”

Người thanh niên nghe vậy chỉ biết cười xòa, đành nói tiếng đa tạ rồi nhận lấy bánh bao. Đoạn hắn hỏi thêm: “Đại nương cho hỏi có thấy một đoàn người đi ngang qua đây không? Bọn họ mặc toàn trang phục màu đen, khoác áo choàng đen, còn mang mặt nạ nữa?”

Lão đại nương lắc đầu lấy làm quái lạ: “Không thấy.” Đoạn cúi đầu lẩm bẫm, “Cũng đâu phải tiết Vu Lan, làm gì có người đóng vai quỷ chứ.”

Khuôn mặt người thanh niên thất vọng thấy rõ, rầu rĩ buông màn xe xuống, hắn đưa bánh bao cho người còn lại: “Nhận Thạch, ăn bánh bao đi.”

Không cần phải nói, người mua bánh bao chính là Nhạc Tử Thanh, còn người kia là Trầm Nhận Thạch rồi. Hai người lên đường đi tìm Trầm Phượng Cử, có điều vì lo cho nội thương của Trầm Nhận Thạch và cũng tránh tai mắt xung quanh, họ mới thuê một chiếc xe ngựa. Mấy ngày qua bọn họ đều ngày đêm gấp rút lên đường, dọc đường dò la tin tức khắp nơi nhưng câu trả lời cũng giống như vị đại nương này nói vậy. Bọn người của Bích Du Cung hết như có khả năng thăng thiên độn thổ, hoàn toàn không để lại chút manh mối gì.

Trông thấy nét mặt ủ rũ của Nhạc Tử Thanh, Trầm Nhận Thạch biết lại không có tin tức gì, y cất tiếng an ủi hắn: “Phượng Cử cát nhân thiên tướng, huynh không cần quá lo lắng.”

Nhạc Tử Thanh buông lời than thở: “Nếu như trên đường đi không cứu được Phượng Cử ra, đợi vào đến địa phận của bọn Bích Du Cung, chỉ sợ cứu người sẽ càng khó khăn hơn.”

Trầm Nhận Thạch làm sao lại không biết điểm này, lòng nghĩ phải chi bản thân không bị thương thì đã...

Nhạc Tử Thanh đoán được tâm tư của y liền lên tiếng: “Đây không phải là lỗi của đệ. Đệ và Phượng Cử đều giống nhau, đều là biểu huynh đệ của ta, ta quyết sẽ không đối với bất kỳ ai thấy chết mà không cứu.”

Sao lại giống nhau được? Trầm Nhạn Thạch khẽ cười nhạt nhưng cũng không nói ra, cao giọng bảo: “Trầm An, đến ăn chút gì đi.”

Trầm An cười khoái trá rướn người leo vào trong, nhận lấy bánh bao rồi ngồm ngoàm cắn một cái, mồm miệng lúng phúng nói: “Đại thiếu gia, lần sau có mua đồ ăn mà người bán là lão đại nương thì để biểu thiếu gia ra mặt ghen. Nói không chừng có thêm mấy người bị hộp hồn cho chúng ta thêm đồ ăn nữa đó.”

Trầm Nhạn Thạch cười rộ mắng yêu thằng nhóc: “Tiểu quỷ háu ăn, ngươi chỉ biết mỗi cái ăn thôi.”

Trầm An cười hì hì leo ra. Ra ngoài rồi thằng nhóc lại réo lên: “Phía trước là ra khỏi thị trấn rồi, các vị thiếu gia phải cẩn thận đó.”

“Biết rồi, lo đánh xe của ngươi đi, đừng để lủi vào gốc cây là may phước lắm rồi.”

Một tiếng dõ kéo dài thườn thượt: “Thiếu gia!”

Nhạc Tử Thanh ngồi bên nghe hai chủ tớ trò chuyện, tâm tình bỗng chốc nhẹ nhõm không ít. Chưa từng gần gũi sống chung thế này với Nhạn Thạch, hẳn phát hiện giữa Nhạn Thạch và Phượng Cử hai người cho hai cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Phượng Cử luôn luôn tỏa hào quang rực rỡ bốn bề, giống như một ngọn lửa bùng cháy cho cảm giác rất nồng nàn rạo rực. Tính tình hẳn bộc trực khảng khái, đôi khi cũng có lúc háo thắng bốc đồng. Tuy sẽ bị hấn lòi cuốn không cách nào cưỡng được nhưng bù lại cũng cảm thấy áp lực vô hình đè nặng lên người. Nhạn Thạch thì trái ngược, y không làm người khác phải chú ý đến mình, nhưng nhìn lâu người ta sẽ không thể dứt mắt ra được. Tựa như một viên ngọc thuần khiết đẹp đẽ đầy ôn hòa, có y ở cạnh bên, dù không nói lời nào cũng cảm thấy rất an tâm, rất dễ chịu.

Nhưng mỗi lần hẳn nói vậy cho Nhạn Thạch nghe, y chỉ cười: “Đệ là tảng đá mà.”

Nhạn Thạch mỉm cười thật khác xa Phượng Cử.

“Huynh còn đang lo cho Phượng Cử à?” Trầm Nhạn Thạch thấy bộ dạng hẳn đang suy tư nên mở miệng ướm hỏi.

Câu nói làm Nhạc Tử Thanh sực tỉnh từ dòng suy nghĩ mông lung, hẳn chợt phát giác ra một chuyện rất quan trọng: Những ngày qua, tâm tư của hẳn cứ bất tri bất giác quanh quẩn bên Nhạn Thạch không thôi.

11. Chương 11

Một tiếng phịch rung mạnh, tiếng ngựa hí tán loạn kéo theo tiếng Trầm An kinh hãi la to. Chiếc xe ngựa đột nhiên nghiêng sang bên, Nhạc Tử Thanh chưa kịp phản ứng thì một cú chưởng đã đánh bật nóc xe, Trầm Nhạn Thạch nhún người nhảy ra ngoài. Còn chưa kịp thủ thế thì một chiếc lưới khổng lồ đã chụp lên đầu, cả hai không kịp né tránh nên vướng ngay giữa rồi rớt xuống đất.

Hai người đang vùng vẫy định đứng lên thì mấy thanh đao đã kề sát cổ, mà có đến bốn năm thanh kiếm trên cổ mỗi người, chút cử động thôi chắc cái đầu sẽ dọn nhà ngay tức khắc.

“Trầm An? Ngươi ở đâu vậy?” Trầm Nhạn Thạch lớn tiếng gọi, lòng lo là Trầm An đã bị hạ độc thủ rồi.

“Thiếu gia...” Một thanh âm sợ sệt truyền tới bên tai, hai tên che mặt đã áp chế Trầm An. Một trong hai tên đẩy Trầm An ngã nhào xuống cạnh Trầm Nhạn Thạch. Xem ra huyết đạo của Trầm An đã bị phong bế, mặc dù thằng nhóc không có bị trói nhưng cũng không động đậy được.

Tên nam tử che mặt đảo mắt qua ba người một lượt, ánh mắt có phần nhạc nhiên, vội vàng đi tới gã che mặt giống như thủ lĩnh đảng kia thấp giọng bẩm: “Sư phụ, không có Trầm Phượng Cử ở đây.”

Tuy hẳn cố hạ giọng nhưng Trầm Nhạn Thạch và Nhạc Tử Thanh vẫn nghe rõ rành rành, cả hai rúng người: Lại là đến tìm Phượng Cử.

Gã che mặt mà tên kia gọi là sư phụ bước đến trước mặt ba người, giọng trịch thượng hỏi: “Trầm Phượng Cử đang ở chỗ nào?”

Nhạc Tử Thanh mới nghe giọng đã thấy rất quen tai, hắn nhận ra là ai ngay liền phá lên cười: “Kim Xà kiếm khách trên giang hồ cũng là nhân vật có tên tuổi, sao giờ lại hạ mình đi làm trò tiểu nhân này vậy chứ?”

Trầm Nhạn Thạch ngẩn người ra: “Huynh nói hắn là Kim Xà kiếm khách sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng chúng ta đã trả Kim Xà kiếm lại rồi, tại sao vẫn còn tìm Phượng Cử gây phiền toái?” Đối đãi bọn họ thế này, gọi là phiền toái cũng không có gì quá đáng đâu.

Nhạc Tử Thanh than dài: “Nhạn Thạch, tuy đệ rất thông minh nhưng suy cho cùng vẫn còn thiếu kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, không biết được lòng dạ hẹp hòi của mấy tên này. Dù đã trả kiếm cho hắn nhưng vì không phải dựa vào bản lĩnh chính mình để đoạt lại, trên giang hồ sẽ chỉ nói Phượng Cử lòng dạ độ nhân độ lượng. Mà ai cũng biết Kim Xà kiếm khách bại trận dưới tay Phượng Cử, muốn lấy lại thể diện chỉ có cách là giết Phượng Cử thôi.”

“Cho nên mới dùng loại thủ đoạn hèn hạ này? Không lẽ hắn không sợ bị người đời khinh bỉ sao?”

“Người đã chết rồi hắn muốn nói thế nào chẳng được. Không ai biết rõ chân tướng thì sao có người nhạo báng hắn.”

Trầm Nhạn Thạch không khỏi thở ra một hơi: “Giang hồ quả thật phức tạp.”

Nhạc Tử Thanh đoán không sai, người bị mặt đích thực là Kim Xà kiếm khách. Hôm đó Tôn Thông hỏi báo Trầm Phượng Cử không chịu tái đấu, Kim Xà kiếm khách đương nhiên không cam lòng để chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Sau hắn nghe mật báo có chiếc xe ngựa từ Trầm gia trang đi ra, mấy tên thám thính thấy trên xe ngựa có Nhạc Tử Thanh thì đoán chắc Trầm Phượng Cử nhất định cũng ở trong đó nên dọc đường đã bám theo. Bọn chúng còn mai phục sẵn bẫy ở đây, rắp tâm phải giết người diệt khẩu để cho chết không đổi chứng.

Thấy chân tướng đã bị Nhạc Tử Thanh vạch trần, hắn cũng không màng phủ nhận làm gì, sang sảng cười gằn: “Không hổ danh là Nhạc Tử Thanh, con mắt *** tường vô cùng.”

Hắn ngừng một chút rồi tiếp: “Nói thực, hậu quả là do Trầm Phượng Cử gây ra, giữa ta và người không hề có ân oán gì. Còn về hai tên này—” Hắn đưa tay chỉ vào Trầm Nhạn Thạch và Trầm An, “—ta càng chưa từng gặp qua. Chỉ cần người chịu nói cho ta biết tung tích của Trầm Phượng Cử, ta sẽ tha cho ba người các người, thế nào hả?”

“Có điều chúng ta đã biết chuyện xấu của người, thả bọn ta đi rồi người không sợ chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài sao? Chỉ sợ nói ra tung tích của Phượng Cử rồi thì ba người chúng ta cầm chắc cái chết.”

Người vừa nói câu này không phải là Nhạc Tử Thanh mà là Trầm Nhạn Thạch, y mỉm cười tiếp lời: “Tuy ta không hiểu chuyện trong giang hồ lắm nhưng đạo lý này vẫn còn thông suốt.”

Kim Xà kiếm khách quan sát y một lượt: “Người là ai?”

“Tại hạ là Trầm Nhạn Thạch.”

Vừa nghe đến tên này, Kim Xà kiếm khách tỏ ra chế nhạo: “Người chính là kẻ thiên hạ đồn đãi vừa vô năng vừa vô dụng, đại thiếu gia của Trầm gia à?”

Trầm Nhạn Thạch không những không tức giận mà còn quay sang Nhạc Tử Thanh vui vẻ: “Huynh xem, đệ chưa bước chân vào giang hồ mà danh tiếng đã lan xa đến vậy rồi.”

Nhạc Tử Thanh cười rộ: “Nếu đệ hành tẩu một vòng thôi thì thanh danh sẽ còn vang dội hơn nữa.” Với tài trí khôn ngoan của Nhạn Thạch, thực tế là không xứng bị bôi nhọ như vậy.

Trông thấy bọn họ thản nhiên nói chuyện phiếm hoàn toàn không coi hắn ra gì, Kim Xà kiếm khách phát hỏa sùng sục hăm he: “Thông minh lắm, đúng là tính mạng của các người nằm gọn trong tay ta rồi!”

Hắn vừa quát xong là mấy thanh đao kề cổ hai người Trầm, Nhạc lung lay chớp lóe, ý đe dọa quá rõ rệt.

Trầm Nhạn Thạch nhàn nhạt đáp trả: “Các vị hãy cẩn thận một chút, đừng để cổ của ta bị thương, ta sợ nhất là đau đó.” Y vẫn rất có lễ độ nói một tiếng đa tạ nữa.

Đây là thái độ đối mặt với kẻ địch lăm lăm đao kiếm sao chứ? Hiển nhiên không coi uy phong của Kim Xà kiếm khách ra gì mà. Hắn đang định cúi tiết lên thì thấy tầm nhìn của Trầm Nhạn Thạch chuyển hướng ra sau, sắc mặt y lộ vẻ mừng rỡ.

“Phượng Cử!”

Lần nào cũng đều thua cho Trầm Phượng Cử, Kim Xà kiếm khách nghe vậy liền quay đầu nhìn. Hắn chỉ thấy đại lộ thẳng tắp phía sau, quét mắt là nhìn được hết, hàng cây hai bên đều tằm tắp, có người nào đâu chứ?

Hắn vừa mẫn không xong rồi là nghe phía sau “Ai da!”, “rắc beng, bình bịch” liên tục mấy tiếng, quay đầu lại thì thấy mấy tên đệ tử phụ trách chế ngự bọn người kia đều ngã vật xuống đất. Cái lưới đã bị tháo ra, Nhạc Tử Thanh một mặt phủ bụi trên người một mặt đỡ Trầm Nhạn Thạch đứng dậy, còn dư thời gian giải huyết đạo cho Trầm An nữa.

Trầm Nhạn Thạch nở nụ cười hòa nhã: “Người chưa có nghe ta nói xong, ta nói Phượng Cử— không có ở đây.”

Trầm An đứng một bên làm bộ làm tịch thở dài, lên giọng giáo huấn: “Lão Kim à, người cũng hấp tấp quá đi. Sau này phải ráng nghe cho hết câu nghen, bằng không sẽ chịu thiệt dài dài đó.”

Nét mặt Kim Xà kiếm khách biến sắc xám xịt, hắn không nói lời nào phát tay ra dấu, đám đệ tử còn lại liền ồ ạt nhào tới, cả hắn cũng rút Kim Xà kiếm ra. Nhạc Tử Thanh là người đầu tiên xông đến.

Đối với hắn, trong ba người thì chỉ có Nhạc Tử Thanh là đáng ngại nhất. Hai tên còn lại thì một tên là đại thiếu gia phé vật tương truyền trong giang hồ, còn tên kia coi ra chỉ là một tiểu thư đồng, hơn nữa võ công cũng thường thường, chỉ mấy tên đệ tử của hắn dư sức đối phó. Miễn là bắt được bọn chúng thì còn ngại tên Nhạc Tử Thanh không sợ ném chuột vỡ chum, ngoan ngoãn bó tay chịu trói hay sao?

Thế nhưng, hắn và những tên bị gạt khác sẽ mau chóng hiểu ra lời giang hồ đồn đãi vô căn cứ và thổi phồng tới mức nào.

Hắn đang tập trung đối phó với Nhạc Tử Thanh thì chợt nghe bên cạnh có tiếng nói: “Thiếu gia, cậu xem lão đầu này múa kiếm thì múa kiếm đi, sao còn vịn vịn uốn éo như có rận vậy?”

Lại có tiếng cười trả lời: “Nói người không có tri thức người còn không chịu. Hắn bắt chước hình dạng con rắn mà khai chiêu nên chiêu thức tự nhiên giống rắn bò thôi.”

Cả hai người cứ đứng một bên bình phẩm soi mói, khẩu khí rất ư ung dung nhàn nhã làm Kim Xà kiếm khách rất sững sốt, hắn nhìn không được đảo mắt sang thì thấy—

Mấy tên đệ tử của hắn hết bò lăn lại bò càng, kẻ thì đứng sững đứ đờ lộn nhào, tư thế rất chi là cổ quái, tất cả bị điểm huyết không chừa một tên. Về phần hai chủ tử hắn cho là dễ như trở bàn tay kia thì lại đang khí định thần nhàn bàng quan đứng ngoài vòng chiến, một tên còn miệng mồm liến thoắng nói xằng nói bậy như muốn chọc hắn tức trào máu mà!

Kim Xà kiếm khách chợt bụng, biết kẻ sách hôm nay đã gặp trở ngại, mắt hắn trợn lên dữ tợn rồi quát lớn: “Tiếp chương của ta!”

Nhạc Tử Thanh giơ chương nghênh tiếp—

“Không được!” Từ hướng của Trầm Nhạn Thạch đứng vừa vặn thấy một cây kim lóe lên trong lòng bàn tay Kim Xà kiếm khách, trực giác y thấy không ổn nên vội lên tiếng ngăn cản.

Nhưng đã quá trễ—

“Ầm!”

“A!”

“Phách!”

Hai tiếng phát chuông xen lẫn tiếng thở hắt lần lượt vang lên. Tiếng chuông chan chất đầu tiên là phát so chuông của Nhạc Tử Thanh và Kim Xà kiếm khách. Tiếng thở hắt kia là từ Nhạc Tử Thanh mà ra: Hắn không ngờ trong kẽ tay tên Kim Xà kiếm khách lại giấu kim, lợi dụng đầu chuông để đâm vào tay hắn. Còn tiếng sau cuối là Trầm Nhạn Thạch xông về trước đánh một chuông vào lưng Kim Xà kiếm khách.

Trong cơn kinh động phần nộ, một chuông này của Trầm Nhạn Thạch dùng đến bảy phần công lực. Kim Xà kiếm khách chỉ thấy ngũ tạng bị đảo lộn, biết mình đã trọng thương nên không dám hiếu chiến nữa. Hắn tung một nắm kim châm về phía ba người rồi thừa dịp họ né tránh thì thi triển khinh công tháo chạy mất.

Trước khi tẩu thoát hắn còn không quên để lại một câu: “Họ Nhạc kia, muốn bảo toàn tính mạng thì khôn hồn chặt cánh tay đi!” Môn hạ đệ tử còn la liệt nằm trong rừng mà hắn cũng không thèm đoái hoài đến.

“Trên kim châm có độc!”

Chỗ kim trên tay Nhạc Tử Thanh bắt đầu thâm đen, hắc khí không ngừng khuếch tán khắp nơi. Trầm Nhạn Thạch quyết định trong chớp nhoáng, điểm ngay mấy đại huyết trên cánh tay rồi lấy một viên Tị Độc Đan nhét vào miệng hắn.

“Trầm An, tìm xem có thuốc giải không?”

Trầm An vốn không cần bảo đã nhanh tay lôi cổ một tên gần đó: “Thuốc giải đâu hả?”

Tên đó tái xanh tái nhợt run lấy bầy khai ra: “Thuốc... thuốc giải trong tay sư phụ, bọn ta không có.”

Trầm An vẫn không tin lục lọi khắp người hắn, xác thực như lời hắn nói mới tức tối buông tay, lại muốn đi nắm đầu tên khác hỏi nữa.

Nhạc Tử Thanh cười khổ sở: “Đừng tìm nữa, xem ra bọn chúng không có đâu.”

Trầm Nhạn Thạch cắn răng, rút từ trong người ra một thanh trủy thủ rồi vùng tay đâm thẳng xuống!

Cổ tay Trầm Nhạn Thạch lật lên, ngoáy trủy thủ vào vết thâm trên tay Nhạc Tử Thanh làm máu đen chảy ra, thoang thoang còn ngửi được mùi tanh. Trầm Nhạn Thạch kề môi hút độc trên cánh tay hắn ra.

Nhạc Tử Thanh chấn động toàn thân, hiểu ra dụng ý của Trầm Nhạn Thạch liền la lên: “Không được, đệ cũng sẽ trúng độc nữa!” Hắn muốn giằng cánh tay ra nhưng huyết đạo đã bị điểm, căn bản không thể cử động được.

Trầm Nhạn Thạch tất nhiên không màng đến hắn, hút một ngụm máu độc ra rồi nhổ xuống đất. Máu đặc quánh như mực, có thể thấy kịch độc rất dữ dội. Y không chút lưỡng lự cúi đầu hút tiếp.

Từng ngụm từng ngụm máu độc được hút ra hết. Nhạc Tử Thanh nhìn Trầm Nhạn Thạch, hốc mắt hắn chột hoen đỏ, niềm căm động không tên dâng trào trong ***g ngực. Hắn biết rõ làm như vậy nguy hiểm đến chừng nào, một chút sơ sẩy thôi chính Nhạn Thạch cũng sẽ nhiễm độc tính.

Từ nhỏ phụ mẫu hắn đã qua đời, tuy rằng phụ phụ Trầm thị và Trầm Phượng Cử đối đãi hắn rất tốt nhưng chưa từng có ai như Trầm Nhạn Thạch, không chút do dự cam tâm mạo hiểm tính mạng vì hắn. Nhạc Tử Thanh thần thờ ngất mặt nhu hòa của y, không khỏi gây đại cả người.

Trải qua sự việc của Kim Xà kiếm khách, lộ trình giải cứu Trầm Phượng Cử lại phải trì hoãn. Tuy phần lớn chất độc trên người Nhạc Tử Thanh đã được hút ra hết, nhưng độc khí đã kịp ngấm vào tim phổi khiến nguyên khí bị tổn thương rất nặng. Ba người buộc phải quay lại thị trấn nhỏ vừa đi ngang để hốt thuốc dưỡng thương cho Nhạc Tử Thanh. Dù Nhạc Tử Thanh rất nôn nóng nhưng cũng biết với tình trạng ba người hiện tại, có đi tiếp khác nào nộp mạng. Hắn không sợ chết, chỉ sợ tới lúc đó không cứu được Phượng Cử mà còn liên lụy đến Nhạn Thạch nữa.

Mỗi lần nhớ lại tình cảnh Nhạn Thạch hút máu độc cho mình, trái tim Nhạc Tử Thanh không khỏi đập loạn nhịp. Ý nghĩ hiện lên trong đầu hắn lúc đó: Nếu lỡ Nhạn Thạch trúng độc mà chết thì sao?

Cảm giác này rất giống ngày đó nhìn thấy đoản kiếm của Phượng Cử, chính là nỗi sợ hãi xuất phát từ nội tâm. Hắn suy nghĩ thế nào cũng không ra, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi tâm tình của mình lại chuyển biến lớn đến vậy.

Khẽ vuốt ve thanh đoản kiếm của Phượng Cử, Nhạc Tử Thanh tự mình lẩm bẩm: Phượng Cử, huynh phải làm gì đây?

Trầm Nhạ Thạch bước vào trông thấy cảnh này, y nhìn đoản kiếm kia một cái liền cúi đầu, lặng lẽ đặt khay đồ ăn lên bàn.

“Huynh ăn cơm đi.”

“Đa tạ.” Nhạc Tử Thanh thu đoản kiếm lại, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ. Kỳ quái, hắn chột dạ gì chứ?

Hắn từ tốn đến bàn ngồi xuống, tay phải đã bị thương nên đành cầm đũa bằng tay trái. Vì chưa dùng tay trái bao giờ nên hắn cảm thấy thấy vụng về không quen, rướn tay gấp một miếng cá, mấy lần không gấp được mà chiếc đũa còn rút xuống bàn.

Trầm Nhạ Thạch khẽ cười: “Để đệ giúp huynh.” Y gấp mấy miếng cá bỏ vào chén hắn.

Miếng cá rất trơn nên động tác của y cũng rất chăm chú. Nhạc Tử Thanh len lén quan sát Nhạ Thạch, phát hiện làn môi y có chút sưng tấy — Đây là di chứng của lần hút máu độc trước, nhưng như vậy lại khiến y tăng thêm vài phần... khả ái.

Bất tri bất giác, hắn đưa tay khẽ vân vê bờ môi tươi đẹp kia, cảm thấy một thoáng run rẩy tay mới chợt khựng lại.

Trầm Nhạ Thạch sững sờ cả người quên cả né tránh, đưa mắt nhìn đôi mắt mơ màng của Nhạc Tử Thanh, ai cũng luyến tiếc không muốn rời.

“Thiếu gia, em trở về rồi!”

Cửa phòng đẩy bật ra, Trầm An hùng hổ xông vào, nét mặt hồng hào phấn khởi, vừa đi vừa sang sảng tuôn một tràng: “Em mới đi qua mấy nhà xa hành, rốt cuộc cũng tìm được chiếc xe ngựa giống y đúc chiếc chúng ta đã đi. Vấn đề xe ngựa thì giải quyết xong còn ngựa thì khó tìm quá à. Cái thôn trấn này nhỏ quá không có con ngựa nào tốt hết. tiếc là con ngựa của chúng ta đã bị gã Kim Xà kiếm khách đó giết rồi, bằng không thì—”

Cuối cùng thẳng nhóc cũng để ý nét mặt của hai vị thiếu gia đều quái quái làm sao ấy, nhịn không được mà hỏi:

“Các cậu làm sao vậy?”

Màn đêm rét mướt, càng về phía tây lại càng thêm lạnh buốt.

Trầm Nhạ Thạch choàng một chiếc áo lẳng lặng ngồi ở bậc thềm. Những sợi tóc mảnh mảnh khẽ lay động theo gió đêm, rồi tung như quần sợi, mềm mại tựa làn khói tỏa, lại giống như vô số sợi tơ ưu sầu, hằng hà tâm tư chồng chéo đan xen.

“Đang làm gì vậy?” Không biết từ lúc nào, Nhạc Tử Thanh đã đứng bên cạnh y.

“Ngắm sao.”

Nhạc Tử Thanh ngẩng đầu lên nhìn: “Trên trời đâu có ngôi sao nào.” Bầu trời một màn đen thăm thẳm, không trăng cũng không sao.

“Đúng ha, vậy đệ trở về phòng.” Y đứng dậy phủi bụi trên người, vừa cất bước cổ tay đã bị nín lại.

“Nhạ Thạch, đệ đang tránh mặt huynh.”

Thân người dừng lại, Trầm Nhạ Thạch nhẹ nhàng lách khỏi tay Nhạc Tử Thanh, chậm rãi xoay người từ tốn ngồi xuống, khóe miệng khẽ cười: “Sao đệ phải tránh mặt huynh?”

Nhạc Tử Thanh chăm chú nhìn y: “Đệ biết rõ mà.”

Đối diện với ánh mắt chân thành này Trầm Nhạn Thạch vẫn còn chút không quen, y quay đầu đi: “Đệ không biết.”

“Nhạn Thạch, đừng trốn tránh nữa.” Nhạc Tử Thanh than nhẹ, “Cả huynh và đệ đều hiểu, có những chuyện đã thay đổi rồi.”

“Có thật không?” Trầm Nhạn Thạch cười nhạt, “Huynh cho đệ là cái gì? Cho Phượng Cử là cái gì chứ?”

Nhạc Tử Thanh cầm lấy tay y, nhẹ giọng nói: “Huynh thừa nhận mình vẫn luôn chung tình với Phượng Cử.”

Cầm thấy bàn tay mảnh khảnh kia run lên muốn vùng ra, có điều Nhạc Tử Thanh quyết tâm không để y trốn tránh nữa.

“Huynh có chung tình với Phượng Cử nhưng chưa từng nghĩ muốn có kết quả viên mãn với đệ ấy. Phượng Cử không giống chúng ta, đệ ấy nên có một cuộc sống quang minh lỗi lạc. Huynh không có khả năng, cũng không nhẫn tâm hủy hoại tương lai đó, cho nên Phượng Cử không biết gì hết. Về phần huynh...”

Hắn cười cười: “...cũng không dự định sẽ nói cho đệ ấy biết. Huynh nghĩ kiếp này sẽ chôn giấu bí mật này trong lòng, nhìn đệ ấy sống hết một đời vui vẻ hạnh phúc.”

Cho nên hắn mới biết tâm ý của Nhạn Thạch, bởi vì hắn cũng dùng đôi mắt như vậy nhìn với người khác. Bọn họ căn bản là đồng bệnh tương lân.

“Huynh thực sự định liệu như vậy, nhưng Nhạn Thạch, huynh không thể kềm chế lòng mình yêu thương đệ. Mấy ngày qua huynh vẫn luôn lảng tránh, muốn vùi quên tình cảm trong lòng đối với đệ...” Hắn càng nói càng xúc động, nhưng Trầm Nhạn Thạch chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Nhạc Tử Thanh thổ lộ tiếp: “Cho đến hôm đó đệ vì huynh mà hút máu độc ra, huynh mới đột nhiên tỉnh ngộ, làm sao huynh có thể để vượt mặt một người dám lấy cả tính mạng đổi đãi với huynh vậy chứ?” Trầm Nhạn Thạch rung động toàn thân, ngẩng đôi mắt ngời sáng nhìn hắn.

Nhạc Tử Thanh siết chặt hai bàn tay y, thổ lộ một cách chân thành: “Nhạn Thạch, huynh xin cam đoan với đệ, từ nay sẽ mang tình cảm đối với Phượng Cử hoàn toàn đổi thành tình huynh đệ. Đệ có nguyện ý dung nạp huynh, cùng đi với huynh không?”

Dứt lời hắn khẩn trương nhìn Trầm Nhạn Thạch, trong lòng thực sự rất sợ y sẽ giằng tay đi mất.

Trầm Nhạn Thạch lặng yên rút tay ra, ngay lúc ánh mắt Nhạc Tử Thanh sa sầm, y lại cầm lấy tay hắn, làn môi chậm rãi vẽ thành một nét cười:

“Được thôi.”

Màn đêm vẫn rét buốt lạnh giá, mặt trăng khê lộ khỏi tầng mây dày đặc, thoáng đưa mắt nhìn lại e thẹn nấp vào áng mây. Một luồng gió mát thổi đến tựa như tiếng thở dài mơ màng của vầng trăng kia.

Ánh trăng nhìn thấy điều gì?

12. Chương 12

Những ngày sau đó tựu trung là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời Trầm Nhạn Thạch. Chưa từng dám nghĩ tình cảm của mình sẽ được đáp lại nên dù cho bàn tay được Nhạc Tử Thanh siết sao nắm chặt đi nữa, Trầm Nhạn Thạch vẫn có cảm giác không yên lòng. Hạnh phúc ngọt ngào này đến quá nhanh, quá đột ngột, chỉ sợ càng dễ vượt khỏi tầm tay hơn.

Có lúc Trầm Nhạn Thạch cũng suy nghĩ vì sao Tử Thanh lại yêu mình, bản thân làm cách nào cũng không sánh bằng Phượng Cử mà. Có phải huynh ấy chỉ bị mình làm cảm động mới đối đãi tốt như vậy? Mỗi khi nghĩ đến đây, y phải ép bản thân không được suy diễn tiếp.

Thật kỳ lạ, bản thân không phải là người hay suy tính thiệt hơn, vậy mà gặp chuyện tình cảm lại không giữ được bề ngoài thản nhiên là thế nào?

Mang tâm trạng nửa ngọt ngào pha lẫn nửa lo âu lên đường, rốt cuộc họ cũng đến được dưới chân Thiên Sơn.

Ba người dừng chân ở một khách *** rồi mới đi thăm dò tình hình của Bích Du Cung. Nhưng đúng là khó hiểu, dân ở đây không có lấy một người biết Bích Du Cung ở đâu, thậm chí còn chưa từng nghe qua đây là nơi nào.

Đi tìm trong vùng Thiên Sơn thăm thẳm hút mắt thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng hai người vẫn chưa từ bỏ ý định, lại chia nhau đi dò la, hẹn lúc hoàng hôn sẽ gặp lại.

Ở đây thuộc vùng biên thùy hoang vắng, chỉ có dân số ở chợ phiên mới dày đặc, hơn nữa thương nhân nơi đó cả ngày tất tả đi nam về bắc, kiến thức cũng rộng rãi hơn, may ra sẽ có người biết. Trầm Nhạn Thạch đoán chắc như vậy, nhưng hỏi thăm dọc đường vẫn gặp những câu trả lời như cũ.

Sắc trời đã chạng vạng, người trong chợ phiên cũng lần lượt tản về. Trầm Nhạn Thạch cảm thấy ủ rũ đến chán chường, đang muốn quay về xem Nhạc Tử Thanh có thu hoạch khá hơn không thì trông thấy một bóng người quen thuộc. Lòng y thoáng chấn động liền bám gót theo sau.

Người phía trước ra khỏi chợ phiên rồi lăm lăm từng bước đi đến một vùng đất trống trải. Trầm Nhạn Thạch thấy không có chỗ nào ẩn thân được nên không dám tiếp cận sát hơn, chỉ theo dõi từ đằng xa. Chẳng ngờ người nọ đột nhiên dừng lại.

Hắn chậm rãi xoay người, khẽ thở ra: “Không ngờ người đã tới đây.” Chính là người đã hai lần từng giao đầu trong Trầm gia trang, Thiệu Vân Dương.

Lẽ nào hắn đã phát hiện ra ta từ trước nên mới cố ý dẫn ta đến đây? Trầm Nhạn Thạch thầm giật mình nhưng khuôn mặt tuyệt không biểu lộ điều gì, sải bước đến trước mặt hắn.

“Bích Du Cung đã biết chúng ta đến rồi sao?” Đây là mối quan ngại lớn nhất của y, nếu đối phương đã có đề phòng trước thì việc cứu người sẽ càng khó khăn hơn.

Thiệu Vân Dương lắc đầu.

“Vậy người...”

“Ta phụng mệnh chủ nhân tới đây hành sự.”

Đây là lời bịa đặt, nhưng Thiệu Vân Dương càng không thể nói bản thân trấn thủ ở đây chỉ vì muốn gặp y lần nữa.

Đúng vậy, là muốn gặp lại y. Không biết từ bao giờ, cái tên Trầm Nhạn Thạch và người nam tử với dung mạo bình thường này đã làm Thiệu Vân Dương canh cánh trong lòng không thôi. Vẫn nhớ khuôn mặt điềm nhiên ấy, nhớ nụ cười bằng bạc tựa mây thưa gió nhẹ kia.

Khi quan sát kỹ hắn mới thấy y tiêu tụy thấy rõ, đôi gò má bồng đã hơi hóp lại, xem ra phải chịu đủ mùi khổ sở bốn ba rồi. Có điều không biết có phải vì lâu ngày không gặp hay không, hình như Trầm Nhạn Thạch này so với trong trí nhớ của hắn có phần không giống nhau. Tuy *** thần y không được tốt nhưng toàn thân lại tỏa ra ánh sáng nhu hòa, thần thái trong đôi mắt càng khiến hắn cảm thấy một mị lực khó tả.

Y là vì ai mà thay đổi đến vậy? Thiệu Vân Dương bỗng nhiên thấy trong lòng bức bối khó chịu vô cùng.

Thì ra là như vậy. Trầm Nhạn Thạch thấy nhẹ nhõm hắn, từ tốn mở lời: “Ta muốn hỏi thăm người một việc.”

“Người muốn hỏi Trầm Phượng Cử có thật đã rơi vào tay bọn ta không chứ gì?”

Trầm Nhạn Thạch thả lỏng ngữ khí: “Ta nghĩ ta đã biết đáp án đó rồi.”

Chần chừ một hồi y lại nói tiếp: “Có lẽ người sẽ thấy hoang đường, nhưng ta có thể thỉnh cầu người một chuyện không?”

Người Thiệu Vân Dương khẽ chấn động: “Người nói đi.”

“Người có thể nào không bấm lại tin tức chúng ta đến đây với cung chủ của các người không?”

“Chỉ vậy thôi?” Giọng nói của hắn có phần kinh ngạc.

“Chỉ vậy thôi.” Trầm Nhận Thạch cười thều nhão, “Nếu để cho Đoàn Phi Ứng biết được việc này chỉ sợ chúng ta không còn cơ hội cứu Phượng Cử ra. Nhưng một mình ta thì đâu không lại người, đành phải thỉnh cầu người nể tình quan hệ lúc trước mà giữ kín chuyện này. Chúng ta đến đây là vì cứu Phượng Cử, đối với Bích Du Cung hoàn toàn không có ác ý gì.”

Thiệu Vân Dương trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Người không muốn ta giúp các người cứu người sao?”

Trầm Nhận Thạch không khỏi gượng cười: “Người và ta là địch không phải bạn, nếu người chịu giấu kín ta đã cảm kích bất tận rồi. Ta và người chỉ là bình thủy tương phù, khiến người làm ra chuyện phản bội như vậy làm sao ta mở miệng được?”

Nghe bốn chữ “địch không phải bạn” này, trong lòng Thiệu Vân Dương thấy cay đắng huyệt huyệt vô vàn, nhưng hắn đã nhanh chóng trấn tĩnh. Từ trận chiến ở Trầm gia trang trong lòng hắn đã minh bạch, hai người đã không thể trở thành bằng hữu nữa rồi. Nếu đã vậy thì sao bản thân cứ hết lần này tới lần khác không bỏ xuống được?

“Ha ha, ha ha!”

Cười hai tràng dài, Thiệu Vân Dương quay mặt về phía Trầm Nhận Thạch còn đang giật mình: “Ta đáp ứng người.”

Trầm Nhận Thạch ngẩn người một chút, đoạn mỉm cười: “Đa tạ.”

Thiệu Vân Dương không nhìn lấy ý một cái, xoay người đi rồi lại chợt nói: “Cứu được Trầm Phượng Cử ra, người không sợ sẽ hối hận sao?”

Trầm Nhận Thạch lấy làm lạ: “Vì sao chứ?”

Thiệu Vân Dương không đáp gì, hắn móc từ ngực ra một vật rồi ném về phía sau: “Đón lấy!” Thân người lại sải bước đi.

Trầm Nhận Thạch thấy vật hắn ném là một cuộn da dê có dây gai ràng lại, vừa mở ra y đã ngậy đại cả người.

Tại vùng thâm sâu với những dãy núi san sát bên nhau của Thiên Sơn có một ngọn núi cao ngất hiểm trở, tựa như một con chim ưng dừng dũng mãnh sải cánh xé gió vào bầu trời xanh thẳm.

Rất ít người biết có ngọn núi hình dạng thế này, vì ở đây rất nhiều đỉnh núi giống nhau, đều tích mịch lạnh lẽo đầy nét cao ngạo. Trên đỉnh núi cao nhất chính là Bích Du Cung mà Trầm Nhận Thạch và Nhạc Tử Thanh đã tìm kiếm mòn cả gót giày.

Giả như có mò mẫm từng ngọn núi một đi nữa thì dù mấy tháng cũng khó tìm được nơi này. Giờ may mắn là trong tay bọn họ đã có tấm địa đồ này.

Y mở tấm da dê ra, bên trong rõ ràng là địa đồ cực kỳ tỉ mỉ. Địa đồ của Bích Du Cung.

Tại sao Thiệu Vân Dương lại đem địa đồ này giao cho y? Hắn làm vậy chẳng phải muốn phản bội lại Bích Du Cung sao? Nhưng Trầm Nhận Thạch cũng không suy nghĩ nhiều vì đã không còn bao nhiêu thời gian nữa. Chỉ có thể khẳng định Thiệu Vân Dương sẽ không hại y.

Sự thực chứng minh y không có nhìn lầm. Hiện tại bọn họ đang lợi dụng màn đêm xâm nhập vào Bích Du Cung. Cả hai từ hậu sơn đi vòng qua một cánh rừng, bên trong loạt bích ngõa phòng phía sau có một tòa thạch ốc nằm lơ lửng. Chiều theo chỉ dẫn trong địa đồ thì đây chính là chỗ giam cầm Trầm Phượng Cử.

[11: Dây phòng lót mái ngói xanh.]

Bên ngoài thạch ốc có khóa xích lại, vì chưa hề có người ngoài bén mảng đến nơi này cộng thêm khí trời ban đêm cực kỳ lạnh lẽo nên nơi đây không có người canh gác.

Trầm Nhạ Thạch chém đứt xiềng xích xong quay sang Nhạ Tử Thanh: “Đệ trấn thủ ở chỗ này, huynh vào cứu Phụng Cử ra đi.”

Nhạ Tử Thanh khẽ gật đầu. Hắn biết Nhạ Thạch cảm thông cho tâm ý của mình, khẽ khàng nắm tay thì giật mình thấy bàn tay của y đã lạnh buốt mới buột miệng: “Đệ hãy yên tâm.”

Trầm Nhạ Thạch thoáng cười: “Đệ có gì không yên tâm sao?”

Đoạn y đưa tay đẩy hắn: “Huynh mau đi đi, đừng để người khác phát hiện.”

Nhạ Tử Thanh mở cửa thạch môn tiến vào. Trong thạch thất một màn tối tăm, không có đèn lại thêm rất lạnh giá. Phụng Cử thật sự bị nhốt trong này sao? Làm sao đệ ấy chịu đựng nổi chứ? Trái tim Nhạ Tử Thanh quặn thắt nhói đau.

Lần theo ánh trăng lơ mờ, Nhạ Tử Thanh thấy một bóng trắng đang cuộn mình trong góc phòng.

“Phụng Cử?”

Bóng trắng thoáng run rẩy, có thể xác định là người.

“Phụng Cử!” Nhạ Tử Thanh vội chạy đến siết chặt vai hắn, “Cuối cùng huynh đã tìm được đệ rồi.”

Quan sát Phụng Cử một lượt, Nhạ Tử Thanh cảm thấy đau đớn vô cùng. Chỉ vèn vèn nửa tháng mà Phụng Cử đã gãy đi rất nhiều, tóc tai xơ xác bù xù, đôi mắt hãm sâu đến là hốc hác, khốn khổ không thể diễn tả. Đây là Trầm Phụng Cử khí thế kiêu ngạo lúc trước sao?

“Phụng Cử, chúng ta đi thôi.”

Vừa nghe đi là nỗi sợ sệt trỗi lên trong mắt Trầm Phụng Cử, tay chân hắn không ngừng giãy giụa gào thét: “Ta không muốn, không muốn! Ta không muốn đi đâu hết!”

Nhạ Tử Thanh phải dùng hết sức mới có thể kềm hắn lại, thống khổ mở miệng: “Phụng Cử, là huynh đây, đệ nhìn kỹ xem, huynh là Tử Thanh đây, là Tử Thanh mà!”

Trầm Phụng Cử ngẩn đầu, ngơ ngác nhìn hắn hồi lâu biểu tình mới thả lỏng, bất chợt vươn tay ôm hắn.

“Tử Thanh, Tử Thanh!” Hắn cứ kêu gào hai tiếng này mãi, nước mắt đầm đìa cả làn mi.

Rốt cuộc Phụng Cử đã chịu đày đoạ gì chứ? Nhìn bộ dáng bán loạn của Trầm Phụng Cử, Nhạ Tử Thanh thấy tim mình tan nát thành từng mảnh. Phụng Cử của hắn làm sao lại biến thành thế này? Không được, phải mau đem Phụng Cử ra khỏi đây ngay!

Định nói lỏng cánh tay Trầm Phụng Cử đang bấu chặt lấy mình, không ngờ Phụng Cử tưởng hắn muốn bỏ mình mà đi lại càng kinh hoàng la lớn thêm: “Đừng đi, đừng đi! Đừng bỏ rơi đệ mà!”

Chưa hề thấy một Phụng Cử yếu đuối thế này làm nước mắt Nhạ Tử Thanh cũng chực rơi, tha thiết ôm chặt hắn vào lòng, hận không thể mang thân thể mình hòa nhập làm một cùng hắn, giọng rối loạn vỗ về: “Huynh sẽ không rời bỏ đệ, không bao giờ. Huynh sẽ bảo vệ đệ, vĩnh viễn bảo vệ đệ không rời xa nữa!”

Hắn cứ không ngừng nói, không ngừng cam đoan thề thốt, trong ánh mắt và trái tim không hề nhìn thấy ai khác ngoại trừ Trầm Phụng Cử. Thế nên hắn không phát hiện thạch môn mở ra, càng không phát hiện đôi mắt ngập tràn sương mờ đằng sau cửa.

13. Chương 13

Chốn cao mang theo cơn giá lạnh thấu da thấu thịt. Đỉnh núi này không những lạnh buốt như băng động mà còn có gió hàn ào ạt thổi từng cơn tựa như băng tuyết quét rất mặt.

Trầm Nhạ Thạch thủ ở thạch thất bên ngoài, thân người giống như hóa đá tuyệt không cử động.

Thạch môn lại mở, Nhạ Tử Thanh cuối cùng cũng bước ra, trên tay ẵm Trầm Phụng Cử đang say ngủ trong lòng, gò má còn đọng nước mắt chưa rơi hết.

“Phượng Cử làm sao vậy?” Trầm Nhạn Thạch bật tới sốt sắng hỏi. Chung quy là đã đông cứng rất lâu nên khuôn mặt y tái mét, ngay cả thanh âm cũng thoáng run rẩy.

“Suyt.” Nhạc Tử Thanh ra dấu im lặng, trùi mền vuốt ve mái tóc Trầm Phượng Cử thầm thì: “Phượng Cử còn đang ngủ, đừng đánh thức đệ ấy.”

Lời nói vừa dứt Trầm Phượng Cử đã khẽ rên một tiếng, vô thức gọi: “Tử Thanh?”

Nhạc Tử Thanh siết chặt vòng tay của hắn ôn nhu nói: “Huynh ở đây, ngoan ngoãn ngủ đi, huynh sẽ không đi đâu hết.”

Nghe lời cam đoan này Trầm Phượng Cử mới an tâm thiếp đi.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Nhạc Tử Thanh chỉ đắm đuối vào Trầm Phượng Cử. Dưới ánh trăng dịu dịu, hình bóng hai người tựa một bức tranh tuyệt đẹp độc nhất vô nhị trên đời, bất luận kẻ nào muốn chen vào đều sẽ phá hủy nét hoàn mỹ đó.

Người Trầm Nhạn Thạch lại run lên cầm cập.

“Chúng ta đi thôi.”

Hai người vội men theo con đường cũ quay ra. Chỉ cần rút lui vào rừng thông thì bọn họ sẽ được an toàn.

“Ai đó?”

Tiếng quát hỏi vang lên, một người từ bóng tối xẹt ra, thì ra là một gã thị vệ của Bích Du Cung. Hắn vừa thấy hai người đã biến sắc liền quơ kèn lệnh bên hông thối.

Tiếng kèn lanh lảnh giữa đêm yên tĩnh nghe đến chói tai buốt óc.

Trầm Nhạn Thạch chấn động không nghĩ ngợi gì hơn được, tuốt kiếm ra vận lực phóng thẳng tới. Trường kiếm đâm xuyên tim tên thị vệ, dư thế chưa dứt còn ghim phập hấn xuống đất, hai mắt hắn trợn trắng tắt lịm ngay tại chỗ.

Nhưng đã quá trễ.

Tiếng kèn vừa vang là mấy dãy xích ngựa phòng lập tức có động tĩnh, một đám người đã bủa xô ra ngay.

Trầm Nhạn Thạch khẽ cắn môi, quay sang Nhạc Tử Thanh: “Huynh đem Phượng Cử đi trước đi, đệ ở lại đoạn hậu bọn chúng.”

“Nhưng...”

“Huynh muốn Phượng Cử rơi vào miệng cọp lần nữa sao?”

Nhạc Tử Thanh cúi xuống nhìn Trầm Phượng Cử rồi gật đầu: “Được, đệ phải nhớ cẩn thận đó.”

Hai người vừa bước vừa trao đổi, Nhạc Tử Thanh vừa gật đầu Trầm Nhạn Thạch liền dừng bước.

Nhìn theo bóng lưng Nhạc Tử Thanh, biểu tình trong mắt Trầm Nhạn Thạch thoáng ảm đạm nhưng y hồi phục rất nhanh. Tai vừa nghe tiếng cước bộ phía sau chớp mắt đã có người kéo đến, đột nhiên y xoay người đánh một chưởng trực diện vào gã trước mặt. Tên thị vệ ngây người vội giơ tay hứng đỡ, nhưng Trầm Nhạn Thạch chỉ đánh hư chiêu, bàn tay y hạ xuống đánh phất vào cổ tay.

Tên thị vệ chỉ thấy gan bàn tay tê rần rồi thanh kiếm trượt xuống, Trầm Nhạn Thạch vươn tay đoạt kiếm, thuận thế quét một đường mạnh ngăn cản bọn thị vệ Bích Du Cung đang ồ ạt đuổi theo.

Trường kiếm trong tay Trầm Nhạn Thạch giơ thẳng đứng không vội xuất thủ, gió nhẹ khơi động sợi tóc vờn tung bay, quai hàm khẽ nhếch, thần tình y tịnh không kiêu ngạo mà khiến người khác có cảm giác bị bao trùm. Ánh trăng chiếu sáng thanh kiếm trong tay lóe từng tia hàn quang, y chỉ tùy tiện đứng một chỗ lại đây áp tư thế của người trấn giữ cửa ải. Đám Bích Du Cung đứng hàng dài đối diện nhưng không tên nào dám cả gan manh động.

Hai bên giằng thế hình thành cục diện song song vô cùng căng thẳng, chột khốe môi Trầm Nhạn Thạch nhoen cười, thừa dịp tất cả còn đang ngỡ ngàng, trường kiếm đột nhiên cắm phập xuống búng nắm cát lên

mặt mù. Bản thân y quay ngoắt về sau phóng vút đi, thân hình lộn nhào giữa không trung trực thẳng băng đến rừng cây.

Đột nhiên trong rừng thông xuất hiện một bóng kim y quát lớn: “Còn không quay lại!”

Trầm Nhạn Thạch chỉ thấy một luồng chưởng mãnh liệt ập đến, bất đắc dĩ y phải xuất chưởng chống đỡ. Vì thân người đang ở trên không nên không có chỗ mượn lực, tiếp được chiêu này thân người y lao đảo đội ngược đáp về chỗ cũ, bọn người Bích Du Cung lập tức bao quanh kín mít.

Người ra tay trong rừng chính là kẻ đi theo Đoàn Phi Ứng đến Trầm gia trang và cùng với Trầm Phượng Cử giằng co bất phân thắng bại, chính là người nam tử vận kim sam ấy.

Trầm Nhạn Thạch định liệu tình thế, biết rõ hôm nay muốn thoát thân sợ là sẽ rất khó lòng, y thủ kiếm chắn ngang mình để hộ thân trong khi đầu đang âm thầm suy tính sách lược thoát thân. Y lướt mắt qua thì trông thấy mấy thân ảnh phi đến, trong đó có cả ba nam tử hồng, lam, thanh y.

Vận áo màu xanh dĩ nhiên là Thiệu Vân Dương, nhưng có thêm một hắc y nhân mà Trầm Nhạn Thạch chưa từng thấy qua.

Thiệu Vân Dương nghe tiếng kèn thì đã biết là có chuyện, chỗ hắc ở khá xa nên đến trễ một bước. Tuy đã có chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng khi nhìn thấy Trầm Nhạn Thạch hắc vẫn không khỏi ngẩn ngơ, chưa kịp suy nghĩ gì thì người vận áo đỏ bên cạnh đã thẳng kiếm tấn công.

Toán thị vệ Bích Du Cung định xông lên trợ giúp nhưng lại bị Thiệu Vân Dương phát tay ngăn cản: “Liệt Hỏa sứ hành sự phải cần các người hỗ trợ sao?”

Hồng y nhân nghe vậy cũng kêu to: “Đúng đó, hãy coi ta thu phục hắc!”

Trầm Nhạn Thạch không biết chủ ý của Thiệu Vân Dương đang suy tính gì, nghĩ thầm chắc hắc muốn giúp đỡ mình. Nói là có khả năng thế nhưng y vẫn hy vọng Thiệu Vân Dương không cần phải ra tay, chỉ cần hắc đứng bên nhìn là đủ. Người này đã giúp y quá nhiều, thật tình không muốn liên lụy đến hắc nữa.

Đường kiếm của hồng y nhân chiêu nào cũng ác liệt không chút dung tình, Trầm Nhạn Thạch thấy tay tê rần, càng lúc càng khó chống đỡ. Đám Bích Du Cung đứng một bên thấy thắng bại đã rõ thì nhao nhao reo hò.

Đột nhiên tay trái Trầm Nhạn Thạch vung lên rồi quát lớn: “Xem kim châm của ta!”

Người vận áo đỏ vừa nhảy sang bên thì kim châm cũng lướt qua bên má.

Hồng y nhân nâng niu nhất chính là khuôn mặt của mình, hắc gầm gừ một tiếng: “Còn không hả?”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười: “Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!” Y lại búng tay lên.

Lần này hồng y nhân đã có kinh nghiệm nên thối lui mấy bước ngay, đem kiếm gạt mạnh rồi thủ sát mình. Có điều trì hoãn mãi cũng không thấy kim châm nào bay đến, hắc hồ nghi ngẩng đầu lên thì thấy Trầm Nhạn Thạch đã sớm phi thân tẩu thoát.

Từ trước đến nay Trầm gia trang chỉ chuyên dùng kiếm, lý ra Trầm Nhạn Thạch không nên có thứ ám khí gì đó mới phải chứ? Thật ra cây kim châm đó là Kim Xà kiếm khách đâm vào tay Nhạc Tử Thanh lần trước, Trầm Nhạn Thạch vẫn giữ nó bên mình, nào ngờ lại có ngày dùng đến.

Thiệu Vân Dương xông về trước hét to: “Chạy đâu!” Tay hắc vận chưởng đánh sau lưng y.

Trầm Nhạn Thạch không ngờ hắc sẽ ra tay nên có chút sững sờ, nhưng liền nghe bên tai: “Ta tiễn người một đoạn.” Thân người được một luồng đại lực hỗ trợ phi thẳng lên không trung. Tâm trí Trầm Nhạn Thạch chuyển đổi tức thì, hiểu rõ dụng ý của hắc bèn mượn lực nhảy phóng ra ngoài.

Sau lưng, tiếng la kinh động kéo theo tiếng rủa xả bát nháo cả lên, nhưng không ai có khinh công đủ cao để truy đuổi theo.

Trước mắt sắp thoát thân được rồi nhưng không ngờ lại có người vượt qua mặt y, hắc với tay nắm bầu áo Trầm Nhạn Thạch hất vung lên khiến y vô lực kháng cự rơi trịch xuống đất. Thân người y chấn động, miệng phun một ngụm máu tươi.

Người đã thương y cũng đáp xuống.

“Chủ nhân!”

Đoàn Phi Ứng hừ một tiếng: “Một lũ vô dụng, bắt hấn về cho ta.”

Hồng y nhân bị Trầm Nhạ Thạch lừa phỉnh mấy lần lại bị chủ nhân trách mắng, hấn ghì cơn tức giận thô bạo đá kịch vào bụng Trầm Nhạ Thạch cười lạnh: “Xem người còn giở thủ đoạn gì nữa!”

Trầm Nhạ Thạch bị thương rất nặng, lại thêm kinh lực cước đá dùng hết mười phần, sau cùng y cũng chống đỡ không nổi mà ngất đi.

Trước lúc hôn mê, ý nghĩ duy nhất còn sót lại là:

Bọn họ đã tẩu thoát được chưa?

14. Chương 14

Lúc trấn thủ ngoài thạch thất, Trầm Nhạ Thạch có mơ cũng không ngờ bản thân sẽ đến “làm khách” nơi này.

Hiện tại y đang nằm trên mặt đất lạnh buốt, không có ai điểm huyết cũng không có dây thừng trói lại, thật ra vốn đã không cần thiết; căn bản y muốn đứng dậy cũng không nổi nữa là.

Đưa mắt nhìn sang chỉ nhìn thấy mấy đôi chân, đôi chân ở giữa chính là của Đoàn Phi Ứng. Ngắc đầu lên thật rất tốn hơi sức nên Trầm Nhạ Thạch vẫn giữ tư thế nhìn thẳng.

“Trưởng tử của Trầm Thành Phong, Trầm Nhạ Thạch?” Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí rất khẳng định.

Trầm Nhạ Thạch giấu cơn đau gượng cười — Giờ cả mỉm cười cũng trở thành xa xỉ rồi sao?

“Đúng vậy, làm phiền Đoàn cung chủ còn nhớ con người này.”

Đoàn Phi Ứng hừ một tiếng, với tay giật ngược đầu y: “Trầm Phượng Cử giờ đang ở đâu?”

Chân tóc bị kéo tận gốc đau đến long đầu buốt óc, cơn đau lan khắp toàn thân khiến Trầm Nhạ Thạch chỉ muốn thét toáng, nhưng y vẫn gượng cười: “Ta ở đây với các vị, ngài không biết dĩ nhiên ta cũng không biết.”

“Bọn người hẹn gặp ở đâu hả?”

“Có đó, ở ngoài biên cương Thiên Sơn rộng lớn. Bất quá tại hạ còn nhớ Đoàn cung chủ đã lập lời thề vĩnh viễn không bước ra khỏi Thiên Sơn nửa bước, chỉ sợ ngài truy đuổi không kịp rồi.”

Đoàn Phi Ứng đột nhiên cười gằn: “Ta cần truy đuổi sao? Chỉ cần lan tin người đã nằm trong tay ta thì còn sợ bọn chúng không trở lại cứu người chắc?”

“Đoàn cung chủ nói vậy là sai rồi. Phượng Cử không phải là đồ ngốc, đệ ấy biết ngài làm vậy mục đích muốn dẫn dụ y trở lại, làm sao để bị mắc lừa như vậy?”

Trầm Phượng Cử không phải là đồ ngốc, ám chỉ kẻ ngốc nhất định là Đoàn Phi Ứng rồi.

Đoàn Phi Ứng điềm nhiên hỏi: “Người không sợ chết à?”

Trầm Nhạ Thạch thần nhiên đáp lời: “Đoàn cung chủ là người như thế nào chứ, muốn giết hay muốn giữ ta trong đầu ắt đã có tính toán, việc ta sợ hay không sợ có thể khiến ngài thay đổi quyết định được sao?”

Đôi mắt chim ưng sắc bén của Đoàn Phi Ứng xoáy nhìn như muốn thăm thấu tâm can của y, trong khi đôi mắt trong suốt tựa nước hồ kia lại không có chút nao núng, tuyệt không nhìn ra được gì.

Đoàn Phi Ứng bức bối đứng lên, hung hăng ném Trầm Nhạ Thạch xuống đất cười lạnh: “Được lắm, để ta xem rốt cuộc người có bao nhiêu khí phách.”

Cao giọng bảo: “Đinh Ly?”

Một tên hắc y thị vệ bước ra.

“Đinh Khí là đệ đệ của ngươi, tên này giao cho ngươi.” Lúc đi tới cửa hắc bôi thêm một câu, “Chờ hắc chút hơi thở, ta còn có chuyện muốn hỏi.”

Roi da thấm nước giống như độc xà vậy, bị cắn một phát chắc mùi vị chẳng dễ chịu là bao. Tên cầm roi muốn bầu không khí càng thêm khùng bố, đem cuộn roi da quất phành phạch thị uy trong không khí.

“Ngươi biết Đinh Khí là ai không?”

“Huynh đệ của ngươi?”

Sắc mặt Đinh Ly hằn ra nỗi căm uất, gần từng chữ từng chữ một: “Không sai, hắc là huynh đệ duy nhất của ta, là người thân duy nhất trên đời này, nhưng hắc đã bị một kiếm của ngươi xuyên chết.”

Quả nhiên là vậy, Trần Nhạ Thạch thầm than, Đoàn Phi Ứng thật biết cách dùng người.

Hai tay Đinh Ly co chặt: “Ngươi tới cứu huynh đệ của ngươi thì sao phải hại huynh đệ của ta cốt nhục phân ly chứ? Tại sao hả?”

Một tiếng rống vang lên, đòn roi quất xuống.

Thật sự rất đau, Trần Nhạ Thạch cắn chặt răng gắng sức không để bản thân hé môi gào thét, nhưng không hề oán hận người đang dùng nghiêm hình tra khảo chút nào. Dù rằng lúc đó do tình thế bắt buộc phải hạ thủ không dung tình nhưng Trần Nhạ Thạch vẫn thấy áy náy, nhất là khi đối mặt với nỗi thống khổ của thân nhân người chết.

Một roi hạ xuống đã thấy đổ máu, con mắt sâu hoắm của hắc vẫn vận gân đỏ toát ra tia khát máu bạo tàn, roi da càng quất càng thêm đắc ý. Ban đầu Trần Nhạ Thạch còn nhắm được số roi, nhưng về sau thì đã sức cùng lực kiệt. Áo quần y bị rách nát tả tơi, ***g ngực nặng nhọc thở dốc từng cơn, máu và mồ hôi đầm đìa trộn lẫn trên mặt, ý thức cũng dần lịm đi, chỉ còn tiếng roi da quất chan chát và tiếng tim dồn dập là còn nghe rõ.

“Dừng tay!” Loáng thoáng nghe thấy có người nói.

“Thanh Mộc sứ, ngài làm gì vậy?”

“Ngươi còn đánh tiếp hắc sẽ mất mạng tức thì. Chủ nhân bảo phải giữ chút hơi thở cho hắc, người chết rồi ta coi ngươi làm sao giao phó.”

“Nhưng—”

“Giao người cho ta, ra ngoài đi!”

Tiếp theo dường như có người khẽ vuốt mái tóc mình, rất nhẹ, rất dễ chịu khiến bản thân không thể tự chủ nường sát vào.

“Trần Nhạ Thạch. Nhạ Thạch?”

Có người đang gọi, phải trả lời mới được, nhưng mở miệng rồi lại không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể gượng cười.

Tử Thanh, là huynh sao?

“Ngươi hồi phục nhanh lắm, coi đi, vết thương đã đóng mòi rồi.”

Tuy Thiệu Vân Dương đang cười nhưng khuôn mặt gượng gạo vô cùng. Cho dù là ai đi nữa mà đối mặt với vết thương xấu xí chông chéo sau lưng Trần Nhạ Thạch đều không lấy gì làm vui vẻ, nhất là khi người đó là Thiệu Vân Dương. Nhớ lại hôm đó Trần Nhạ Thạch toàn thân rướm máu, hơi thở thoi thóp từng hồi, trái tim hắc như có bàn tay vô hình bóp nát, ngũ tạng lục phủ nhói đau liên hồi.

Giả sử đêm đó hắc lại tới chậm một bước, biết đâu y thực sự đã chết rồi. Vẫn còn may lắm.

Bàn tay vô thức khẽ vuốt lên những vết thương kia, một tiếng rên buốt bật lên.

“Còn đau à? Ta xin lỗi.”

Trầm Nhạ Thạch gượng nói: “Cơn đau thể này ta còn chịu được. Ta còn chưa tạ người đã thoa thuốc cho ta, sao người phải nói lời xin lỗi chứ?”

Y dừng một chút: “Hiện tại vết thương của ta cũng khá rồi, có lẽ người... không nên đến đây nữa.”

Toàn thân sưng sốt, Thiệu Vân Dương chua chát: “Người không muốn gặp ta sao?”

Trầm Nhạ Thạch cất lời: “Đương nhiên không phải, ta hiện tại đang là tù nhân, người đến nhiều lần thế này chỉ sợ người khác sẽ hoài nghi.”

Thiệu Vân Dương lặng thinh một hồi mới nhẹ giọng lên tiếng: “Không sao, ta không quan tâm.”

“Nhưng ta quan tâm.” Trầm Nhạ Thạch quay đầu lại, đôi mắt trong ngần bình thản nhìn thẳng hấn, “Án tình người đối với ta, e là trọn kiếp này Trầm Nhạ Thạch cũng không có cách nào báo đáp. Nếu liên lụy người thử hỏi lòng ta làm sao yên ổn được?”

Thiệu Vân Dương thấp giọng: “Ta không cần người báo đáp.”

Đột nhiên hấn ngừng đầu lên, siết chặt hai vai Trầm Nhạ Thạch, giọng đầy sự chân thành: “Nhạ Thạch, người thông minh như vậy, lẽ nào lại không hiểu tâm ý của ta?”

Trông thấy ánh mắt lảng tránh của đối phương, hấn cay đắng bật cười: “Người đã biết, người đã biết rồi?”

Trầm Nhạ Thạch mỉm cười ảm đạm: “Biết thì thế nào? Không biết thì làm sao? Có một số việc sẽ không vì vậy mà thay đổi.” Không hiểu sao y lại thấy hình bóng chính mình thấp thoáng trên nét mặt của Thiệu Vân Dương.

Thiệu Vân Dương sững sờ nhìn bộ dáng tươi cười của y. Đây tuyệt không phải là dung mạo tươi cười hấn đã từng quen thuộc, không phải là nụ cười thanh đạm đầy chất ôn hòa thuộc về Trầm Nhạ Thạch. Khuôn mặt mỉm cười này phẳng phất như giấc mộng lại mộng lung tựa khói sương, không phải là nụ cười khổ sở nhưng mang theo nỗi thiết nói không nên lời, khiến lòng người nhìn thấy cũng đốn đau theo.

Hấn đè nén trong lòng, rất lâu sau mới bật ra: “Họ Nhạ kia đáng để người vì hấn vậy sao? Người có biết người bị giam ở đây đã mấy ngày mà hấn vẫn không có động tĩnh gì không? Nếu hấn đối xử với người được một nửa với Trầm Phượng Cử thì sao lại bỏ mặc người ở đây hả?”

Câu nói như gai nhọn xuyên thấu vào tim! Phải như lời nói có thể sát thương thì Trầm Nhạ Thạch đã chết hơn mười lần rồi. Bấy giờ dù người chưa chết nhưng tâm đã lịm rồi.

Từng câu từng chữ của Thiệu Vân Dương khuấy động nỗi đau thầm kín của y, cảnh tượng hôm ấy lại hiện lên trước mắt: Phượng Cử thút thít nấc nghẹn trong thạch thất, Tử Thanh không ngừng thè thốt vĩnh viễn cũng không rời xa đệ ấy, còn chính mình... thì ngây ngốc đứng ngoài bệ cửa.

Kỳ thực đã biết bản thân mãi mãi cũng không thể nào thay thế được địa vị của Phượng Cử, chỉ vì không muốn sự triu mến không dễ gì có được vượt khỏi tầm tay nên đành tự lừa gạt bản thân... Mấy ngày nay trong lòng y vẫn ngóng trông Tử Thanh sẽ đến cứu mình, để chứng minh hấn ít nhiều cũng có tâm ý với mình, nhưng lại sợ hấn đến thì sẽ tự chui đầu vào lưới. Mỗi ngày y đều giầy vò trong mâu thuẫn, thất vọng trong tuyệt cùng. Thật ra trong lòng đã sớm biết hấn sẽ không đến, nhưng vẫn không kềm được nỗi lòng mong đợi...

Trước đây rất lâu đã từng nghĩ, nếu như người bị bắt đi là mình, liệu có ai đến cứu hay không? Hiện tại đã có đáp án rồi...

Muốn khóc, không hiểu sao lại mỉm cười.

Lời vừa ra khỏi miệng Thiệu Vân Dương đã thấy hối hận, hấn lo lắng nhìn Trầm Nhạ Thạch: hấn thà rằng y khóc cũng không muốn y cười đến cõi lòng tan nát như thế.

“Nhạ Thạch?”

Trầm Nhạ Thạch nhìn hấn yếu ớt nói từng lời: “Cứ cho là như vậy, ta vẫn không thể quên được, không thể không nhớ nhưng đến người ấy.”

Y lại tự cười giễu: “Nói chung con người của ta trời sinh ra đã bị coi thường rồi, cho nên... người đừng nên yêu ta. Ta thật sự không xứng đáng.”

Nói xong y trở mình quay đi, không ngoảnh đầu lại nữa.

Ban đêm là thời gian khiến Trầm Nhạn Thạch chán chường nhất, bầu không gian tĩnh lặng gợi nhiều chuyện xưa cũ: thời thơ ấu không lấy gì làm vui sướng, mối tình chôn giấu cô quạnh và trống vắng, niềm hạnh phúc le lói nhất thời, nỗi thất vọng khôn cùng vô tận...

Thạch môn hé mở, một bóng người lặng lẽ tiến vào.

“Tử Thanh?”

Trong chớp mắt niềm vui thành nỗi thất vọng, người đến không phải là Nhạc Tử Thanh mỗi mắt chờ trông mà là người y không muốn gặp mặt nhất, Thiệu Vân Dương.

“Ta tới mang người ra khỏi chỗ này.”

Cái gì? Trầm Nhạn Thạch thốt người: “Người điên rồi sao?”

“Ta rất tỉnh táo.”

“Ta đã nói ta không đáng mà.”

Thiệu Vân Dương bật cười, cười đến đắng chát tái tê: “Con người của ta đại khái cũng có chút ti tiện, cho dù người không yêu ta đi nữa, ta vẫn muốn cứu người ra.” Hắn bước tới ôm Trầm Nhạn Thạch vào lòng.

“Buông ra...” Y muốn né tránh thì đột nhiên thấy sống lưng tê rần, phút chốc đã mất đi tri giác.

15. Chương 15

Trầm Nhạn Thạch mở mắt tỉnh dậy, vừa trông thấy cặp mắt hung tợn trước mặt là lòng lạnh buốt ngay. Tuy hắn đã tháo mặt nạ không giống với trước đây, nhưng nhìn một cái đã nhận ra: Chính là Đoàn Phi Ung! Sao hắn có mặt ở đây?

Trầm Nhạn Thạch nhanh chóng rà xét trí nhớ đã phát hiện sự tình đều từ một mối, buột miệng hỏi: “Thiệu Vân Dương đâu? Người đã làm gì hắn rồi?”

Đoàn Phi Ung lạnh lùng ném một tiếng: “Người lo thân mình trước đi!” Hắn bước tới nâng khuôn mặt Trầm Nhạn Thạch lên soi xét tỉ mỉ, vừa thấy y khinh khỉnh quay mặt đi đã dãn tay chế trụ khuôn hàm. “Diện mạo như vậy nhìn cỡ nào cũng tầm thường quá thể, không hiểu Thiệu Vân Dương coi trọng người ở điểm nào?”

Trầm Nhạn Thạch nhàn nhạt đáp trả: “Chúng ta chỉ là bằng hữu.”

“Bằng hữu à?” Đoàn Phi Ung cười đầy trở trêu đau đớn, “Chỉ là bằng hữu mà hắn dám vì người cam tâm mạo hiểm thế này, thậm chí không tiếc phản bội cả ta?”

Hắn nhìn chòng chọc vào Trầm Nhạn Thạch, chỉ hận không thể đem con người này nghiền thành trăm mảnh: “Người biết không hả? Từ nhỏ Vân Dương đã theo sát bên cạnh ta, nhất nhất trung thành chưa hề một lòng hai dạ, nhưng từ khi từ Trầm gia trang trở về hắn đã có gì đó khác thường. Hôm đó, bên ngoài hắn đánh người một chưởng nhưng thật ra muốn giúp người đào tẩu chứ gì? Khi đó trong lòng hắn vẫn còn biết kiêng nể, không dám lộ liễu ra ngoài nên ta cũng nhắm mắt làm ngơ. Vậy mà mười mấy ngày nay không biết người đã mê hoặc hắn thế nào, cho hắn trúng bùa mê thuốc lú gì lại ngang nhiên phản bội lại ta! Trầm Nhạn Thạch, người thực rất có bản lĩnh!”

Từng câu từng chữ hắn tuôn ra đều mang đậm oán hận, Trầm Nhạn Thạch biết người này thật sự căm hận mình tận xương tủy nhưng cũng không buồn giải thích: “Người muốn như thế nào?”

“Thế nào sao?” Đoàn Phi Ứng xảo quyết nhếch miệng cười, bàn tay ám muội mân mê gương mặt y, động tác ve vãn hết sức suồng sã. Trầm Nhạn Thạch cứng người, vừa gạt bàn tay hắn ra tay đã bị bẻ ngoặt ra sau, liền sau bàn tay kia của hắn lần tới vật áo trước.

Xoạc một tiếng, làn da trắng mịn như tuyết chưa thấy qua ánh mặt trời đã phô bày trước mặt!

Đoàn Phi Ứng dán mắt vào y cay độc: “Để ta cũng hưởng thụ tiêu hồn mị thuật của ngươi coi sao!” Hắn liền phong bế huyết đạo của y.

Trầm Nhạn Thạch ngã nhào xuống giường không cách nào cử động được, trông thấy khuôn mặt ác ý của Đoàn Phi Ứng áp sát mình, y thừa biết hắn đang toan tính gì, lòng chỉ thảm than vắn: Hôm nay là ngày chết của ta thật sao?

Đoàn Phi Ứng vừa chạm vào làn da trơn mịn kia đã cảm giác như đang tay mân mê tơ lụa, trong lòng thoáng rung động bất giác khen: “Đúng là đại thiếu gia sống trong nhung lụa xa hoa, tướng mạo tuy không có gì đáng nói nhưng da dẻ lại mịn màng trắng trẻo thật.”

Hắn rướn người phủ mình lên Trầm Nhạn Thạch, kề mũi sát tai y thì thào: “Hay là ngươi đã dùng thứ này làm Thiệu Vân Dương mê đắm tới mù mị đầu óc cũng không chừng?”

Còn chưa nói dứt câu mặt hắn đã biến sắc: “Ngươi dám!” Thẳng tay tát Trầm Nhạn Thạch một cái đoạn tách quai hàm y ra, xuống tay đánh gọn không chút lưu tình.

Một dòng máu tươi chảy từ miệng của Trầm Nhạn Thạch, sắc đỏ thê diễm đến buốt mắt.

“Muốn chết à?” Đoàn Phi Ứng cười khẩy, “Ngươi tưởng mạng của ngươi còn thuộc về mình sao? Trước khi ta trút hết cơn giận ngươi đừng hòng chết được!”

Đừng hòng chết được? Sau cùng ánh mắt Trầm Nhạn Thạch cũng lộ ra nỗi tuyệt vọng. Đến lúc này mới biết, thì ra con người có muốn chết cũng không được phép chọn là khi nào.

Đoàn Phi Ứng nhìn y một hồi thì nhoen cười như nhớ ra điều gì: “Có điều phản ứng của ngươi thú vị lắm, giống hệt tên Trầm Phượng Cử lúc đó.”

Cái gì? Trầm Nhạn Thạch giật mình ngẩng đầu lên.

“Ban đầu tên tiểu tử đó còn cáu bẳn kháng cự rất kịch liệt, gào thét chửi rủa om sòm cả lên, còn muốn chết nữa chứ, thật là có khí phách lắm. Nhưng khi ngã vào lòng ta rồi lại ngoan ngoãn như con cừu non vậy, muốn hắn khóc là hắn khóc, muốn hắn la là hắn la, thật sự khả ái vô cùng.” Trong lòng cũng có chút tiếc nuối, hiếm khi tìm được con mồi hợp ý mà chưa thuận phục xong đã bỏ chạy mất rồi.

Trầm Nhạn Thạch cuối cùng đã hiểu vì sao một Phượng Cử cao ngạo không chịu khuất phục bất kỳ ai lại trở thành yếu đuối như thế. Thứ ngược đãi này cho dù là người kiên cường cách mấy cũng phải sụp đổ. Tội cho Phượng Cử đã chịu nhiều khổ sở. Nếu phụ thân và Tiên di dưới cửu tuyền biết được nhất định sẽ oán trách mình phải không?

Nhìn đôi mắt tên nam tử trước mặt tịnh không chút dục vọng, chắc bản thân mặt mày tầm thường đến độ không thể khơi dục niệm của hắn chăng? Thực chất mục đích của hắn chỉ là muốn vũ nhục y để tiết hết phần nộ trong lòng. Về mặt hắn hiện rõ khoái ý tàn bạo, dù bản thân có chống cự cũng không có ý nghĩa gì, không chừng còn tăng thêm khoái cảm bạo ngược của hắn nữa. Tên này muốn y khóc lóc van xin, thậm chí rên rỉ thỏa mãn dưới thân hắn à?

Để cho hắn được toại nguyện sao? Trầm Nhạn Thạch, người đã không còn thứ gì rồi, chút tôn nghiêm cuối cùng này bất luận thế nào cũng không được phép mất đi.

Ngẫm cũng nực cười, với bộ dạng hiện tại mà còn nói là có tôn nghiêm hay sao?

Nhưng tuyệt đối không thể để cho hắn đạt như sở nguyện.

Một cơn đau buốt tâm can xuyên thấu toàn thân, ngũ tạng lục phủ như bị chày đập nát bầy. Thật sự đau quá!

Đây chính là trừng phạt sao? Bản thân đã không chiếu cố tốt đến Phượng Cử nên phải chịu sự hành hạ giống như vậy. Y nghĩ như vậy lại khiến lòng dễ chịu đôi chút.

Không có khoái cảm mà chỉ thấy từng cơn đau buốt không thể nào chịu nổi, động tác hần là để trút hận nên không có chút ôn nhu dịu dàng nào.

Quai hàm trật khớp đã bình thường trở lại, nhưng Trầm Nhạn Thạch biết không phải vì lương tâm của đối phương trời dậy, mà là nếu để thế thì bản thân sẽ không kêu la được, đương nhiên cũng khiến hứng thú đã man này giảm đi. Đoàn Phi Ứng chắc chắn đã mưu tính sẵn tất cả.

Trầm Nhạn Thạch nghiêng chặt răng quyết không rên rỉ một tiếng, mặc cho môi mình bị cắn đến ràn rụa máu. Cố gắng tách biệt ý thức và thân thể, cũng không muốn nhìn mặt tên nam nhân đang hành hạ mình, y bình thần ngược mắt lên trần nhà.

Cơ thể Trầm Nhạn Thạch dần dần chết lặng, mồ hôi nhật nhòa lẫn lộn vào mắt, chỉ thấy những đường vân trên trần dần biến thành khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của Nhạc Tử Thanh.

Huynh đang cười với ai vậy? Là với Phượng Cử sao?

Tại sao huynh không đến cứu ta? Huynh có biết ta vẫn luôn ngóng trông huynh, chờ đợi huynh không?

Huynh đối với ta rốt cuộc là có ý hay vô tình? Nếu là vô tình thì sao trước đây lại cho ta nhen nhóm một tia hy vọng, để ta trầm mê trong mộng tưởng không tự mình thoát ra được? Nhược bằng có ý thì cố sao khi ta cần huynh nhất, huynh lại biệt tăm biệt tích thế này?

Lúc huynh và Phượng Cử đang ở bên nhau, liệu còn nhớ đến một người tên là Trầm Nhạn Thạch vẫn đang mòn mỏi đợi chờ huynh hay không?

Tử Thanh... Tử Thanh!

Bao ngày bao đêm trôi qua, cái tên này tựa như búa tạ ngàn cân giáng vào tâm can, mỗi lần nhớ mong là mỗi lần đau nát xé lòng.

Trong vô thức, cơn đau đớn thân thể đã không cảm nhận từ này giờ trở thành nỗi thương tâm khôn cùng.

Sau cùng, một giọt lệ từ khóe mắt cũng rơi xuống—

Vô thanh... vô tức...

Trầm Nhạn Thạch bừng tỉnh trong hốt hoảng, không đêm nào ở Thiên Sơn lại không nằm mơ thấy ác mộng.

Y kinh hoàng thức dậy, vừa muốn cử động thì cơn nhức nhối đã ngăn trở.

Mơ hồ quan sát xung quanh, thấy chỗ mình đang nằm là một gian phòng cực kỳ hoa lệ, có điều nét bài trí lại rất quen mắt, nhất là trần nhà kia quen thuộc đến không tả nổi.

Đôi mắt đột nhiên sực tỉnh, cảnh tượng đêm qua phơi bày rành rành trước mặt như giở từng trang sách—

Cơn khuất nhục thống khổ, nỗi thương tâm tuyệt vọng...

Toàn thân co rúm không ngăn được, dạ dày quặn thắt muốn nôn tháo, lại không có gì nôn ra.

Y mới hiểu ác mộng tịnh không đáng sợ như đã nghĩ, đáng sợ nhất là khi người tỉnh giấc mà mộng vẫn tiếp diễn.

Cảm giác đều quay về khiến thân thể cảm nhận cơn rét lạnh xâm nhập vào da. Bỗng nhiên Trầm Nhạn Thạch phát hiện trên người chỉ có duy nhất tấm chăn mỏng phủ bên hông, toàn thân đều lỏa lồ không mảnh vải che thân.

Bộ dáng thảm hại này sớm muộn gì cũng chuốc lấy tiếng nhạo báng.

Chật vật ngồi dậy rồi lấy tấm chăn che phủ toàn thân, chỉ là hai động tác đơn giản mà mấy tầng mồ hôi đã túa ra nồm nớp.

Áo quần bị quăng nhàu nát dưới giường nên y đành cúi xuống nhặt lên rồi mặc vào. Tuy áo đã bị xé nát nhưng buộc lại chắc vẫn còn mặc được.

Suốt từ đầu đến cuối y không dám nhìn thân thể của mình. Đau đớn thế này chắc hẳn vết thương không ít chút nào, hơn nữa mấy vết roi hôm đó vẫn còn lưu lại, chỉ sợ là “rực rỡ muôn màu” thảm thương đến không dám nhìn đấy chứ?

Chua chát bật cười thành tiếng, nào ngờ lại động đến vết thương trên khoeo môi. Gò má cũng sưng tấy cả lên, lực cái tát đêm qua có đến mười phần, chắc đã dùng đến nội lực rồi.

Tiếng bước chân từ xa vang lại, tiếp theo có ba người bước vào. Dẫn đầu là người nam tử mặc áo xanh lam kia, phía sau còn dẫn theo hai nam tử thị hầu khoảng tuổi thanh niên.

Có lẽ chưa từng thấy cảnh tượng thế thảm như vậy nên người áo lam vừa vào cửa đã giật bản mình, hẩn thoảng chau mày rồi quay sang bảo hai người phía sau: “Dẫn hắn đi.”

Hai người thị hầu lập tức tiến đến giường xóc Trầm Nhạn Thạch đứng dậy.

“Các người muốn dẫn ta đi đâu?”

Lam y nhân nhìn y một cái, trong mắt lộ ra ý châm biếm không che giấu, lạnh lùng lên tiếng: “Đương nhiên đem ngươi ra khỏi chỗ này, không lẽ còn để ngươi bám dính trong tấm cung của chủ nhân sao?”

Thì ra đây là tấm cung của Đoàn Phi Ứng, chẳng trách bày biện lại khác thường như thế. Mà cũng tốt, ở đâu cũng không sao, chỉ cần rời khỏi nơi đây ký ức khủng khiếp này thì dù bị quăng ra tuyết cũng không đáng kể gì.

Hai người hầu đỡ Trầm Nhạn Thạch dậy, nửa dìu nửa kéo y ra khỏi phòng, nào ngờ lại đụng ngay Đoàn Phi Ứng ngoài cửa. Tất cả đều thẳng thốt kinh ngạc:

“Chủ nhân!”

Đoàn Phi Ứng quét mắt qua một lượt mới hỏi thẳng lam y nhân: “Chuyện gì vậy?”

Người nam tử áo lam cung kính đáp lại: “Bẩm chủ nhân, thuộc hạ đang muốn áp giải hắn về thạch lao.”

Đoàn Phi Ứng nhìn Trầm Nhạn Thạch một thoáng, khoe miệng thoát nở ý cười tà mị. Hắn cân nhắc một chốc rồi nói:

“Không cần, ta muốn lưu hắn lại đây.”

16. Chương 16

“Thưa, lưu hắn ở đây sao?”

Người áo lam nghe vậy sửng sốt cả người. Từ trước đến nay chủ nhân chưa từng lưu lại ai trong tấm cung quá một đêm, vậy mà tên họ Trầm này—

Mặc dù lòng hắn đầy ấp nghi vấn nhưng hiểu rõ tính tình của chủ tử, lời người nói ra như đinh đóng cột nên hắn cũng không dám nhiều lời, quay đầu trừng mắt cảnh cáo Trầm Nhạn Thạch rồi dẫn người đi.

Trầm Nhạn Thạch căn bản không còn tâm tình để ý tới lam y nhân làm gì. Đoàn Phi Ứng vừa xuất hiện cả người y đã run bần bật không cách nào kiềm chế, cơn nhức nhối càng nhói đau bội phần. Ban nãy có hai nam tử đỡ giúp nên Trầm Nhạn Thạch còn miễn cưỡng đi được vài bước, giờ mất đi chỗ dựa nên hai chân đã mềm nhũn. Suy nghĩ một chốc còn cố gắng cầm cự, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi ngã khụy xuống, y đành ngồi bệch luôn trên đất.

Tuy nhiên trong mắt người khác cử chỉ này lại có hàm ý khiêu khích rất lớn, Đoàn Phi Ứng lạnh nhạt bình phẩm: “Trong tấm cung của ta mà người cũng dám làm xằng vậy sao?”

Làm xằng? Trầm Nhạn Thạch nhàn hạ bật cười: “Kỳ thực ta cũng muốn chờ ngài mời an tọa, đáng tiếc các hạ không hiểu đạo đãi khách là gì nên ta đành tự mình không khách sáo vậy.”

“Đạo đãi khách?” Mày kiếm Đoàn Phi Ứng kể nhướn, “Trầm Nhạn Thạch, xem bộ ngươi còn chưa hiểu thân phận của mình. Người chẳng qua chỉ là tù nhân của ta mà vọng tưởng muốn coi mình là khách à?”

“Thật đúng là hiếm thấy. Trong thời thái bình thịnh thế này chỉ có quan phủ mới có quyền bắt người, chẳng hay Đoàn cung chủ thuộc ti nào, sở nào vậy? Nghe nói tự tiện giam cầm người khác là tội xúc phạm vương pháp, chẳng lẽ Đoàn cung chủ không sợ hay sao?”

Y không đợi Đoàn Phi Ứng hồi đáp lại bật cười tiếp: “Ta thật là hồ đồ, Đoàn cung chủ đương nhiên không sợ rồi, bằng không sao lại hiên ngang gọi chỗ này là tẩm cung? Ta thấy thói tự cao tự đại của các hạ không thua hoàng đế là bao. Chỉ đáng tiếc—”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc ngài đã lập lời thề vĩnh viễn không rời khỏi Thiên Sơn một bước, nên uy phong này chỉ có thể giương oai ở chốn riêng của mình, cũng chẳng qua là tự mình đắc ý lấy mình mà thôi.”

Việc trước đây bị bắt ép lập lời thề thực sự là nỗi nhục lớn lao của hai đời sư đồ Đoàn Phi Ứng. Nhất là Đoàn Phi Ứng đã phải khổ luyện hai mươi năm trời nhưng vẫn không rửa được hận cho sư phụ, nghĩ đến càng tự oán giận bản thân thêm. Người trong Bích Du Cung ai cũng kiêng dè cả sợ không dám hé môi nửa lời, nhưng mỗi lần hần nhớ lại vẫn thấy âm ỉ trong lòng. Không ngờ tên Trầm Nhạn Thạch này lại năm lần bảy lượt bôi móc vết nhơ đó lên, huống chi y còn là nhi tử của kẻ đã khiến Đoàn Phi Ứng phải chịu nhục nhã như thế này!

Cơn lửa giận của Đoàn Phi Ứng như tức nước vỡ bờ, vung chưởng nhắm thẳng đầu Trầm Nhạn Thạch!

Trầm Nhạn Thạch chính là muốn một chưởng này của hần, căn bản không hề có ý định tránh né. Y bình thần nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ đến bản thân sẽ nhanh chóng được giải thoát khỏi nỗi đau vô biên này, khóe miệng không khỏi nhoen cười.

Nếu như sinh tức là khổ, sớm thoát ly khỏi bể khổ một khắc chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Chưởng phong mạnh mẽ hướng thẳng đến, đánh trúng đầu là Trầm Nhạn Thạch sẽ long óc chết ngay tức khắc, đau đớn gì cũng không kịp cảm nhận. Chết kiểu này thật sự cũng không mấy tồi.

Trầm Nhạn Thạch vẫn chờ, nhưng cảm giác thấy chưởng phong kia đột ngột dừng lại, hồi lâu cũng không thấy động tĩnh.

Hoài nghi mở mắt ra thì thấy bàn tay Đoàn Phi Ứng khựng trước trán mình một tấc, chần chừ chưa chịu xuống tay. Bản thân hần lại nhìn đắm đắm vào y, biểu tình trên mặt hết sức kỳ quái.

Xem ra phép kích tướng thất bại rồi. Trầm Nhạn Thạch thở ra một hơi: “Người muốn giết thì cứ giết, nếu như không giết thì thỉnh thu tay lại cho. Bộ đáng như vậy không thấy mỏi hay sao?”

Đoàn Phi Ứng chậm rãi thu hồi tay: “Người một lòng muốn chết thì ta càng không muốn giết người, người thất vọng lắm à?”

Trầm Nhạn Thạch khẽ gật đầu: “Người so với ta tưởng tượng cũng có chút thông minh.”

Đoàn Phi Ứng phớt lờ lời chế giễu của y: “Đối với một kẻ muốn chết, không để cho hần toại nguyện mới thật sự là đau khổ. Ta chẳng những không giết người mà còn bắt người muốn tự sát cũng không xong.”

“Hử? Chẳng lẽ người theo sát ta từng giờ từng khắc được sao?”

“Ta cần tốn công vậy à?” Đoàn Phi Ứng ám muội cười, “Người chớ quên Thiệu Vân Dương vẫn còn nằm trong tay ta. Nếu người chết, ta cam đoan hần cũng không sống được đâu.”

Thiệu Vân Dương! Trái tim Trầm Nhạn Thạch hẫng nhịp đau thắt, nhưng gương mặt vẫn điềm tĩnh không hề biểu lộ điều gì: “Ta nhớ rõ hần là người của người mà. Dùng người của người để uy hiếp ta quả đúng là chuyện nực cười.”

“Hần không phải người của ta!” Đoàn Phi Ứng lạnh lùng gạt ngang. “Từ lúc hần phản bội ta mang người trốn đi thì hần đã không còn là người của Bích Du Cung nữa. Giờ hần chỉ là một tên phản đồ không hơn không kém. Ta tuyệt đối không nương tay với loại phản đồ này.”

Trong mắt của hần hiện lên ý đoạn tuyệt rõ rệt, bất luận ai nhìn vào cũng không thể hồ nghi những lời hần nói.

Trầm Nhạn Thạch thở dài một hơi: “Người muốn thế nào đây?”

Thế nào à? Đoàn Phi Ứng cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Nhìn bộ dạng tên nam tử trước mắt này, đầu tóc thì rối ren, vạt áo lại luộm thuộm, cứ tùy tiện ngồi bừa một chỗ mà vẫn tỏ ra không hề sợ sệt, dáng vẻ nhàn nhã đến độ người ta cũng xao lãng vết thương trên mặt.

Bình tĩnh tới nỗi phát ghét!

Hồi tưởng lại đêm qua càng khiến Đoàn Phi Ứng thấy thất bại ê chề. Dù hấn có giày vò cỡ nào đi nữa, tên Trầm Nhạn Thạch này cứ như chết rồi vậy, không hề lên tiếng cũng không động đậy, thân thể không chút phản ứng làm hấn thấy mình như một thằng đàn không hơn không kém.

Chưa có kẻ nào dám hành động như vậy, chưa có kẻ nào khiến hấn cảm thấy bị khinh thường tới nước này! Cả đời Đoàn Phi Ứng hấn từng ném qua vô số người, những kẻ cam tâm tình nguyện thì không cần phải nói, không phải cả tên Trầm Phượng Cử kia cũng nằm dưới thân hấn khóc lóc van xin đó sao? Chỉ riêng tên Trầm Nhạn Thạch này lại—

Giả sử tên này có dáng dấp phong tư tuyệt thế hơn người thì lửa giận của hấn đã không tới nỗi nào. Đằng này mặt mũi y tầm thường tới độ đâu kiếm cũng có, hạng người vậy lại dám miệt thị hấn, bảo ai nhẫn nhịn cho được?

Nhất định phải nghĩ ra một cách hoàn hảo để đày đoạ tên này, phải đập nát cái vẻ mặt bình thản hờ hững đó ra!

Đoàn Phi Ứng hậm hực liếc y một cái rồi xoay người đi ra ngoài, lúc quay lại trên tay hấn cầm một bộ y phục khinh bỉ quăng lên đầu Trầm Nhạn Thạch.

“Đây là cái gì?” Trầm Nhạn Thạch không nghĩ hấn tốt bụng đến nỗi đi kiếm áo quần cho mình thay, ánh mắt căm hận của đối phương đã hằn lên quá rõ. Vừa mở bộ áo ra y phát hiện nó giống hệt bộ áo của hai nam tử mà lam y nhân dẫn đến, trong lòng tức khắc có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên đã nghe Đoàn Phi Ứng ra lệnh: “Mặc vào đi, từ nay về sau ngươi không còn là đại thiếu gia của Trầm gia trang nữa, mà là tên hầu của Bích Du Cung chuyên phụ trách hầu hạ sinh hoạt ngày thường của ta.”

Hấn cố ý nhấn mạnh chữ “sinh hoạt,” cốt ám chỉ còn có hàm ý khác.

Cái gì? Mắt Trầm Nhạn Thạch cuối cùng cũng lộ ra nét tức giận. Phải đi theo hầu hạ tên ma đầu đã gián tiếp hại chết phụ thân và vũ nhục y với Phượng Cử sao? Điều này sao có thể chấp nhận được?

“Ngươi đừng quên tính mạng của Thiệu Vân Dương dựa vào biểu hiện của ngươi đó.” Đoàn Phi Ứng băng quơ buông thêm một câu.

Tốt lắm, trên mặt cuối cùng cũng có dao động rồi.

Hai người trừng mắt đối kháng cực kỳ kịch liệt. Nhưng phút chốc nộ khí trong mắt Trầm Nhạn Thạch đã chuyển thành sáng tỏ, rồi dần biến mất, quay về nét bình tĩnh như trước. Đoàn Phi Ứng ngược lại thì đã hết cười.

Sự tình chính là quái gở như vậy. Lúc một bên muốn chọc giận bên kia mà đối phương tức giận thì hấn thấy hả hê vô cùng. Nhưng chọc tức đối phương không được thì chỉ sợ người lên cơn là chính hấn mà thôi.

Trầm Nhạn Thạch thậm chí còn rất tươi cười trả lời: “Người yên tâm, tuy đời này ta chưa từng hầu hạ ai bao giờ nhưng cam đoan sẽ hầu hạ ngươi được thư giãn thoải mái vô cùng.”

“Đây chẳng phải là Trầm đại thiếu gia hay sao? Tại sao lưu lạc tới tận đây làm tên đồ nước rửa mặt vậy?”

Trầm Nhạn Thạch vừa bưng chậu nước ra đã nghe có người đứng bên nhạo báng. Không cần nhìn cũng biết là người mặc áo đỏ kia rồi.

Thân phận hiện tại của Trầm Nhạn Thạch là người hầu của Bích Du Cung nên cũng có hiểu biết đôi chút về tình hình nơi này. Trong Bích Du Cung tất nhiên địa vị của Đoàn Phi Ứng là cao nhất, dưới hấn chính

là ngũ hành sứ giả phân biệt theo năm mệnh: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Thiệu Vân Dương là Thanh Mộc sứ thuộc mệnh mộc; hồng y nhân này là Liệt Hỏa sứ thuộc bộ hỏa; kim y nhân và lam y nhân là Chuy Kim sứ và Hàn Thủy sứ. Còn hắc y nhân xuất hiện hôm đó chính là Huyền Thổ sứ. Trong trận chiến ở Trầm gia trang, Huyền Thổ sứ chịu trách nhiệm trấn thủ nên không đi theo.

Ngay từ đầu Liệt Hỏa sứ và y đã gây thù chuốc oán, hẳn luôn lấy việc gây phiền phức cho y làm thú vui. Cũng may Đoàn Phi Ứng đã can ngăn không được phép tổn thương y nên Liệt Hỏa sứ cũng chỉ nói mấy lời châm chọc. Mà đã là mấy lời châm biếm bằng gươm nên Trầm Nhạn Thạch cũng để mặc hẳn nói cho thỏa thì thôi.

Liệt Hỏa sứ thấy mình bị phớt lờ thì càng tức khí châm thêm: “Đường đường là thiếu chủ của Trầm gia trang mà giờ lại thành tên tạp dịch hạ đẳng nhất, lão già Trầm Thành Phong biết được thì không biết có tức giận tới nổi hoàn hồn không nữa đây?”

Thấy Trầm Nhạn Thạch vẫn mắt điếc tai ngơ phớt lờ, hẳn bùng bùng lửa giận bước lên cản đường đối phương.

“Rốt cuộc người điếc thật hay giả điếc hả? Ta đang mắng chửi ngươi mà ngươi cũng không dám phản bác lại, khó trách sao nói ngươi là con rùa rút đầu!” Thấy trên mặt Trầm Nhạn Thạch không có biểu tình nào, hẳn càng đắc chí chân lún đầu miệt thị tiếp, “Nếu ngươi là con rùa rút đầu thì lão già họ Trầm kia xứng mặt là con rùa già—”

Ào một tiếng, chậu nước hắt cả lên người Liệt Hỏa sứ.

Liệt Hỏa sứ còn đang thao thao bất tuyệt nên thể nào cũng không ngờ tên Trầm Nhạn Thạch lâu nay vẫn nhẵn nhụi đột nhiên trả đũa, hẳn bị dội ướt mem từ đầu tới chân, cứng người lấp bắp: “Ngươi... ngươi...”

Vẻ mặt Trầm Nhạn Thạch không chút biến sắc, thản nhiên mở miệng: “Xin lỗi, ta trượt tay.”

“Đáng chết!” Liệt Hỏa sứ cũng hồi phục *** thần, bất chấp toàn thân thấm hại giọt tay lên định đánh—

“Dừng tay!”

Một tiếng quát vang lên làm bàn tay sắp giáng xuống của Liệt Hỏa sứ dừng lại, Đoàn Phi Ứng đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Liệt Hỏa sứ liền kêu la: “Chủ nhân, ngài thấy hắn dám—”

Đoàn Phi Ứng nhíu mày nhìn hẳn một lượt: “Còn không mau thay y phục, bộ dáng thể này đẹp mắt lắm sao?”

Rồi hẳn quay sang trừng mắt nhìn Trầm Nhạn Thạch: “Ngươi đi theo ta.”

Trầm Nhạn Thạch không nói câu nào lặng lẽ theo hẳn vào trong.

Liệt Hỏa sứ nhìn chòng chọc Trầm Nhạn Thạch cơ hồ muốn thiêu thủng một lỗ trên lưng y vậy. Vẫn còn chưa dứt cơn điên tiết đã nghe có tiếng bật cười phì phì đằng sau.

Máu Liệt Hỏa sứ dồn lên tới đỉnh đầu, thầm nghĩ không biết tên nào lại to gan lớn mật không biết sống chết là gì, một bụng xung khí không có chỗ nào phát tiết đúng lúc có nơi trút giận. Hẳn quay phắt lại thì thấy một người toàn thân vận y sam màu hoàng kim, thì ra là Chuy Kim sứ.

Chuy Kim sứ khoan thai dựa bên vách tường không biết đã bao lâu, trên mặt đầy ý cười ngạo nghễ.

“Ngươi cười cái gì?”

“Ta nghĩ cũng may chủ nhân chỉ bảo hẳn đi đổ nước rửa mặt. Nếu chậu đó là cái xô thì chẳng phải ngươi còn thể thảm nữa sao?”

Khuôn mặt thanh tú của Liệt Hỏa sứ trở nên khó coi, hậm hực nạt: “Rốt cuộc ngươi đứng về bên nào hả?”

Chuy Kim sứ cười cười bông đùa: “Ở phía bên hẳn thì quá nguy hiểm, còn phía bên ngươi thì oán khí chưa lẽ tới thấu trời xanh, ta đứng bên mình so ra là bảo đảm an toàn hơn.”

Liệt Hỏa sứ bực bội thở hắt ra một tiếng, đôi mắt thoáng chuyển động: “Trong mấy người bọn ta thì quan hệ giữa ngươi và Thanh Mộc sứ là tốt nhất, hắn xảy ra chuyện như vậy mà không thấy ngươi lo lắng gì. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ ra được cách nào sao?”

Chuy Kim sứ nhàn tản đáp lời: “Quy tắc trong cung lễ nào ngươi không biết, phản bội là tội không thể dung thứ. Xử trí hắn thế nào là chuyện của chủ nhân, ta không thể quản được, cũng không có gan nhúng tay quản lý.”

Hắn lướt mắt qua Liệt Hỏa sứ: “Ta khuyên ngươi tốt nhất cũng đừng hành động bộp chộp, chọc giận chủ nhân hậu quả sẽ rất khó lường.”

17. Chương 17

Trong tấm cung tuy nhìn yên ắng vậy nhưng thực ra không khí đang rất u ám.

Sau khi từ cửa bước vào, Đoàn Phi Ứng không mở miệng lấy một câu, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Nhưng vẻ mặt không lộ cảm xúc lại càng toát ra ý đe dọa đáng gờm.

Cũng bởi không biểu lộ nên người khác không biết hắn đang nghĩ gì; cũng bởi không biết hắn đang nghĩ gì nên mới sợ hãi.

Dĩ nhiên chiêu này không áp dụng được với Trầm Nhạn Thạch.

Trầm Nhạn Thạch nhàn hạ đứng ở bậc thềm, đối mặt với ánh mắt âm trầm của Đoàn Phi Ứng cũng không thấy y có chút căng thẳng nào.

Thế cục giằng co diễn tiến được một hồi thì đột nhiên Đoàn Phi Ứng bật cười: “Ra ngươi cũng có lúc nổi giận, ta còn tưởng khiêu khích thế nào ngươi cũng không để ý. Không lẽ vì Liệt Hỏa sứ mở miệng nhục mạ cha ngươi sao?”

Trong mắt hắn lộ ra nét hưng phấn hiếm hoi tới nỗi để cho ngũ hành sứ giả mà thấy chắc sẽ bị dọa đến mất hồn chứ chẳng chơi. Đây là loại cảm giác thềm thuồng món đồ mình yêu thích pha lẫn cơn đắc ý khi biết đã nắm chắc nhược điểm của đối phương.

Giá như sau đó Đoàn Phi Ứng bình tĩnh suy nghĩ, chắc chính hắn cũng phải giật mình. Từ lâu bản thân đã mất hứng thú với mọi thứ xung quanh, vậy mà nay lại trở dậy thứ cảm giác này.

Nhưng hiện tại hắn chỉ muốn dồn toàn lực đánh bại tên nam nhân trước mặt này!

Trầm Nhạn Thạch thật sự làm đúng lời hôm đó, hầu hạ hắn được “thư giãn thoải mái,” thoải mái đến nỗi sắp phát điên lên được. Tuy Trầm Nhạn Thạch chưa từng hầu hạ qua ai bao giờ nhưng y có khả năng tiếp thu rất mạnh, thái độ cũng cực kỳ tốt, đánh không cãi lại mắng không trả đòn, tùy nghi mà sai bảo. Nếu phải chọn một người hầu biết phục tùng thì y tuyệt đối đứng hàng thứ nhất.

Có điều cái hắn muốn không phải là một tên hầu biết vâng lời! Mục đích của hắn là khiến cho đối phương trở thành trò hề nhục nhã kia!

Huống hồ tên Trầm Nhạn Thạch này chẳng những không phẫn nộ thất thố mà cũng không hề co rúm lấy lòng, dạng người này chỉ có thể dùng “không buồn cãi cũng không xua nịnh” để hình dung. Bất luận là ở nơi nào, thời khắc nào đi nữa, ánh mắt của y luôn ôn hòa, sống lưng luôn thẳng đứng. Dù y phải làm công việc dơ bẩn thấp hèn đến đâu cũng không làm cho người ta có cảm giác hèn mọn, có người hầu nơi đâu lại như vậy chứ?

Chưa từng thấy qua kẻ nào bị giáng xuống hàng thị tỳ đứng hầu mà vẫn bình chân như vại thế này!

Đáng hận hơn là bất kể người có nói gì, làm gì đi nữa thì câu trả lời của y vẫn không vượt quá ba câu: “Phải,” “được,” “xin lỗi.” Ngay cả khi cố tình gây sự y cũng không phản bác lại. Thế nên mỗi lần có chuyện xào xáo xảy ra là Đoàn Phi Ứng thấy mình hết một thăng giấc tự biên tự diễn vậy, ngoài việc ngày càng chán nản thì còn có cảm giác tức khí giống như bị người ta chơi khăm.

Vì thế hắn càng moi gan bới ruột ra sức nghĩ cách dày vò Trầm Nhạn Thạch. Nhưng cứ bị đối phương lấy bất biến ứng vạn biến cản trở, càng áp chế thì càng trở nên gan lì, vừa nghĩ ra được cách mới thì y như rằng chốc sau sẽ thất bại, lại nghĩ cách khác nữa... Cứ thế quanh đi quẩn lại, Đoàn Phi Ưng trầm mê trong vòng xoay vần đó không biết chán chê. Còn ngũ hành sứ giả thân cận và những kẻ liên quan lại lén lút bàn luận vô cùng sôi nổi: Chủ nhân có phải bị tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Hiện tại tốt lắm, cuối cùng cũng để hắn nắm được nhược điểm của Trầm Nhạn Thạch. Âm thầm chịu đựng bấy lâu nay rốt cuộc cũng đợi được thời khắc phản kích, người bảo hắn làm sao không hả hê cho được?

Nhìn thấu tâm can của Đoàn Phi Ưng, Trầm Nhạn Thạch không chút hoang mang, đều đều trả lời hắn: “Chỉ có hạng người khí lượng hẹp hòi mới xuất ngôn lăng mạ người quá cố. Hành động của Liệt Hỏa sứ hân không phải xuất phát từ gợi ý của Đoàn cung chủ chứ?”

Đoàn Phi Ưng xiu xuống. Giỏi cho tên Trầm Nhạn Thạch, chỉ một lời mà bao biện được cho mình!

Trông thấy cơ hội không dễ gì bắt được vượt khỏi tầm tay, Đoàn Phi Ưng chẳng những không tức giận mà còn cười rất đắc ý: “Người nói vậy là thừa nhận chính mình cố ý rồi?”

“Vậy thì sao?”

Đoàn Phi Ưng lãnh đạm cười khẩy: “Thì sao hả? Hiện tại ngươi là thứ thân phận gì, tưởng mình còn là đại thiếu gia của Trầm gia sao? Ngươi chẳng qua chỉ là tên hạ nhân thấp kém mà dám dĩ hạ phạm thượng?” Nói đến câu này thanh sắc đều chuyển nét nghiêm nghị, người khác thấy được chắc bị dọa đến bủn rủn rồi.

“Xin lỗi.” Thần sắc vẫn bình tĩnh như thế trên khuôn mặt Trầm Nhạn Thạch, ánh mắt vẫn thản nhiên, bộ dáng có chỗ nào là biết lỗi đâu?

Đó! Chính là cái nét mặt này, mỗi lần y chỉ biết trưng cái bộ mặt này ra khiến người khác nhìn là phát nóng!

Nắm xác lấy cổ áo y, Đoàn Phi Ưng cắn phẫn bưng bưng quát: “Trầm Nhạn Thạch, ngươi khôn hồn thì dẹp cái trò lừa phỉnh trẻ con này đi!”

“Xin lỗi.”

Lại là hai chữ này! Lại là thái độ khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi này! Chính thứ thái độ này làm cho Đoàn Phi Ưng lần nào cũng thấy hắn mới là tiểu hài tử không biết nói đạo lý!

“Tốt lắm... tốt lắm...”

Không ngừng lẩm nhẩm hai chữ tốt lắm này, Đoàn Phi Ưng bất giác kêu lớn: “Hắc Tử!”

Huyền Thổ sứ lặng yên xuất hiện ở cửa.

“Truyền lệnh xuống, Trầm Nhạn Thạch dám dĩ hạ phạm thượng phải chịu trừng trị, từ hôm nay trở đi không ai được mang cơm cho hắn!”

Bước đến cạnh Trầm Nhạn Thạch, Đoàn Phi Ưng thì thầm vào tai y: “Để ta chống mắt lên xem, rốt cuộc cái tôn nghiêm của ngươi có bỏ bụng được không!”

Tôn nghiêm đương nhiên là không thể bỏ bụng được rồi, nhưng có người thà rằng đói chết cũng không muốn đánh mất nó.

Thuận theo an bài của Đoàn Phi Ưng cũng không có nghĩa là Trầm Nhạn Thạch chịu khuất phục. Theo cá tính của Trầm Nhạn Thạch mà nói, chuyện gào khóc bát nháo đòi sống đòi chết y thật làm không được, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc y sẽ cúi đầu nhận nhịn. Trầm Nhạn Thạch có cách kháng cự riêng của mình, cả khi không lên tiếng cũng có thể khiến đối phương biết rõ sự bất mãn của bản thân.

Đã mười ngày trôi qua. Mười ngày nay y chỉ có thể lấy trái cây lột da, nhưng những công việc cần làm vẫn đêm không xuể. Thậm chí có lúc còn bị Đoàn Phi Ưng lôi vào trong phòng.

Thân thể ngày càng gầy ốm đi, nét *** anh trong mắt cũng dần lu mờ. Tuy thế, dáng đi của Trầm Nhạ Thạch vẫn đường hoàng, sống lưng vẫn thẳng tắp, thi thoảng y còn nở nụ cười — Chứng kiến sắc mặt của Đoàn Phi Ứng càng lúc càng sa sầm.

Ngay cả người trong Bích Du Cung cũng bắt đầu bội phục y.

Dù ngoài mặt Trầm Nhạ Thạch vẫn tươi cười nhưng trong lòng lại rất đắng cay, chỉ có chính y mới biết rõ: Cũng đã đến cực hạn rồi.

Nhiều lúc cũng tự hỏi chính mình, làm như vậy liệu có đáng không? Sau đó lại cười thầm náo: Đáng hay không thì sao chứ? Kỳ thật là không có đường chọn lựa.

Nằm trên giường mà không tài nào chợp mắt được. Thân thể rõ ràng đã kiệt quệ nhưng *** thần lại phấn khích tới cực điểm. Mới biết được thì ra đói bụng đáng sợ như vậy, có thể khiến người ta điên dại tới mức này.

Nhớ lại bản thân lúc trước vì mãi mê đọc sách nên cứ than phiền dùng bữa quá sớm, giờ mới thấy khi đó mình sống trong phúc mà không biết trân quý.

Không được!

Trần trở không ngừng nhắc nhở bản thân không được nhớ đến. Không được nhớ đến nữa!

Không được nhớ đến những chuyện đau lòng đã qua đó, không được nhớ đến những người không thể quay về nữa... Bằng không, đôi tay này sẽ lạnh giá, trái tim rồi cũng đóng băng theo, lệ sẽ không cầm được mà tuôn rơi, tấm mặt nạ điềm tĩnh này cũng không giữ được.

Y trở mình đứng dậy ra ngoài. Vầng trăng trên đầu viên mãn thật, nghe nói con người ta khi đói quá sẽ nhìn mặt trăng ra bánh nướng, xem ra bản thân còn chưa đói bụng tới mức thảm thiết đó.

Thấy rất thích khu rừng thông phía sau hậu sơn này. Mỗi khi gió thổi sẽ gợi cảm giác cả rừng thông vỗ sóng dập dờn, dạo bước trong đây thi thoảng sẽ tưởng đã quay về hậu sơn của Trầm gia trang — Là nơi đã bầu bạn cùng mình qua thời thơ ấu.

Cúi người nhặt một miếng lá thon dài lên. Không ngờ một nơi rét mướt bao năm thế này cũng có cỏ xanh mơn mơn mọc lên.

Khẽ bật cười: “Người có nghe qua thổi lá bao giờ chưa?”

Một bóng đen lặng lẽ xuất hiện trong rừng nhưng không đáp lời.

“Người tưởng ta sẽ bỏ trốn sao?”

Bóng đen vẫn không trả lời tuy biểu tình có chút thắc mắc.

“Người yên tâm, ta chưa đói đến mức mù mịt đầu óc đâu, ta biết có trốn cũng không tài nào thoát được.”

Đoạn đưa chiếc lá kề giữa môi: “Thuở nhỏ ta rất hay thổi sáo bằng lá, có muốn nghe không?”

“...”

“Người không trả lời xem như đồng ý rồi vậy.”

“Không đành hơi sao?” Bóng đen cuối cùng cũng chịu lên tiếng, thanh âm khô cứng rất gượng gạo, lại có phần lãnh đạm gây gợn, nhất định do hấn không thường xuyên nói chuyện.

Trầm Nhạ Thạch nghe câu hỏi không đầu không đuôi như vậy, ngơ ngác một hồi mới hiểu ra: “Người hỏi ta vì sao không tiết kiệm sức lực lại đi làm chuyện vừa nhàm chán vừa hao tổn hơi sức thế này sao? Người ta nói Huyền Thổ sử dụng lời như vàng, câu này quả thật không sai.”

Y khẽ than một hơi, tầm mắt như muốn xuyên qua rừng trông về góc trời xa xăm không tên, nhàn hạ cất tiếng: “Nhưng đêm nay ta rất muốn nghe một khúc.”

Tiếng sáo *** tế nhu hòa khởi điệu như ngưng tụ thành làn khói mờ, du dương dịu êm theo gió lướt cao, thanh thoát không thấy được, với bất cũng chẳng đành, lại thực thực tại tại trầm bổng dưới ánh trăng, khẽ khàng uốn lượn giữa rừng thông mà hòa quyện trong tâm trí người thưởng thức.

Huyền Thổ sứ không biết chỉ một chiếc lá nhỏ nhỏ lại có thể thổi ra điệu khúc xao xuyến tâm tình đến thế.

Từ đây nhìn ra trông thấy vành trăng bàng bạc đọng giữa rừng thông, ánh trăng dịu nhẹ lành lạnh lan tỏa tứ bề. Hình bóng người đang thổi sáo kia chìm đắm trong một màu trong trẻo, thoảng như khói sóng phất hờ lên thân, gương mặt朦胧 lung không cách chi nhìn rõ, chỉ thoảng phác họa một đường nét mềm mại, không biết vì đâu lại khơi lên nỗi tịch mịch khôn tả bằng lời.

Trong phảng phất, Huyền Thổ sứ chợt nảy sinh một ảo giác, liệu Trầm Nhạn Thạch có theo thanh khúc này phiêu tán thành làn gió trong rừng, hay hóa thân theo dòng trăng se lạnh tan biến giữa thiên địa... Sẽ không cách nào tìm thấy bóng hình người này trong cõi trần hay không?

Hắn bỗng nhiên xúc động muốn xông lên nắm giữ con người kia lại...

Khúc thanh không biết từ bao giờ đã ngừng hẳn, Trầm Nhạn Thạch ngẩn ngơ một hồi rồi quay đầu mỉm cười: “Ta phải về rồi...”

Lời còn chưa dứt trước mắt đã u ám, y ngã về phía sau.

18. Chương 18

Trầm Nhạn Thạch choáng váng ngã về phía sau. Huyền Thổ sứ chấn động vội phi thân tới đỡ thân người ấy ngã vào cánh tay mình.

Ánh trăng rọi sáng đôi mắt nhắm nghiền của Trầm Nhạn Thạch, hơi thở chừng yếu ớt mỏng manh, chắc do thể lực không còn sức gắng gượng nên mới ngất đi.

Huyền Thổ sứ thở ra nhẹ nhõm, còn đang muốn mang y trở về phòng thì thân thể đột nhiên cứng đờ, giác quan cảm nhận một ánh mắt bén ngọt đang xoáy như tên bắn vào lưng. Hắn rúng người quay phắt lại, dùng một tay bảo vệ mình và Trầm Nhạn Thạch rồi mới định thần quan sát chung quanh.

Cách đó không xa có một người khoanh tay đứng nhìn.

“Chủ nhân.”

Ánh trăng và bóng tùng đã che khuất khuôn mặt người kia nhưng Huyền Thổ sứ vẫn nhận ra là Đoàn Phi Ứng. Trừ người đó ra thì không ai có khinh công thượng thừa như vậy, càng không ai có được khí thế ngần này.

Đoàn Phi Ứng hờ hững đảo mắt qua hai người, lúc tầm mắt lướt qua cánh tay Huyền Thổ sứ đang đỡ Trầm Nhạn Thạch thì có hơi khựng lại, thoảng cái đã chớp mắt đi ngay. Nhưng chính cái chớp mắt đó khiến Huyền Thổ sứ thấy như bị kim đâm buốt, toàn thân tự dưng phát lạnh.

Đoàn Phi Ứng tiến lên đỡ lấy Trầm Nhạn Thạch, liếc thấy vẻ mặt lo âu của Huyền Thổ sứ thì cau mày: “Sững sờ ở đó làm gì? Còn không mau gọi Ngưng Hàn tới đây.”

Ngưng Hàn chính là tên của người mặc y phục xanh lam, Hàn Thủy sứ kia. Trong ngũ hành sứ giả chỉ có hắn là *** thông y thuật nên Đoàn Phi Ứng mới gọi đích danh.

Huyền Thổ sứ gật đầu rồi quay người đi.

Ánh mắt sắc cạnh của Đoàn Phi Ứng khóa chặt trên ***g ngực suy nhược của con người trong tay, miệng khẽ lẩm nhẩm: “Ta còn chưa cho ngươi chết thì sao ngươi dám chết hả?”

“Thế nào rồi?”

Trầm Nhạn Thạch ở trong một căn phòng chật hẹp, lần đầu tiên mới có người bước vào.

Hàn Thủy sứ bắt mạch cho y xong đoạn cúi người thưa: “Bẩm chủ nhân, hần chỉ bị suy nhược thân thể không có gì nghiêm trọng, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi.”

Ngẩng đầu lên nhìn Đoàn Phi Ứng một cái liền rũ mắt xuống, sau hần mới hỏi thăm dò: “Tên này chẳng qua chỉ là nhi tử của kẻ thù chúng ta, chủ nhân hà cớ phải khấn trương vì hần?”

Nửa đêm canh ba triệu hần đến đây chỉ vì một tên tù nhân thấp kém, hoàn toàn không giống tác phong trước đây của Đoàn Phi Ứng. Chủ nhân đối với tên Trầm Nhạn Thạch này tựa như—

Đoàn Phi Ứng cắt ngang luồng phỏng đoán của hần: “Ta còn chưa chơi đùa với hần xong, tất nhiên không thể để hần chết dễ dàng vậy.”

Trầm Nhạn Thạch là một đối thủ rất thú vị, so với những món đồ chơi trước đây còn hay ho hơn nhiều. Trước khi chưa vờn y cho đủ sao lại khơi khơi quăng đi chứ?

Thật chỉ có thể thôi? Hàn Thủy sứ vẫn nghi ngờ nhưng dần lòng không dám hỏi, biết dù có hỏi thẳng cũng không có kết quả gì.

Một tên người hầu bưng chén thuốc ấm đi vào, tiến đến giường nâng Trầm Nhạn Thạch dậy bảo: “Mở miệng ra.”

Thấy Trầm Nhạn Thạch không có phản ứng, hần đành dứt một ngụm thuốc vào miệng y.

Ý thức Trầm Nhạn Thạch đã lịm đi từ lâu, quai hàm vẫn khép kín nên thuốc ứa ra khóe miệng, tên hầu đành phải quay đầu chờ đợi chỉ dẫn của Hàn Thủy sứ.

Hàn Thủy sứ đang muốn tiến lên cạy miệng Trầm Nhạn Thạch ra, không ngờ có người còn nhanh chân hơn hần xộc lên cầm chén thuốc, thuận tay xô tên người hầu ra cầu khẩn: “Đồ vô dụng, để ta.”

Đoàn Phi Ứng vỗ vỗ mặt Trầm Nhạn Thạch vài cái ra lệnh: “Ngồi dậy uống thuốc.” Nhìn mắt y vẫn nhắm chặt trong khi hơi thở lại rất yếu ớt, hần ngậm ngụm thuốc trong miệng rồi cúi người kề sát môi y.

Một tiếng thở hắt bật ra, là từ tên thị hầu kia rồi. Hần lỗ kêu tiếng này đã biết là sai, vừa thấy Hàn Thủy sứ trừng mắt một cái hần sợ tới nỗi vội đổi mau mau bịt chặt miệng âm thầm lui xuống. Đến khi ra ngoài cửa mới dám thở phào một hơi.

Hần biết chủ nhân vốn thích nam sắc, cũng đã xem những việc trông thấy là bình thường. Nhưng trước mặt người khác trắng trợn như thế này thì mới thấy lần đầu tiên trong đời, kêu hần không kinh hãi sao chứ?

Đoàn Phi Ứng kề môi dứt liền mấy hơi, thấy làn mi dài của Trầm Nhạn Thạch khẽ động, miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ mới yên tâm y đã không có gì, tâm tình hần chợt khá hẳn lên. Hần ngậm thêm một ngụm dứt tiếp cho y, nhưng lần này không cần vội rời ra.

Không phải khấn trương như lúc này, hần phát giác đôi môi này thật sự rất mềm mại, không thể cầm lòng mà trêu đùa mân mê làn môi ấy, nhất thời luyến tiếc không nỡ rời xa.

Bây giờ mới nhận ra, tuy hần đã thân mật nhiều lần với Trầm Nhạn Thạch nhưng lại chưa hôn môi y bao giờ...

Không ngờ suýt nữa đã bỏ lỡ một bảo tàng.

Sức nóng hây hẩy đã lâu không cảm thấy từ ***g ngực lan tỏa đến toàn thân, thần trí cũng dần dần thanh tỉnh. Trầm Nhạn Thạch từ cơn say ngủ dần hồi phục tri thức, bỗng thoáng kinh hoàng khi cảm nhận có đôi môi nóng hổi đang mặc sức đùa nghịch mình. Vật thể ấm áp luồn vào khoang miệng, khéo léo quấn lấy đầu lưỡi làm bản thân bất giác thở ra—

Cảm giác này mới đối quen thuộc làm sao, trước đây cũng đã từng có người làm thế với mình.

Trong lòng dâng lên niềm vui sướng, y mở đôi mi trĩu nặng ra nhưng tầm mắt xây xẩm không sao nhìn rõ khuôn mặt người ấy, chỉ biết khẽ gọi trong mơ hồ:

“Tử Thanh?”

Cảm nhận thân thể đối phương đông cứng lại, một luồng lực mạnh bạo quăng y ngã sấp xuống giường.

Cuối cùng ý thức cũng hồi tỉnh hoàn toàn, Trầm Nhạn Thạch mới phát hiện sắc mặt âm tình bất định của người nam tử trước mặt này không phải là người ngày nhớ đêm mong, mà là cơn ác mộng đáng sợ nhất trong đời mình.

Lòng không cầm được thở vắn một hơi: Vì sao hạnh phúc lúc nào cũng ịch kỷ xuất hiện trong mộng mà thôi?

Bên tai truyền đến tiếng giễu cợt ác ý: “Mới có mấy ngày đã trự không nổi, người đứng là thứ vô dụng. Ta còn tưởng thân người làm bằng sắt không chừng.”

Lại bắt đầu rồi.

Trầm Nhạn Thạch khẽ cười yếu ớt, hạ giọng nói: “Chỉ cần là người phạm ai cũng có thân thể bằng huyết nhục, nếu như bằng sắt thì nhất định là người sắt rồi. Chẳng lẽ ngay cả đạo lý này Đoàn cung chủ cũng không hiểu hay sao?”

“Người-”

Có lòng tốt cứu sống y là để y chọc tức mình vậy à?

Đoàn Phi Ứng vung tay lên, thoáng chốc nhìn sắc mặt tiêu tụy ấy, chỉ có mỗi làn môi ứng đỏ do bị hôn mãi miết khơi ra nét kiều diễm, nổi bật hẳn trên dung nhan tái nhợt như tuyết kia. Điểm ấy càng tăng nét đẹp thanh tao đến rung động lòng người, chẳng hiểu sao hẳn lại mềm lòng khựng tay lại.

Đoàn Phi Ứng lạnh lùng khinh khỉnh một hơi: “Người có miệng mồm giảo hoạt ra sao thì cũng là tù nhân của ta. Chỉ là thứ tôi tớ thấp kém thì sao ta phải tự hạ mình đôi co với người? Mau liệu hồn làm công việc ngày mai đi.”

Tuy hẳn trưng ra cái bộ dạng “không thèm chấp nhặt với người” đó, nhưng từ tiếng bước chân, động tác mở cửa và kinh nghiệm quan sát mấy ngày qua, Trầm Nhạn Thạch biết hẳn đang nổi giận.

Có chút buồn cười, thật nghĩ không ra đường đường là bá chủ một phương lại chịu không nổi khiêu khích như thế, càng ngày càng giống một tiểu hài tử hồn lầy thì hơn.

Thần sắc Hàn Thủy sứ đầy phức tạp nhìn Trầm Nhạn Thạch, khoe miệng khẽ giật nhưng vẫn không nói gì, rảo bước theo hẳn ra ngoài.

Căn phòng nhỏ bé rốt cuộc cũng quay về bầu tĩnh lặng vốn có. Ngoài song cửa, ánh trăng vành vạnh vắt trên bầu trời, đêm nay quả thật dài đằng đẵng.

Từ sau đêm đó trở đi, có gì đó đã thay đổi. Tuy Đoàn Phi Ứng vẫn hí hửng đi kiểm Trầm Nhạn Thạch gây chuyện, sau khi bị chọc tức vẫn mở miệng day nghiêng nhưng thật ra việc trừng phạt đã giảm hẳn. Thật không biết chủ ý trong lòng người này đang nghĩ gì.

Đổi lại Trầm Nhạn Thạch cũng không quan tâm gì mấy, bình đến thì tướng đỡ, nước tràn lại đắp đê, không việc gì phải bận tâm. Nhưng lòng y còn lo lắng cho sự an nguy của Thiệu Vân Dương, không biết giờ này hẳn ra sao rồi. Trong thạch lao không có người nên chắc hẳn bị giam ở chỗ khác. Trầm Nhạn Thạch cố ý dò hỏi tin tức xung quanh, nhưng ngoại trừ Đoàn Phi Ứng ra trên dưới Bích Du Cung không ai chịu nói chuyện với y. Ngay cả Liệt Hỏa sứ thấy y cũng không thèm hé môi câu nào ngoảnh đầu đi mất. Không biết có phải do chỉ thị của Đoàn Phi Ứng không nữa.

Hôm nay y đang lau chùi lan can ngoài tầm cung Đoàn Phi Ứng thì lơ mơ nghe được có tiếng lao xao bên ngoài. Trong lòng thấy kỳ lạ, còn đang muốn tới xem thế nào đã thấy Đoàn Phi Ứng hầm hầm nét mặt đi về hướng này.

Trầm Nhạn Thạch không muốn đối mặt với hẳn nên quay lưng lại ráng sức lau chùi tiếp, lòng mong hẳn mau vào trong cho khuất mắt. Mỗi ngày đều đấu khẩu vô vị, thật hao hơi tổn sức mà chẳng nên việc gì.

Nhưng Đoàn Phi Ứng cố tình không chịu đi khỏi, rảo quanh một hồi lại đứng sát sau lưng y.

Không cần quay lại Trầm Nhạn Thạch cũng biết Đoàn Phi Ứng đang nhìn mình chăm chú. Có điều hắn đã không nói gì thì Trầm Nhạn Thạch cũng cứ giả tảng làm ngơ.

Đoàn Phi Ứng lặng im một hồi rồi cuộc cũng lên tiếng: “Người ngoại trừ có một người nhị đệ là Trầm Phượng Cử ra, còn có một biểu huynh tên là Nhạc Tử Thanh phải không?”

Bàn tay chợt dừng lại, nghe đến hai tên này khiến lòng không khỏi nhói đau.

“Phải.” Y cũng không lấy làm lạ khi Đoàn Phi Ứng biết được chuyện này. Trước đây Thiệu Vân Dương từng phụng mệnh hắn đột nhập vào Trầm gia trang thám thính, chắc đã đem từng cọng cây ngọn cỏ về bẩm báo tường tận cũng nên.

“Người vì cứu Trầm Phượng Cử mới tới đây, nhưng cứu được hắn rồi lại không có ai tới cứu người.” Đoàn Phi Ứng cười khẩy một tiếng: “Xem ra trong mắt người khác, đại thiếu gia của Trầm gia trang đúng là không đáng một phân lượng nào thật.”

Đối với Trầm Nhạn Thạch thì lời nói tổn thương và cay nghiệt nhất chính là câu này, tựa mũi kiếm cắm phập vào trái tim đã sớm rạn nứt của y, ngoáy móc đau nghiền khiến nỗi đau càng tái tê bội phần.

“Không, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ta.” Trầm Nhạn Thạch theo trực giác phản bác lại, thốt ra câu này không cần suy nghĩ: “Ta rất hiểu Tử Thanh, huynh ấy là người lấy tín nghĩa làm trọng, quyết không bao giờ bỏ rơi bằng hữu. Bọn họ còn chưa đến thì nhất định đã gặp chuyện ngoài ý muốn.”

Trong lòng bỗng nhiên thanh minh tức thì. Đúng vậy, Tử Thanh không phải là hạng người như vậy. Bản thân ở trên Thiên Sơn này mới chịu chút khổ sở đã một mực tự bi tự xót cho mình rồi. Bị dồn vào đường cùng thì cho rằng Tử Thanh không tới cứu là vì đã bỏ rơi y, nhưng lại không nghĩ còn có khả năng khác.

Thật là, nhân phẩm của Tử Thanh thế nào bao năm qua còn không hiểu hay sao? Cho dù huynh ấy có thật sự yêu Phượng Cử hơn nữa cũng tuyệt đối không vứt bỏ y không lo. Trầm Nhạn Thạch ơi là Trầm Nhạn Thạch, người ích kỷ nhỏ nhen như vậy cơ bản là ganh ghét với Phượng Cử mà! Người lòng dạ hẹp hòi như vậy, sao có thể xứng đôi với Tử Thanh được?

Trầm Nhạn Thạch chẳng qua chỉ muốn phản bác lại đối phương, nhưng càng nghĩ thì càng phát hiện trước đây bản thân đã quá cố chấp, càng nói lòng càng vững tin:

“Ta tin bọn họ nhất định sẽ đến cứu ta.”

Ánh mắt kiên định của Trầm Nhạn Thạch vững vàng khiến người phải lay động. Đoàn Phi Ứng vốn chỉ muốn dă kích y một chút nhưng nào ngờ ra kết quả thế này, hắn không khỏi ngáy người một hồi, chua chát hẳn học: “Được lắm, người có giỏi thì chờ tới khi tóc bạc trắng, hài cốt rã rời trên Thiên Sơn này đi!”

19. Chương 19

Huyền Thổ sứ đứng tựa vào cây vân sam, tầm mắt phóng nhìn phía trước, cả người ngáy thờ ra. Đến khi có ai đó vỗ vai hắn mới thốt hồn lách sang bên như lén lút làm chuyện mờ ám gì.

Sắc mặt Chuy Kim sứ ra vẻ ai oán: “Người biết ta chỉ muốn vỗ vai thân thiện để bày tỏ mối quan hệ khăng khít của ngũ hành sứ giả chúng ta, người rụt người như vậy thiệt không biết điều lắm đó.”

“Hừ.”

“‘Hừ’ là sao?”

Huyền Thổ sứ không buồn đáp lại, tiếp tục phớt lờ hắn.

Chuy Kim sứ cảm thấy bẽ mặt lắm nhưng vì quá rành tính cách của hắn nên cũng không để bụng làm gì: “Người đang nhìn gì đó?”

Câu này cũng là dư thừa. Hắn nhìn theo ánh mắt của Huyền Thổ sứ đã thấy Đoàn Phi Ứng và Trầm Nhạn Thạch đứng dưới mái hiên, hai người hình như đang nói gì đó. Theo suy đoán của hắn thì có đến chín phần là đấu khẩu rồi, đại khái là chủ nhân lại thua nữa, sắc mặt một đồng phát tay áo bỏ đi.

Sau khi cười đã đời xong Chuy Kim sứ mới trầm ngâm bình luận: “Hắc Tử, bộ người không cảm thấy từ khi Trầm Nhạ Thạch tới đây chủ nhân của chúng ta bắt đầu kỳ quái sao?”

“Hửm?”

“Người coi đi, ngài ấy đâu phải là người nhân nại gì cho cam mà hết lần này tới lần khác cứ bỏ qua cho tên Trầm Nhạ Thạch này, lúc nào xuống tay cũng nhân nhượng kèm chế. Nếu phải như kẻ khác vô lễ thì đã bị táng một chưởng từ lâu rồi.”

“Ừm.”

“Còn nữa, chủ nhân rõ ràng cái không lại người ta, đã biết đấu thua sẽ lại giận bốc lửa mà vẫn khoai đi kiếm người ta cãi cho bằng được, không phải tự mình làm khó dễ mình là gì hả?”

Càng nghĩ thì càng thấy tâm tính của chủ nhân rất đáng để nghiên cứu một phen, nghĩ tới đây hấn phá lên cười: “Có điều ta thấy chủ nhân như vậy cũng tốt, ít ra hiện tại hỷ nộ gì cũng lộ ra hết. Lúc cao hứng người biết là ngài đang cao hứng, lúc nổi giận cũng biết là đang nổi giận, cũng thấy có chút giống người sống rồi. Ai như trước đây mặt mày lúc nào cũng âm trầm không đổi sắc, nói cũng không được bao nhiêu câu. Người khác đứng gần ngài ấy hết như bị mây đen phủ đầu vậy, chưa thấy rét đã phát run rồi.”

Đây thật sự không hề khoa trương, Đoàn Phi Ứng so với những gì hấn mô tả chỉ có hơn chứ không kém.

“Ờ.”

Bất kể Chuy Kim sứ có nói gì đi nữa thì đáng về Huyền Thổ sứ cũng thờ ơ như vậy, lâu lâu ồm ồm một tiếng coi như trả lời khiến người nói thấy thiệt là nhạt nhẽo hết sức. Tuy biết rõ bản tính của hấn vốn đã vậy nhưng Chuy Kim sứ vẫn chịu không thấu: “Người đừng có một hồi thì quăng đại một chữ ra vậy có được không? Nói thêm mấy chữ không có một chết đâu mà sợ.”

Đôi mắt khô khốc của Huyền Thổ sứ lộ ra ý cười, bất giác lên tiếng: “Đằng sau.”

“Cái gì?” Chuy Kim sứ nghe tới hồ đồ cả đầu, nhưng biết Huyền Thổ sứ tuyệt đối không nói những lời dư thừa, hễ nói ra ắt sẽ có nguyên nhân, hấn quay đầu lại—

Đám mây đen u ám vừa mới nói kia không biết từ lúc nào đã phi thân đến sau lưng hấn.

Nét mặt của Chuy Kim sứ cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn trời chắt lưỡi: “Hôm nay khí trời thật không tồi ha.”

Không hiểu làm sao tâm tình của Đoàn Phi Ứng như tiết trời vẫn vũ suốt năm sáu ngày rồi cuộc cũng có dấu hiệu tan mây mù. Những người liên can trong Bích Du Cung bao gồm cả Trầm Nhạ Thạch đều có cảm giác trút được gánh nặng.

Mà cảm giác này Trầm Nhạ Thạch là người lĩnh hội sâu sắc hơn ai hết.

Mấy ngày qua, số lần Đoàn Phi Ứng kiếm y cãi nhau đã giảm bớt, ngược lại lúc nào hấn cũng lảng lảng quan sát y. Soi mói lâu đến nỗi lòng tơ của Trầm Nhạ Thạch cũng nổi cả lên, khi đó hấn mới sa sầm mặt quay đầu bỏ đi làm Trầm Nhạ Thạch mờ mịt cả đầu óc, không biết y lại làm sai chỗ nào.

Hành vi kỳ dị này càng ngày càng có chiều hướng tăng thêm. Ngoại trừ khiến cho người ta lố mớ không hiểu gì ra còn khiến trong lòng phát lạnh lên được.

Đáng sợ hơn là mỗi đêm hấn đều kéo Trầm Nhạ Thạch lên giường giày vò đến gần chết mới thôi, không quá nửa đêm quyết không để y nhắm mắt. Thậm chí có lần Trầm Nhạ Thạch phải nằm trên giường suốt cả ngày. Còn tái diễn như vậy, y sợ bản thân sẽ kiệt sức mà chết mất.

Cũng may những ngày gian khổ cuối cùng cũng trôi qua.

Sáng *** mơ, Trầm Nhạ Thạch choàng tỉnh khỏi cơn mộng mị hỗn loạn, phát hiện người ngủ bên cạnh đã đi khỏi mới thẫn thờ nhẹ một tiếng. Do thường xuyên đụng chạm xác thịt nên thân thể đã bắt đầu quen dần, nhưng lòng y vẫn không tài nào thả lỏng, vẫn đặng đặng một cảm giác khuất nhục cúi mình. Sau khi xong thì cảm giác này càng hung nẫu không thôi, nhất là khi Đoàn Phi Ứng cười giễu cợt đầy thỏa mãn làm y không thể chịu nổi.

Trầm Nhạn Thạch mặc áo quần cho nhanh xong, vừa tính toán chuyện cần làm hôm nay vừa từ tốn bước ra khỏi tẩm cung. Từ xa đã thấy Đoàn Phi Ứng đứng trước bậc thềm nói gì đó với Hàn Thủy sứ, vừa nghe tiếng chân của y cả hai lập tức ngừng lại. Đoàn Phi Ứng khẽ phát tay, Hàn Thủy sứ hành lễ rồi lui xuống.

Lúc quay mặt đối diện với Trầm Nhạn Thạch, sắc mặt của Đoàn Phi Ứng vẫn không thay đổi, nhưng dựa vào trực giác Trầm Nhạn Thạch nhận ra hắn đang rất cao hứng. Y còn cảm nhận sự hưng phấn tỏa ra từ tứ chi xương cốt của hắn tới tận đây.

Hắn làm gì mà cao hứng như thế? Trầm Nhạn Thạch đoán không ra. Tính khí con người này giống như thời tiết tháng sáu vậy, hết nắng lại mưa không biết đâu mà lần cho. Tâm tư hắn cũng biến chuyển hết như trẻ con, khi thế này lúc thế khác nên không thể dùng lý lẽ thường tình suy đoán nổi.

“Người đi đâu vậy?”

“Làm việc.” Công việc mỗi ngày của y đều do Đoàn Phi Ứng tự tay sắp xếp, người này không phải hồ đồ lú lẫn rồi chắc?

“Hôm nay không cần làm, theo ta đến chỗ này.”

“Cái gì?”

Trầm Nhạn Thạch còn chưa hiểu chuyện gì đã bị Đoàn Phi Ứng lôi xềnh xệch ra khỏi Bích Du Cung — Xem ra tâm tình hắn không phải tốt một cách bình thường.

Hai người một trước một sau đi xuống đỉnh núi. Cước bộ Đoàn Phi Ứng nhẹ nhàng lướt nhanh, tuy chưa thi triển khinh công nhưng đã khiến người bình thường khó lòng theo kịp hắn.

Chỉ khổ cho Trầm Nhạn Thạch, hễ bước một bước là thất lưng lại nhói đến buốt xương, đi đến giữa sườn núi mồ hôi đã nhiều nhai tứa ra, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Y cố nén đau không muốn tỏ ra yếu kém nhưng trong lòng vẫn không khỏi hoài nghi: Đây có phải là loại hành hạ trá hình Đoàn Phi Ứng mới nghĩ ra?

Đoàn Phi Ứng đi được một hồi mới nhận ra không thấy hơi thở người nọ sau lưng. Hắn cảm thấy kỳ quái nên mới dừng bước, chỉ thấy Trầm Nhạn Thạch rơi lại sau hơn một trượng, tuy bước chân đang cố giữ vững nhưng khó giấu chút loạn choạng.

Hắn lùi về cạnh y chau mày bảo: “Đi chậm như vậy lúc nào mới tới nơi được?”

Bỗng Trầm Nhạn Thạch thấy thân thể nhẹ hẫng, chớp mắt cảnh vật xoay vòng rồi cả người lọt thỏm vào bờ ngực rắn chắc. Thì ra Đoàn Phi Ứng đã bế y vào lòng.

Ý thức tình cảnh này trông ám muội ra sao, khuôn mặt tái nhợt của Trầm Nhạn Thạch có chút ửng hồng khẽ quát: “Giữa thanh thiên bạch nhật người làm trò gì vậy?”

Y cố gắng giãy giụa muốn đứng lên nhưng đã bị đôi tay rắn rỏi của Đoàn Phi Ứng siết chặt, có muốn vùng vẫy cũng thoát không ra.

“Thanh thiên bạch nhật thì sao? Dù sao nơi này cũng đâu có ai nhìn thấy. Hơn nữa chuyện thân mật gì cũng đã làm qua hết rồi, người cần gì phải giả bộ thẹn thùng ở đây?” Lời nói của Đoàn Phi Ứng quả thật rất có tình có lý, hoàn toàn không thấy gì là không ổn mà còn tỏ thái độ sao Trầm Nhạn Thạch lại âm ỉ chuyện con con gì đâu.

Trầm Nhạn Thạch chán nản đến rĩ cả người. Trong lòng thầm nghĩ da mặt người này dày tới vậy mà hoàn toàn không biết liêm sỉ là gì, có cái tiếp hắn cũng không chịu thả xuống, ngược lại không biết hắn còn nói ra mấy lời khó nghe nào khiến bản thân xấu hổ thêm không biết chừng. Tốt nhất cứ nhắm mắt làm ngơ là xong.

Trong mấy cuộc đấu khẩu của hai người thì đây là lần đầu tiên Đoàn Phi Ứng chiếm thế thượng phong thế này. Mặc dù là dựa vào da mặt chai lì mới thắng được nhưng cũng đáng giá lắm rồi. Tâm tình của hắn đang vô cùng tốt lại càng cao hứng tận mây xanh.

Trầm Nhạn Thạch phớt lờ hần càng khiến hần nổi hứng muốn trêu ghẹo y. Hần lắc lư thân thể đang ôm trong lòng một hơi, trông thấy Trầm Nhạn Thạch hốt hoảng mở mắt ra mới cười giễu cợt: “‘Nhân kiêu’ ta đây có chút dằn xóc, người nên cẩn thận thì hơn.”

Trầm Nhạn Thạch ngó người, cảm thấy thật dễ khóc dễ cười. Thở dài một hơi lại nhắm mắt tiếp.

Đoàn Phi Ứng thấy mình bị tảng lờ thì cố ý chau mày khiêu khích: “Người làm sao mà nhẹ hẫng thế này, thiệt y như nữ nhân vậy.”

Vóc dáng của Trầm Nhạn Thạch vốn là dạng hơi gầy, mấy ngày nay lại không được điều dưỡng đầy đủ nên so với dáng người cao to của Đoàn Phi Ứng đúng là có khoảng cách rất xa. Có điều nói y giống nữ nhân thì đúng là có phần cường điệu quá đáng. Trầm Nhạn Thạch biết rõ Đoàn Phi Ứng cố ý khiêu khích mình nên cũng không phát cáu, vẫn nhắm nghiền mắt tịnh dưỡng.

Sau đó, bất kể Đoàn Phi Ứng có nói gì y đều bỏ ngoài tai không buồn mở miệng. Mấy ngày nay không được nghỉ ngơi đầy đủ thật buồn ngủ đến chết, bờ ngực này vừa ấm áp lại vừa dễ chịu. Chi bằng mượn cơ hội này chợp mắt dưỡng sức một lát, còn tránh được mấy tiếng om sòm bên tai, chỉ không biết Đoàn Phi Ứng có nổi đóa ném y xuống đất té chết không thôi.

Mãi suy nghĩ khiến ý thức cũng dần mơ hồ, Trầm Nhạn Thạch ngủ thiếp đi thật.

Trong lúc mơ màng vẫn cảm nhận thân thể mình như đang cười mây lướt gió, không biết bao lâu mới dừng lại.

Trầm Nhạn Thạch giật mình thức dậy thì đối mặt ngay với Đoàn Phi Ứng.

Hần dợm cười: “Cuối cùng người cũng thức rồi, còn chưa chịu dậy là ta quăng người xuống đất bây giờ. Chưa có ai cả gan dám nói chuyện với ta mà ngủ gật vậy.”

Tuy giọng hần nghiêm nghị nhưng Trầm Nhạn Thạch nhận ra hần không hề nổi giận.

Trầm Nhạn Thạch từ trong lòng hần đứng dậy rồi mới hỏi: “Đây là nơi nào-?” Lời còn chưa dứt người đã ngậy đại trước cảnh tượng trước mắt-

Một hồ nước xanh lam trong suốt gối đầu trên vùng tuyết trắng bao la, như viên lam bảo thạch tỏa ánh sáng trong ngần đến lóa mắt. Bốn bề xen kẽ những đỉnh núi tuyết trắng ngất trời. Mặt hồ dạ lên bóng hình những đỉnh tuyết phủ trong khi đỉnh núi tuyết ánh lại màu lam rực rỡ của nước hồ, hài hòa phối thành một bức tranh mỹ lệ lạ kỳ. Thật khó có bút mực nào tả xiết một phần vạn cảnh sắc diễm lệ ấy.

Đưa mắt nhìn xuống, Trầm Nhạn Thạch chấn động đến cơ hồ không nói nên lời.

“Thế nào?”

Trầm Nhạn Thạch thở nhẹ một hơi: “Thật sự là đẹp tuyệt vời. Người ta thường nói khéo tay vượt cả trời cao, nào ai hay biết những điều kỳ diệu của tạo hóa sức người làm sao có thể sánh kịp.”

Đoàn Phi Ứng ngạo nghễ lên giọng: “Người trần bảo Thiên Trì là chốn tuyệt mỹ nhất của Thiên Sơn, nhưng mấy ai đến được chốn Thiên Trì này khuấy bẩn tiên khí nơi đây chứ? Những chỗ kia đã bị xú khí của bọn phạm phu tục tử lan tràn đầy dẫy thì sao sánh được với chốn thanh u thoát tục này của ta?”

Trầm Nhạn Thạch chưa từng đặt chân đến Thiên Trì này nhưng cũng nghĩ sẽ không có nơi nào đẹp hơn nữa, chỉ là nghe Đoàn Phi Ứng cuồng ngạo huênh hoang như thế nên kèm không được thản nhiên nói: “Ta cũng là phạm phu tục tử vậy, Đoàn cung chủ mang ta đến đây chẳng lẽ không sợ tục khí trên người ta phá hoại tiên cảnh nơi này sao?”

Đổi lại Đoàn Phi Ứng cứ nhìn y đắm đắm. Khi Trầm Nhạn Thạch tưởng hần sắp nổi trận lôi đình thì hần chỉ thở dài một hơi: “Trầm Nhạn Thạch, tại sao người cứ thích làm trái những điều ta muốn vậy?”

Biểu tình của hần có chút thất vọng, còn thêm vài phần hờn tủi, hoàn toàn không giống vẻ mặt cao cao tại thượng lúc trước. Trong lòng Trầm Nhạn Thạch khẽ rung động như mơ hồ ngộ ra điều gì, nhưng trước sau như cách một tầng mây mù không cách nào nắm bắt.

Chỉ cảm thấy Đoàn Phi Ứng hôm nay... có chút kỳ quái thì phải.

20. Chương 20

Hai người cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi, lặng lẽ thả bước men theo bờ hồ. Bất chợt Đoàn Phi Ứng thất thanh hét lớn: “Hoa tuyết liên nở rồi!”

Trầm Nhạn Thạch đưa mắt theo ngón tay thì thấy một đóa hoa trắng muốt kiêu sa nở rộ trên đỉnh vách đá cheo leo. Phong thái tuyệt sắc vươn cao từ vách núi không tiêm nhiễm bụi trần chính là loài hoa tương truyền hiếm thấy, Thiên Sơn tuyết liên.

Đã nghe qua danh của Thiên Sơn tuyết liên nhưng y chưa hề nghĩ kiếp này lại có diễm phúc được tận mắt chiêm ngưỡng, thấy lòng mình bỗng ngỡ trước tư thái văn nhã thoát lệ của đóa hoa ấy. Trầm Nhạn Thạch rung cảm ngâm nga: “Sĩ vu chúng thảo chi vi ngũ, hà đình đình nhi độc phương...”

Đoàn Phi Ứng nói theo: “Hà bất vi nhân chi sở thưởng hê, thâm sơn cùng cốc ỷ nghiêm sương?”

[12: E lệ cùng cỏ cây chúng bạn, sao mảnh mai sắc thơm duy chỉ. Sao vươn nơi người không thưởng ngắm, thâm sơn cùng cốc góp nhặt sương mai? (Trong bài “Ưu bát la hoa ca” của đại thi nhân Sầm Tham đời Đường, Phỉ Thúy dịch.)]

Đây là hai câu thơ vịnh tuyết liên của đại thi nhân Sầm Tham đời Đường, cũng không được lưu truyền rộng rãi mấy. Y không ngờ Đoàn Phi Ứng cũng biết hai câu thơ này, không khỏi ngỡ người nhìn hẩn.

Hẩn thấy vậy liền khinh khỉnh hừ một tiếng: “Người xem ta là gì chứ? Không ngờ ta cũng biết ngâm thơ chứ gì? Đừng coi thường người khác quá!”

Bị đối phương dò được suy nghĩ của mình, lại nhìn thấy khuôn mặt Đoàn Phi Ứng tức giận vô cùng thú vị khiến Trầm Nhạn Thạch vô thức bật cười khúc khích.

Phải là Đoàn Phi Ứng trước đây hẩn đã cấu tiết lên rồi, nhưng ngắm nụ cười duyên ấy làm hẩn ngây dại cả người.

Đây là nụ cười không chút phòng bị e dè, tận lòng thỏa ý cười vang. Nét cười rực rỡ xuất phát từ nội tâm tuyệt nhiên không giống nụ cười trước đây Đoàn Phi Ứng chứng kiến, hẩn mới phát giác hóa ra có người khi cười tươi lên lại biến thành một con người hoàn toàn khác thế này.

Hẩn ngộ ra trước đây đã sai lầm rồi, kẻ nào dám nói Trầm Nhạn Thạch tương mạo tầm thường chứ? Biểu cảm tươi cười của y là tuyệt mỹ nhất trên đời này, rung động lòng người khôn xiết, chỉ muốn hái nụ cười đó vĩnh viễn cất giấu trong tay.

Hẩn bất giác buột miệng: “Người cười nhìn rất đẹp, nên cười nhiều lên mới phải.”

Nào ngờ lại khiến Trầm Nhạn Thạch ngẩn người, nụ cười trên môi tắt lịm, y ngoảnh đầu đi.

Lại thích làm trái lời hẩn! Cơn bất mãn sôi sục trào dâng trong lòng Đoàn Phi Ứng, hẩn cau có áp trụ khuôn cằm Trầm Nhạn Thạch: “Ta bảo người cười cho ta coi!”

Trầm Nhạn Thạch ngoan ngoãn nghe theo nhướn miệng cười, tuy cũng rất nhu hòa nhưng đã không còn nét kinh diễm sáng chói kia.

Đoàn Phi Ứng thô bạo hất tay ra chỉ vào vách núi quát tướng: “Trầm Nhạn Thạch, người rõ là người cũng như tên, ngang bướng hết vách đá này!”

Trầm Nhạn Thạch vẫn thản nhiên cười lại: “Nếu được như vách đá ở đây cũng không tồi chút nào. Vách đá cheo leo dựng đứng xuất thế khỏi cảnh trần gian, dần theo tự nhiên xói mòn không lưu chút vết tích, tự do tự tại thoát khỏi những giẫm đạp bon chen. Trên đời này có bao người muốn cầu giống vậy cũng cầu không ra.”

Hẩn cười khẩy một cái ra mặt: “Người tưởng mình siêu phàm xuất thế lắm sao? Làm gì có chuyện tốt đẹp vậy. Hãy coi đóa tuyết liên cao ngất kia, có nở ở chỗ cheo leo như vậy ta vẫn có biện pháp hái nó xuống.”

“Người muốn hái hoa tuyết liên?” Trầm Nhạn Thạch thấy đỉnh núi này cao ít nhất cũng phải hơn trăm trượng, vách đá sắc cạnh như dao, lại trơn tuột nhẵn bóng hoàn toàn không có chỗ tựa chân, dù khinh công cao cường đến mấy cũng sợ khó lòng leo lên nổi.

[13: 1 trượng = 10 m, 100 trượng = 1000 m.]

Đoàn Phi Ứng thấy sắc mặt y tỏ vẻ hoài nghi thì lòng háo thắng càng dấy cao hơn nữa, nhất quyết phải hái thứ hoa đó cho bằng được. Ngẫm kỹ thì loại tâm tình này cũng giống như mối tình đầu tràn trề sung mãn của thiếu niên vậy, cứ một hai muốn khoe mẽ trước mặt tình nhân để tỏ rõ bản lĩnh oai phong của mình. Tuy nhiên lỡ có ai trót nói ra câu này thì dù đánh chết hắn cũng tuyệt đối không thừa nhận, còn không quên ban thưởng một chưởng chí mạng cho kẻ đó nữa.

Đoàn cung chủ của chúng ta khoan thai đi tới trước mỏm đá, ngạo nghễ hất hàm với Trần Nhạn Thạch một cái, thử một hơi thị uy nhún người phóng vút lên cao!

Cú nhảy này dễ phải đến mười trượng là ít, cho dù có là Vân Trung Phiêu được giang hồ mệnh danh khinh công thượng thừa đi nữa cũng chưa chắc nhảy cao vậy. Đoàn Phi Ứng trông thấy độ lực giảm dần mà không chút hoang mang, rút trủy thủ trong ngực ra cắm phập vào vách đá, mượn thế nhảy lên tiếp, cứ thế lập đi lập lại một hồi thoáng chốc đã lên tới đỉnh núi. Hắn hái đóa tuyết liên rồi cũng không vội trở xuống mà còn lăm dáng treo mình trên vách đá, đắc ý vẫy tay về hướng Trần Nhạn Thạch.

Trần Nhạn Thạch dõi nhìn theo mà thấy đầu xoay vần, thâm nghĩ thảo nào ngày trước phụ thân ra lệnh không cho phép bọn họ báo thù. Với võ công của hắn, dù cho y và Phượng Cử có luyện đến cả đời cũng sợ không phải là đối thủ.

Thình lình tay Đoàn Phi Ứng sẩy khỏi vách đá rớt xuống đám tuyết tùng bên dưới, không thấy bóng dáng hắn đâu.

“Đoàn Phi Ứng?!” Trần Nhạn Thạch sấn lên thất kinh gọi hắn.

Từ chỗ cao ngất đó ngã xuống thì làm sao sống sót nổi? Thật không thể tin đường đường là nhất đại cao thủ lại mất mạng một cách hồ đồ thế này. Lòng Trần Nhạn Thạch dấy lên một cảm giác mù mờ nhưng không cách nào vui sướng cho nổi.

Thình lình một đóa tuyết liên trắng nõn chắn ngang trước mắt, một giọng trêu đùa râm rì bên tai y: “Ta còn tưởng người chỉ mong sao ta chết đi chứ.”

Ngước nhìn theo thanh âm đó thì thấy một bóng người đứng sát bên mình từ lúc nào, trên gương mặt còn lộ ra ý cười tươi rói. Không phải Đoàn Phi Ứng thì còn ai trồng khoai đất này?

Trần Nhạn Thạch sững người trong thoáng chốc, hiểu ra hắn đang bốn cột mình, y mới lấy lại giọng bình tĩnh: “Xin hỏi Đoàn cung chủ năm nay bao nhiêu niên kỷ rồi?”

“Vừa đúng nhi lập chi niên, để làm gì?”

Còn làm gì sao? Một người nam tử đã ba mươi tuổi mà tâm tính vẫn hồ nháo như một đứa trẻ, người bảo y phải làm thế nào đây?

Thời gian bên nhau càng lâu càng phát hiện ở một góc độ nào đó Đoàn Phi Ứng chẳng khác tiểu hài tử là mấy. Lúc nào hắn cũng tùy hứng mà làm, lại thêm tính bá đạo ngang tàng, luôn tự cho mình là đúng nhưng không bao giờ chịu thừa nhận tính ấu trĩ đó.

Chủ kiến của người này cũng mỗi ngày mỗi thay đổi, trước đây thì dốc sức dẫn dắt Trần Nhạn Thạch khôn đốn không thôi, hiện tại lại đối xử với y rất mực tốt, tìm đủ trăm phương ngàn kế chỉ để làm y mỉm cười. Đã vậy cách thức luôn thiên biến vạn hóa làm người ta có chút dở khóc dở cười, chẳng những vậy, lúc thất bại lại trừng mắt y như thể chất vấn: Người tại sao còn không cười hả?

Lão thiên gia ơi, y đã đau đầu đến gần chết rồi, làm sao còn hơi sức mà cười nổi đây?

Thế mới thấm tháp cái gì gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng mà.

Nửa tháng cứ thế trôi qua, Nhạc Tử Thanh vẫn không có tin tức gì trong khi còn chưa tìm ra nơi giam Thiệu Vân Dương ở đâu. Có lần y băng qươ hỏi thử Đoàn Phi Ứng, hậu quả chuốc lấy là bị giày vò suốt đêm.

Hơn nữa gần đây Đoàn Phi Ứng hầu như không để cho y được tự chủ chuyện gì. Lúc ăn cơm cũng phải đứng hầu bên hần, khi ngủ cũng phải ngủ cùng, bình thường lại phải lẻo đẻo theo sau lưng hần, ngay cả lúc luyện công cũng muốn y ở một bên nhìn.

Khi Trầm Nhạn Thạch hỏi hần: “Người không sợ ta học lên sao?”

Câu trả lời của hần khiến người ta phải học máu: “Công phu của ta cỡ thứ tầm thường cũng học được sao?”

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người này cuồng ngạo không phải hoàn toàn không có lý. Tuy mỗi chiêu thức của hần thoát nhìn không có gì đặc sắc, thế mà ngũ hành sử giả bốn người liên thủ dùng hết công lực cũng không làm khó dễ được hần. Dù không muốn nhưng Trầm Nhạn Thạch cũng phải thừa nhận, tư chất người này vốn được thiên phú ưu ái sẵn. Nếu không phải vì nóng lòng cầu đại sự, hần dốc lòng tu luyện thêm vài năm nữa thì ngay cả phụ thân cũng chưa chắc là đối thủ của hần.

Trầm Nhạn Thạch vốn không thích gì hần, thậm chí vẫn còn ý oán hận vô cùng, nhưng tận đáy lòng y đã có chút bội phục.

Nhưng chỉ giới hạn trong võ công của hần là hết.

Trời Hồ tháng tám tuyết bay sang, trên núi cao tuyết càng rơi sớm hơn. Bầu trời trước đó không chút dấu hiệu mà vừa thức dậy Bích Du Cung đã ngập trong màn tuyết, bạt vào mắt một màu trắng xóa bao la. Tuyết vờn bay trong không trung tựa lông thiên nga, lại có phần thoảng như tơ liễu, bông tuyết lất tất rơi như phấn hoa mỗi lúc mỗi dày đặc, tưởng như không nhấn chìm Bích Du Cung dưới mấy tầng tuyết thì sẽ không thôi nghỉ.

[14: Trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh” của Sầm Tham, bản dịch của Nguyễn Phước Hậu.]

“Nơi các người ở không có tuyết sao? Nhìn bộ dáng người như chưa từng thấy tuyết bao giờ vậy.”

“Đương nhiên là có, chỉ có điều không lớn đến thế này thôi.” Trầm Nhạn Thạch đứng cạnh bậc cửa, thỉnh thoảng vươn tay hứng vài bông tuyết, hồ hững trả lời hần. Tâm tư vì câu nói đó đã sớm trôi đến quê nhà xa xôi nghìn dặm.

“Mùa đông hằng năm tuyết rơi đến mấy trận liền. Đám hài tử vừa thấy tuyết là sung sướng vô cùng, rủ nhau đi chơi đắp người tuyết, ném tuyết...”

“Đắp người tuyết với ném tuyết là cái gì?” Đoàn Phi Ứng nhíu mày khó hiểu, bộ dáng dễ chừng là không biết thật.

“Người chưa từng chơi mấy trò này? Sao lại thế được? Nơi này thế nào tuyết cũng rơi dày đặc mà?”

“Bảo chưa từng chơi là chưa từng chơi. Hồi đó tất cả đều bận luyện công, ai rảnh đi chơi chứ?”

Nguyên chủ nhân trước của Bích Du Cung, Tiêu Bích Hải là một người say mê võ thuật cuồng điên. Từ nhỏ Đoàn Phi Ứng đã theo ông, trong ký ức sự phụ chỉ toàn bắt hần luyện công và luyện công, tuyệt đối không cho phép hần phân tán tư tưởng. Sau khi bại trận dưới tay Trầm Thành Phong, ông càng dồn hết hy vọng vào đồ nhi của mình, phương pháp rắn dạy gần như trở thành hà khắc. Tuy ngũ hành sử giả

cùng trưởng thành với Đoàn Phi Ứng nhưng bọn họ luôn đối xử với hần như chủ nhân của mình, tất nhiên sao cả gan không biết tôn ti trật tự mà chơi đùa bát nháo cho được. Đừng nói là đắp người tuyết, ngay cả những thứ bình thường trẻ con chơi đùa Đoàn Phi Ứng còn chưa từng nghe nói nữa là.

Trầm Nhạn Thạch chợt thương xót cho con người này hơn. Khó trách sao võ công hần lại cao cường tới vậy, hóa ra tất cả niềm vui thời thơ ấu đã bị tước đoạt.

Khi không khi không Đoàn Phi Ứng bất ngờ đề xuất: “Người nói chơi mấy trò này vui lắm sao?” Nếu để y chơi đùa cho thỏa chắc sẽ chịu cười mà ha? Hần nắm tay Trầm Nhạn Thạch kéo đi, “Chúng ta đi đắp người tuyết đi!”

“Hả?” Trời ơi, người bao nhiêu tuổi đầu rồi vậy?

Nhưng đôi khi người lớn chơi đùa lại hào hứng gấp đôi hài tử nữa. Ban đầu Trần Nhạ Thạch còn cười Đoàn Phi Ứng giống hệt một đứa trẻ lớn xác, không ngờ cả mình cũng ham chơi như vậy.

Mấy năm nay gặp phải nhiều chuyện phiền nhiễu đã khiến Trần Nhạ Thạch vui đi phần nào nét vô tư ngày xưa. Bây giờ chơi đùa thỏa thích lại khiến bản thân có cảm giác như đã quay về thời gian trước.

Hai người cùng nhau bắt tay làm, chẳng mấy chốc một người tuyết cao to đã hoàn thành. Đoàn Phi Ứng ngấm tới ngấm lui ra chiều đắc ý vô cùng, nhưng vẫn thấy như thiếu gì đó, chốc sau mới bật nói: “Người thấy người tuyết này cô đơn không hả? Chúng ta đắp thêm một đứa nữa để bọn chúng nắm tay nhau đi.”

Hắn không đợi Trần Nhạ Thạch trả lời liền bắt tay làm thêm người tuyết nữa. Đã làm qua một lần nên Đoàn Phi Ứng ra dáng rất mực thông thạo, trong phút chốc hai người tuyết đã có đôi có cặp nắm tay đứng giữa sân.

Bất giác Trần Nhạ Thạch ngẩn ngơ nhìn hai người tuyết trước mặt, tâm tư hồi tưởng lại chuyện mười năm về trước.

Đó là năm đầu tiên Tử Thanh đến sống ở Trần gia. Năm ấy Trần gia trang cũng ngập chìm trong tuyết trắng kín trời thế này, Tử Thanh và Phượng Cử đang nhón nháo đắp người tuyết trong sân. Khi đó phụ thân không để cho mình chơi đùa với bọn họ, thậm chí không được đến gần họ nửa bước, cho nên bản thân chỉ có thể nấp sau cửa nguyệt lượng lên nhìn đầy thèm muốn.

Lòng vẫn trông mong cả hai sẽ bất chợt phát hiện ra mình, sẽ lên tiếng rủ mình chơi chung — Nhưng đến tận bây giờ họ vẫn chưa phát hiện.

Vẫn chưa một lần phát hiện ra mình.

Trần Nhạ Thạch đứng đằng xa trông thấy Tử Thanh và Phượng Cử đắp hai người tuyết rất lớn đang nắm tay nhau. Tử Thanh thấy bàn tay của Phượng Cử đông lạnh tới rất đỏ nên cầm tay cẩn thận chà sát cho ấm, nhẹ nhàng hà hơi sưởi ấm đôi tay ấy. Ánh mắt ngập tràn yêu thương đó, cả đời Trần Nhạ Thạch cũng không thể nào quên.

Sau đó tự mình cũng đi đắp một người tuyết, nhưng không có ai đắp thêm người tuyết nữa để chúng có đôi có bạn. Bộ dáng người tuyết đứng trông thật lẻ loi, thật cô quạnh làm sao. Tất nhiên cũng không có ai sưởi ấm bàn tay đông lạnh cho mình, cảm giác tay tê cóng thật rất đau rát, nên từ đó về sau không còn một mình đắp người tuyết nữa...

“Người đang ngây ngốc gì đó?”

Ngây ngốc... sao? Thật đúng là, mỗi lần nhớ đến chuyện cũ không hiểu sao bản thân cứ thẫn người ra.

“Tay người đông cứng hết rồi, sao không chịu được lạnh vậy hả? Người Trung Nguyên các người thiệt yếu ớt quá!”

Một bàn tay to lớn nắm lấy tay của mình nhẹ nhàng chà sát, hắn thấy lâu quá không ấm gì liền bỏ luôn hai tay vào ***g ngực.

“Y chang cục đá vậy, người là kẻ luyện võ thiệt sao?” Tuy đối phương luôn miệng phàn nàn nhưng động tác trên tay lại thập phần dịu dàng nâng niu.

Trần Nhạ Thạch thẫn thờ cả người, khuôn mặt người đối diện dần nhòe đi, mãi khi chỉ còn đọng lại đôi mắt dịu dàng triu mến ấy. Cảm giác hấp hối khi được nhìn thấy, rộn rã khi được...

Không kềm lòng mà nở một nụ cười tuyết điểm.

“Mấy ngày nay người đắc ý đủ chưa hả?”

Thanh âm cay nghiệt truyền tới bên tai, dĩ nhiên là từ người đã lâu không làm khó dễ y, Liệt Hỏa sứ.

Trần Nhạ Thạch bình thản đáp lời: “Liệt Hỏa sứ nói sai rồi. Người bị cầm tù sống chuỗi ngày chưa hết bữa sớm đã lo bữa tối, làm sao có gì đắc ý cho được?”

Y không muốn dây dưa với người này làm gì nên nói xong thì nghiêng người lách sang bên, nào ngờ cũng bị Liệt Hỏa sứ ngang đường.

“Người không hể trong bụng sao? Trước đây là Thanh Mộc sứ, bây giờ lại đến chủ nhân, tất cả đều bị người mê hoặc tới lúc lẩn đầu óc hết rồi. Cả hai đều bị người vờn trong lòng bàn tay đến điên đảo thần trí mà còn không biết gì, người không đặc ý cũng uống phí rồi!”

Hắn nâng khuôn mặt Trầm Nhạn Thạch lên soi mói: “Nhìn sao cũng không thấy người có sức quyết rũ chỗ nào. Chỉ bằng gương mặt tầm thường này cũng cảm dỗ nam nhân được sao?”

Đây đúng là sỉ nhục quá đáng rồi. Sắc mặt của Trầm Nhạn Thạch chuyển màu tái nhợt, vừa muốn phản bác lại hắn nhưng nghĩ ngợi thoáng chốc đã đổi ý. Lời nói của hắn tuy rằng khó nghe nhưng cũng là sự thật. Thiệu Vân Dương vì y mới phản bội lại Bích Du Cung, hiện tại hắn sống chết thế nào còn chưa biết, nơi giam cầm ở đâu càng không hay. Những hành động kỳ quái của Đoàn Phi Ứng mấy ngày nay, bản thân ít nhiều cũng hiểu ra.

Có điều việc này không cần người ngoài can thiệp.

“Nếu không có chuyện gì thì ta đi trước.”

Thấy Trầm Nhạn Thạch nói đi là đi ngay không chút chần chừ, Liệt Hỏa sứ vừa nóng vừa bức, giậm chân hét tướng lên: “Thiệu Vân Dương vì người đang phải chịu biết bao khổ sở, trong khi người lại ở đây tiêu điều khoái hoạt thế này. Người có còn lương tâm không hả!”

Cái gì? Trầm Nhạn Thạch quay ngoắt lại: “Người biết hắn ở đâu?”

“Ta nói ra người chịu đi cứu hắn sao?”

“Xin Liệt Hỏa sứ nói cho ta biết.” Thần sắc Trầm Nhạn Thạch nghiêm nghị lập tức, đôi mắt toát ra dũng khí kiên định.

Liệt Hỏa sứ nhìn đôi mắt không hề dao động của y hồi lâu, khẽ cắn môi, chốc sau như đã quyết định xong: “Nếu cứu được hắn ra, ân oán giữa ta và người coi như xóa bỏ từ đây.”

Chú thích:

Thiên Sơn tuyết liên:

Loài hoa quen tai nhưng lạ mắt này vốn tồn tại cả ngoài đời chứ không chỉ hiện hữu trong tiểu thuyết kiếm hiệp mà thôi. Vị được học gia Triệu Học Mẫn đã viết những dòng cảm khái về loài hoa này:

“Giữa vùng núi quanh năm bao phủ tuyết trắng lại có một loại hoa kỳ lạ. Hoa cánh trắng vàng, nhụy đỏ tím mọc trên tuyết trắng này thuộc họ nhà Cúc nhưng bông lại to như bông hoa sen. Giữa tuyết lại có hoa, là đệ nhất mỹ nhân trên đỉnh núi Thiên Sơn này.”

Loài hoa này được tìm thấy lần đầu tiên vào đời Thanh tại vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương, Trung Quốc cho nên nó được gọi là “Thiên Sơn tuyết liên.” Ngoài ra loài hoa này còn được gọi là đại bao tuyết liên, hà liên, hoa ưu bát la. Tuyết liên sống ở độ cao 3000-3500m so với mực nước biển.

Thiên Sơn tuyết liên là lớp thực vật hạt kín, thuộc cây hai lá mầm. Loài hoa này là dạng thân thảo sống lâu năm, điểm đặc biệt là tuy mất đến 5 năm mới nở hoa O.o nhưng khi hoa nở rồi lại tồn tại đến những 8 tháng. Toàn thân tuyết liên được một lớp lông tơ màu trắng hoặc màu vàng nhạt bao phủ, thân màu sáng chắc nịch cao chừng 10-20 cm (xấp xỉ một gang tay rưỡi), rễ màu nâu đậm. Lá hình kim to bản đầu nhọn mọc dày đặc xen kẽ lẫn nhau, không cuống, dài 2~10 cm, rộng 0.5~1.5 cm, mép lá có răng cưa và được một lớp mao tơ trắng bao bọc.

Hạt màu nâu của hoa dẹt và dài chừng 7mm, không có gờ rõ ràng, có 2 tầng lông mao, ngoài ngắn trong dài. Hạt của hoa tuyết liên chỉ nảy mầm trong nhiệt độ dưới 0 độ C, phát triển tốt nhất trong khoảng dưới âm 20 độ C, nhưng trong 2 tháng đầu từ khi nảy mầm nó có thể chịu được nhiệt độ 20 độ C. Thời kỳ nở hoa vào độ tháng 6 và tháng 7. Hoa tuyết liên sinh trưởng ở vùng núi cao, nhất là ở những khe đá nhám thạch có cát bồi trong mạch nước ngầm.

hà đình đình nhi độc phương.
 Hà bất vi nhân chi sở thưởng hề,
 thâm sơn cùng cốc ỷ nghiêm sương.
 Ngô thiết bi Dương Quan đạo lộ trường, tăng bất đắc hiển vu quân vương.
 Khúc ca hoa ưu bát la
 Trắng muốt núi nam, thăm núi bắc.
 Thế gian quên lãng một đóa hoa, thân xanh lá bích thuận nhu hòa.
 Sáu cánh lá, buồng hoa chín tầng.
 Đêm về khép kín *** sương nở hương lạ kỳ, sao có không nở nơi Trung Quốc lại chọn miền phương Tây?
 Mong đời về sân đình tô đẹp công đường ta.
 E lệ cùng cỏ cây chúng bạn, sao mảnh mai sắc thơm duy chỉ.
 Sao vươn nơi người không thưởng ngắm, thâm sơn cùng cốc góp nhặt sương mai?
 Ta xót thương con đường Dương Quan đặng đặng, từng chẳng được cống hiến quân vương.

(Phỉ Thúy dịch)

“Ưu” trong ưu việt, “bát” trong bát sứ dùng đựng thuốc ngày xưa, “la” trong thiên la địa võng.

Dãy núi Thiên Sơn là một phần của đai kiến tạo sơn Himalaya, do các mảng kiến tạo nên Ấn Độ và Á-Âu mà hình thành. Nó kéo dài khoảng 2.800 km, là một trong những dãy núi dài nhất ở Trung Á.

Đỉnh Pobeda là đỉnh cao nhất trong dãy Thiên Sơn với độ cao 7.439 m và là đỉnh cao nhất ở Kyrgyzstan, nằm trên biên giới với Trung Quốc. Đỉnh cao thứ hai là Khan Tengri có độ cao 7.010 m, nằm trên biên giới Kazakhstan-Kyrgyzstan. Hai đỉnh núi này được phân loại là hai đỉnh cao trên 7.000 m về phía bắc của thế giới. (vi.wikipedia.org)

“Nhi lập chi niên” là cách nói rút gọn của “tam thập nhi lập,” xuất xứ từ Luận ngữ – Vi chính – của Khổng Tử. Ông viết: “Ngô thập hữu ngũ, nhi chí vu học. Tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng tâm sở dục. Bất du cử. , , , , , .”

“Ta tuy mười phần chỉ đạt đến năm nhưng nuôi chí lớn học tập. Tam thập thì độc lập dựng nghiệp, đến tứ tuần đã sáng suốt, ngũ tuần đoán ý mệnh trời, lục tuần thuận buồm xuôi gió, thất thập thỏa ý tùy nghi. Chẳng hề vượt phép tắc.”

Dựa theo đó mà người Hoa đã lưu truyền câu nói quen thuộc: “Nhị thập nhược quán, tam thập nhi lập, tứ thập bất hoặc, ngũ thập tri thiên mệnh, lục thập hoa giáp tử, thất thập cổ lai hy, bát thập vi mao diệt chi niên. , , , , , .”

Nhị thập nhược quán: Nam tử ngày xưa đến tuổi hai mươi sẽ làm lễ đội mũ, cho nên người đời gọi nam nhân hai mươi tuổi là ‘nhược quán.’

Tam thập nhi lập: theo Khổng Tử thì người ba mươi tuổi thì đã có thể độc lập, tự mình chịu trách nhiệm lo lắng mọi sự. Đồng thời người ta quan niệm ba mươi là lúc gầy dựng sự nghiệp và thành gia lập thất.

Tứ thập bất hoặc: cũng vậy, những người tứ tuần đã trải qua không ít việc nên có sự phán đoán sáng suốt, ít khi lầm lạc nông nổi như giới trẻ.

Ngũ thập tri thiên mệnh: đến ngũ tuần xem như đoán được mệnh trời.

Lục thập hoa giáp tử: người Việt chúng ta gọi là 60 can chi, hay thiên can địa chi hay thập can thập nhị chi, dùng để chỉ hệ thống đánh chu kỳ rất cổ xưa của người Hoa, hợp thành một chuỗi 60 can chi để chỉ ngày giờ tháng năm cũng như dùng trong âm lịch.

Can gồm 10 can: giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý.

Chi gồm 12 chi trong chiêm *** của Trung Quốc: tý, Sửu (TQ dùng bò còn dùng trâu), dần, Mão (TQ: thỏ, : mèo), Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi (TQ: cừu, : dê), Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Tương truyền xưa kia người lập ra thập can và thập nhị chi này là Đại Nhiêu để giúp người dân tính toán thời gian. (vi.wikipedia.org)

Giờ Tý (23-1 giờ): Lúc chuột đang hoạt động mạnh.

Giờ Sửu (1-3 giờ): Lúc trâu chuẩn bị đi cày.

Giờ Dần (3-5 giờ): Lúc hổ hung hãn nhất.

Giờ Mão (5-7 giờ): Lúc trăng vẫn còn chiếu sáng.

Giờ Thìn (7-9 giờ): Lúc đàn rồng quây mưa (quần long hành vũ).

Giờ Tỵ (9-11 giờ): Lúc rắn không hại người.

Giờ Ngọ (11-13 giờ): Ngựa có dương tính cao nên được xếp vào giữa trưa.

Giờ Mùi (13-15 giờ): Lúc dê ăn cỏ không ảnh hưởng tới việc cày cỏ mọc lại.

Giờ Thân (15-17 giờ): Lúc khỉ thích hú.

Giờ Dậu (17-19 giờ): Lúc gà bắt đầu vào chuồng.

Giờ Tuất (19-21 giờ): Lúc chó phải trông nhà.

Giờ Hợi (21-23 giờ): Lúc lợn ngủ say nhất.

Lần lượt ghép 10 can vào 12 chi, sau đó cứ lặp lại cho đến 60 là bội số nhỏ nhất của 10 và 12, ta sẽ được 60 can chi.

Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão, Mậu Thìn, Kỷ Tỵ, Canh Ngọ, Tân Mùi, Nhâm Thân, Quý Dậu, Giáp Tuất, Ất Hợi,

Bính Tý, Đinh Sửu, Mậu Dần, Kỷ Mão, Canh Thìn, Tân Tỵ, Nhâm Ngọ, Quý Mùi, Giáp Thân, Ất Dậu, Bính Tuất, Đinh Hợi,

Mậu Tý, Kỷ Sửu, Canh Dần, Tân Mão, Nhâm Thìn, Quý Tỵ, Giáp Ngọ, Ất Mùi, Bính Thân, Đinh Dậu, Mậu Tuất, Kỷ Hợi,

Canh Tý, Tân Sửu, Nhâm Dần, Quý Mão, Giáp Thìn, Ất Tỵ, Bính Ngọ, Đinh Mùi, Mậu Thân, Kỷ Dậu, Canh Tuất, Tân Hợi,

Nhâm Tý, Quý Sửu, Giáp Dần, Ất Mão, Bính Thìn, Đinh Tỵ, Mậu Ngọ, Kỷ Mùi, Canh Thân, Tân Dậu, Nhâm Tuất, Quý Hợi.

Lục tuần thì đã gần hết một đời người rồi.

Thất thập cổ lai hy: ngày xưa người sống đến bảy mươi tuổi là đã hiếm thấy lắm rồi, cũng là câu người Việt ta quen thuộc hơn cả.

Bát thập vi mao diệt chi niên: sống đến hàng tám mươi thì gọi là thượng thọ.

Bài thơ “Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh” của thi nhân Sầm Tham.

Bạch tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh
Bắc phong quyển địa bạch thảo chiết,
Hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết.
Hốt như nhất dạ xuân phong lai,
Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.
Tán nhập châu liêm thấp la mạc,
Hồ cừu bất noãn cảm khâm bạc.
Tướng quân giác cung bất đắc khổng,
Đô hộ thiết y lãnh do trước.
Hãn hải lan can bách trượng băng,
Sầu vân ẩm đạm vạn lý ngưng.
Trung tâm trí tửu ẩm quy khách,
Hồ cầm tỳ bà dữ Khương địch.
Phân phân mộ tuyết hạ viên môn,
Phong chế hồng kỳ đồng bất phiên.
Luân đài đông môn tống quân khứ,
Khứ thời tuyết mãn Thiên Sơn lộ.
Sơn hồi lộ chuyển bất kiến quân,
Tuyết thượng không lưu mã hành xứ.
Bạch tuyết ca tiền Vũ phán quan hồi kinh
Gió bắc đất khô trắng cỏ tàn,
Trời Hồ tháng tám tuyết bay sang.

Dường như đêm gió xuân về lại,
Ngàn vạn hoa lê nở rộn ràng.
Tan tác bay khua rèm lụa ướn,
Áo cừu không ấm mỏng chăn màn.
Tướng không giường nổi cung sừng giác,
Giáp lạnh đô quan mặc chẳng màng.
Trăm trượng đóng băng mù biển cát,
Mây sầu vạn dặm phủ giăng giăng.
Trong quân bày tiệc đưa quan khách,
Hòa điệu Hồ, Tỳ tiếng sáo Khương.
Chiều tối tuyết rơi ngoài cửa trại,
Giá băng không động lá cờ hồng.
Lúc đi Thiên lộ trời đầy tuyết,
Tiễn bạn Luân Đài phía cửa đông.
Đường núi loanh quanh đâu thấy bóng,
Chỉ còn dấu ngựa tuyết in không.
(Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu)

21. Chương 21

Chưa từng nghĩ nơi giam cầm Thiệu Vân Dương lại không phải nằm trong Bích Du Cung, khó trách sao Trầm Nhạn Thạch tìm khắp nơi cũng không thấy.

Ở sườn núi có một thạch động do tự nhiên tạo thành, cửa động nhỏ hẹp chỉ đủ một người qua lọt. Nghe nói đây là chỗ các đời Bích Du cung chủ trước kia dùng xử trí những kẻ phản đồ, tất cả đều bị giam trong Diện Bích Tư Quá này để hồi cải cho đến chết. Nếu không phải Liệt Hỏa sứ tiết lộ, y có tìm muốn đời cũng chưa chắc tìm được.

Hôm đó Liệt Hỏa sứ đã nói: Nếu muốn hấn tự rời đi thì ngươi nhất định phải đến, hấn... không chịu theo ta.

Đôi mắt người thiếu niên nói lời này chất chứa nỗi không cam lòng và thương cảm không thôi. Trầm Nhạn Thạch bỗng hiểu ra vì sao hấn luôn gây khó dễ cho mình, dù đôi khi Liệt Hỏa sứ có chút sốc nổi đi nữa nhưng suy cho cùng vẫn là chàng thiếu niên với tâm tư rất đỗi đơn thuần.

Hôm nay cũng do hấn tính toán đã dẫn dụ Đoàn Phi Ứng ra ngoài, bản thân mới có thể thoát được.

Trầm Nhạn Thạch nhảy xuống hang động tức thì một luồng khí âm hàn đã ập đến, y bất giác co lạnh. Nơi này dùng để giam người thật sao?

Trong hang động không có đuốc mà chỉ le lói mấy lỗ nhỏ trên vách đá. Phải mất hồi lâu Trầm Nhạn Thạch mới quen mắt với màn tối nhưng vẫn không tài nào trông rõ cảnh trước mắt.

“Thiệu Vân Dương?”

Y khẽ gọi hy vọng nhận được hồi đáp.

Một tiếng than nhẹ cất lên: “Ta đã nói ta sẽ không đi đâu hết, ngươi mau về đi.”

Trầm Nhạn Thạch lần theo thanh âm nhìn tới, chỉ thấy lơ mơ một thân ảnh đang ngồi khoanh chân dựa vào vách đá, tuy không thấy rõ diện mạo nhưng thấp thoáng vẫn nhận ra là Thiệu Vân Dương.

Hóa ra hắn thật sự ở chỗ này. Phải ở nơi tối tăm ngột ngạt này chỉ bởi vì mình...

Trầm Nhạn Thạch khẽ cất tiếng hỏi: “Người không nhớ giọng của ta sao?”

Người kia thất thần thốt lên một tiếng, thân người vùng vẫy muốn đứng dậy kéo theo tiếng xích sắt đing đơng, rồi cuộc đánh bất lực ngồi bệt xuống đất.

“Nhạn Thạch, là người sao? Làm sao người... tìm được tới đây?”

“Ta đến cứu người.” Trầm Nhạn Thạch quên cả thở lần bước tiến lên, trong lòng thoáng sợ sẽ chứng kiến cảnh tượng thảm thương của hắn. Thật may hắn không bị thương chỗ nào, nhưng thân người lại tiêu tụy thấy rõ.

Thiệu Vân Dương cũng nường nhờ màn sáng le lắt ngắm nhìn Trầm Nhạn Thạch. Đôi mắt da diết lướt qua từng ánh mắt nét môi, cố gắng hồi tưởng với ấn tượng trong tâm trí: Y dường như lại gầy hơn nữa, thời gian qua chắc đã ăn uống kham khổ lắm rồi. Trong lòng dâng tràn một nỗi xót xa dai dẳng mà quên chính hắn cũng đang chịu biết bao đau đớn.

“Nếu người một mình thoát được thì mau ra khỏi đây, không cần quan tâm tới ta.” Thiệu Vân Dương gượng gạo mỉm cười, dây xích trên người cũng rung theo, “Chỉ sợ ta đi không được.”

“Cũng chưa chắc.” Trầm Nhạn Thạch lấy thanh trủy thủ từ người ra, đây vốn là thanh trủy thủ tùy thân của y, lúc rơi vào tay Bích Du Cung đã bị Liệt Hỏa sử dụng đoạt mất. Hắn nghĩ hôm nay đi cứu người chắc sẽ cần dùng đến nên mới đem nó trả lại cho y.

Nhắc đến trủy thủ, y vừa định chặt dây xích Thiệu Vân Dương đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã!”

Trầm Nhạn Thạch ngăn người dừng tay lại.

“Nhạn Thạch...” Thiệu Vân Dương thở dài một hơi, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhất thời không biết nói gì mới phải, lúc sau mới từ tốn mở lời: “Ta vốn là một cô nhi, lúc ta được bảy tuổi song thân đã cùng lúc qua đời.”

Trầm Nhạn Thạch thở hắt ra. Dù không biết vì sao hắn nói những lời này nhưng nghe ngữ khí đầy thương cảm của hắn, y không biết nên an ủi thế nào mới tốt.

“...Nếu không phải gặp được lão chủ nhân thì ta đã sớm chôn vùi trong bão tuyết rồi.” Nhớ lại chuyện xưa càng khiến lòng hắn thêm niềm cảm khái, “Lão cung chủ chẳng những mang ta về Bích Du Cung mà còn truyền dạy cả võ công. Dù có phải tan xương nát thịt đi nữa cũng sợ khó báo đáp công ơn dưỡng dục của người. Cho nên từ lâu ta đã thề, vĩnh viễn sẽ theo phụng sự chủ nhân...”

Trầm Nhạn Thạch nghiêm giọng nói theo: “Nhưng người không ngờ trên đời này còn có một Trầm Nhạn Thạch đã khiến người...” Cả đời này bản thân mắc nợ người này quá nhiều.

Thiệu Vân Dương lắc đầu cắt ngang: “Tất cả đều do ta cam tâm tình nguyện, ở trong hang Bích Diện đây cũng là... Ta chưa bao giờ có ý định phản bội lại chủ nhân, giờ thấy người vô sự thế này ta an tâm lắm rồi.”

An tâm cái gì? Chờ chết sao? Khuôn mặt con người trước mắt đây cô quạnh đến lạc lõng, làm sao lại là người nam tử khí phách nhiều lần giúp đỡ bản thân lúc trước được? Tuy hiểu điều gì đã khiến hắn trở nên thay đổi như vậy nhưng y lại không có cách nào giúp hắn — Bởi vì điều mà hắn khao khát nhất, bản thân đã trao cho người khác từ lâu rồi.

Trong lòng dâng tràn niềm đau khổ, cũng chẳng biết là vì bản thân hay vì hắn, nhưng bỏ mặc hắn ở đây đến khi chết già sao?

“Không phải người nói muốn dẫn ta rời khỏi nơi này sao?”

“Nhưng... người đã không cần đến ta nữa rồi...” Nỗi đắng chát hằn rõ trên khuôn mặt, hắn đã không làm được gì cho Nhạn Thạch thì còn vin vào lý do nào lưu lại bên cạnh y chứ?

“Người tưởng để người ở đây ta sẽ yên lòng trốn thoát chắc?” Y không muốn dùng cách nói này, nhưng cũng biết chỉ có thế mới khuấy động được tâm tư của hắn.

Cả người Thiệu Vân Dương dao động, hần ngược nhìn đôi mắt rạng ngời của y, trong lòng chợt hiểu ra điều gì đó, run giọng bật ra: “Được, chúng ta cùng đi khỏi đây!”

Chặt đứt mấy sợi xích xong rồi cuộc Thiệu Vân Dương cũng đứng lên được, nhưng do phải ngồi quá lâu nên hai đầu gối đã cứng đờ, mới đi chừng dăm bước đã ngã sụp xuống đất. Trầm Nhạn Thạch vội tiến lên đỡ hần tựa vào mình thì chân vấp phải thứ gì suýt cũng ngã theo, lúc quay nhìn thì thấy bên dưới là một khúc xương đùi. Y đưa mắt lên thì trông thấy một bộ hài cốt dựa vào vách thạch động, chỗ cổ chân bị một sợi xích sắt *** luyện khóa chặt.

“Đó là kẻ trước đây bị trừng phạt trong Diện Bích này. Người chết rồi dần dà hóa thành bộ xương trắng thôi.”

Trầm Nhạn Thạch kinh ngạc nhìn bộ hài cốt, bàn tay nắm chặt ướm lạnh mồ hôi: Nếu còn lưu lại đây, số phận của Thiệu Vân Dương sớm muộn cũng trở thành thế sao? Ý nghĩ vừa trỗi lên y tức tốc đỡ Thiệu Vân Dương đứng dậy: “Chúng ta đi mau!”

“Các người đi được sao?”

Thanh âm bình thản bỗng cất tiếng, nhưng truyền đến tai Trầm Nhạn Thạch và Thiệu Vân Dương lại không khác gì sấm sét giữa trời quang. Hai người thất kinh ngẩng lên vừa lúc thấy Đoàn Phi Ứng từ cửa động nhảy vào. Sắc mặt hần tịnh không lộ biểu cảm nhưng đôi đồng tử đã nhuốm cơn cuồng phong bão táp.

Hần thật đang rất điên cuồng. Khi nãy Liệt Hỏa sứ mời hần đi săn, hần đã vui vẻ nhận lời ngay. Nghĩ mấy ngày nay Trầm Nhạn Thạch quả thực đã chịu không ít khổ cực, hần mới có lòng tốt cho y ở lại tịnh dưỡng. Trong núi hần còn săn được một con tuyết điêu thuần trắng cực kỳ trân quý, lòng dắc ý vừa vặn muốn làm cái áo lông cho Trầm Nhạn Thạch — Người này không biết bản thân mình mỏng manh tới cỡ nào nữa, tay chân lúc nào cũng lạnh ngắt như băng vậy.

[15: Chồn trắng.]

Hứng khởi trong lòng đem nó về cho y xem, nhưng kiếm khắp nơi lại không thấy người đâu cả. Hần chợt dạ tức tốc đến Tư Quá động này, không ngờ câu đầu tiên nghe được chính là câu khiến hần phải bức phổi ứa gan kia.

Cũng không biết tại sao bản thân lại nổi giận đến thế này, tóm lại tức giận chính là tức giận, mà hần chưa bao giờ tự ngược đãi mình nên cách hả giận tốt nhất là trút lên hai người này.

“Chủ nhân...” Khi Thiệu Vân Dương nhìn thấy hần, cơn kích động lẫn niềm hổ thẹn cứ xoay chuyển trong lòng, còn cảm nhận một cơn run sợ chạy khắp xương cốt. Bao nhiêu năm sống chung mách bảo hần rằng chủ nhân đang vô cùng phần nộ, trong vô thức hần giang tay bảo vệ cho Trầm Nhạn Thạch.

Đoàn Phi Ứng dán mắt vào cánh tay đó, cơn giận dữ càng thêm bốc hỏa: “Người còn coi ta là chủ nhân sao?”

Thiệu Vân Dương âm trầm đáp lời: “Trong mắt của Vân Dương, bất luận có chuyện gì xảy ra đi nữa thì Vân Dương vẫn là đệ tử của Bích Du Cung, chủ nhân cũng vẫn là chủ nhân của Vân Dương.”

“Vậy à?” Đôi đồng tử của Đoàn Phi Ứng giãn to, nhân thần hung nẫu cơn đại thịnh càng quát càng lớn: “Vậy lý gì ngươi lại không tuân thủ cung quy, cả gan dám tư thông với địch, còn nuôi ý đồ bỏ trốn?”

Thiệu Vân Dương quy xuống đất: “Vân Dương không có ý định trốn chạy, tất cả xin nghe theo xử trí của cung chủ. Chỉ mong chủ nhân mở lưới phóng sinh... tha cho Trầm Nhạn Thạch một phen.” Quay sang nhìn y, đôi mắt hần chan chứa đầy yêu thương.

Chỉ càng khiến sắc mặt Đoàn Phi Ứng mỗi lúc mỗi sa sầm, hần lạnh lùng cười khẩy: “Người quả nhiên nghĩa nặng tình thâm với y thật. Nhưng người có biết y đã là người của ta rồi không?”

“Cái gì?” Thiệu Vân Dương sững người nhìn Trầm Nhạn Thạch.

“Ta và y không biết đã cọ xát thân thể biết bao lần rồi. Mỗi gang mỗi tấc trên người hần ta đều trông thấy qua, môn trốn qua cả rồi. Đêm qua hần vẫn còn nỉ non dưới thân ta, ngủ thiếp đi trong lòng ta...”

Hắn thừa biết nói những câu này là bỉ ổi dè tiện vô cùng, càng biết làm vậy sẽ tổn thương sâu sắc đến Trầm Nhạn Thạch. Nhưng ác ý trong lòng cứ cuộn sóng dồn dập, hắn cay nghiệt tuôn không dứt vì không muốn chứng kiến cảnh tượng huynh huynh ta ta nồng đượm của hai người họ.

“Nhạn Thạch?” Tâm trí Thiệu Vân Dương quay cuồng bấn loạn. Sự tình sao lại ra nông nổi này? Nhạn Thạch rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Mỗi câu nói của Đoàn Phi Ứng càng nhuốm tái sắc mặt hao gầy của Trầm Nhạn Thạch. Y trước sau như một vẫn mím chặt môi, đến lúc này mới từ tốn lên tiếng: “Từng câu từng chữ hắn nói đều là sự thật.”

Y chậm rãi lùi về sau, trong tay lóe lên tia sáng, chớp mắt thanh trủy thủ đã kề ngay cổ.

“Nhạn Thạch!” Thiệu Vân Dương kinh động bật dậy. Hắn lo sợ một khi y đã kích động thì không biết sẽ làm ra chuyện liêu lĩnh gì.

Đoàn Phi Ứng nhíu mày ra lệnh: “Bỏ trủy thủ xuống.”

Trầm Nhạn Thạch thản nhiên nhìn hắn, buông từng lời băng giá: “Hãy thả hắn đi, ta sẽ lưu lại. Bằng không hai chúng ta bỏ mạng tại đây, ngươi chọn đi.”

Một tiếng “chúng ta” này buốt tai đay nghiến Đoàn Phi Ứng làm sao, hắn lạnh lùng gằn một tiếng: “Nếu ta không chọn cái nào thì sao?”

Trầm Nhạn Thạch đứng đưng không đáp gì, cổ tay khẽ ấn vào, trủy thủ sắc bén đâm ngọt vào cổ làm máu ràn rụa tuôn.

Những ngày chung sống với Trầm Nhạn Thạch, Đoàn Phi Ứng đã sớm lĩnh giáo tính quật cường của y. Thấy dòng máu đỏ tươi rỉ xuống mà mắt y vẫn không chớp, hắn nửa giận nửa lo lắng, phút chốc đã mềm lòng: “Được, ngươi đi đi.”

“Mau đi khỏi đây.” Trước mắt đã tối sầm, Trầm Nhạn Thạch biết mình sẽ không cầm cự được bao lâu.

Thiệu Vân Dương theo dõi nhất cử nhất động của hai người, hắn bỗng nhiên ngộ ra, bản thân còn chưa giúp được cho Nhạn Thạch thì đã trở thành gánh nặng của y. Bởi vì có hắn ở đây nên trong lòng Nhạn Thạch vẫn có điều cố kỵ, không thể làm những chuyện y muốn làm. Vô hình trung, bản thân đã thành sợi dây tròng trong tay Đoàn Phi Ứng trói tay trói chân Nhạn Thạch.

Dù bản thân có chết hay lưu lại nơi này cũng sẽ làm Nhạn Thạch ray rứt cả đời không thôi.

Cũng được, Thiệu Vân Dương, ngươi đã yêu y như thế rồi sao phải dùng hai chữ “tình nghĩa” mà ràng buộc y? Sau khi rời khỏi nơi này thì sống hay chết là chuyện của ngươi, chỉ ít giờ đây cũng làm y được an tâm phần nào.

“Ngươi... hãy bảo trọng...” Ánh mắt đã bị dòng máu tươi thấm đến sát tim, Thiệu Vân Dương phóng ra ngoài hang động, che mắt trong đau khổ cảm mình chạy.

Hắn không dám quay đầu lại, lòng sợ một khi nhìn thấy y lần nữa hắn sẽ không cách nào dứt chân được.

Nhạn Thạch, Nhạn Thạch! Sợ là cả đời này hai ta không còn gặp nhau nữa rồi...

Tiếng trủy thủ leng keng rơi xuống đất, Đoàn Phi Ứng bật người đón thân thể đang lảo đảo ngã vào lòng mình.

Vết thương nơi cổ rất sâu, nhưng cũng may không tổn hại đến yếu huyệt. Sau khi ở chỗ Hàn Thủy sứ tắm thuốc băng bó xong, Đoàn Phi Ứng bế Trầm Nhạn Thạch quay về tấm cung, quăng xóc y lên giường rồi đổ rạp người lên.

Hắn xé toạc vạt áo đầm máu, cuồn đại bầu cần bờ ngực kia như lần đầu hai người mập hợp. Vậy mà tấm thân đáng hận ấy vẫn không có chút phản ứng, giống hệt như khi đó. Còn tưởng hai người đã bắt đầu có điểm hòa hợp, từng bước đến gần nhau hơn, hóa ra đều là tự mình huyền hoặc cả!

Cơn điên cuồng không rõ tên phẳng phất như muốn bùng nổ ***g ngực.

“Nói đi, tại sao ngươi không nói gì cả?”

Muốn y nói gì bây giờ? Còn phải nói điều gì nữa đây?

“Người giết ta đi.”

Đoàn Phi Ứng trợ người chết lặng. Vừa lìa xa Thiệu Vân Dương y đã muốn chết sao? Trong lòng y hẳn là cái gì chứ? Con phần nộ đột nhiên nổi sóng tột cùng: “Người quên lời ta nói rồi sao? Trước khi ta chưa chơi đùa tận hứng thì người đừng hòng chết được!”

Rướn người hung hãn trừng trị làn môi đã thốt ra lời nói đó, hần triền miên ngầu nghiêng Trầm Nhạn Thạch, giày vò rướm máu đến mức không còn rõ là máu của mình hay của y nữa. Hần nhắm nháp từng chút một, chiếm đoạt y cho đến khi máu cả hai nhạt nhòa pha lẫn.

Bản thân cũng không nhận ra mình lại có thứ tình cảm mãnh liệt như vậy, càng chưa từng nghĩ sẽ có ngày vì một người mà phát cuồng phát điên thế này. Quả thật đáng sợ, đã hoàn toàn không còn là hần nữa rồi.

“Giết ta rồi người sẽ không phải phiền não nữa.”

Hần chấn kinh ngẩng phắt lên nhìn y. Nét mặt của Trầm Nhạn Thạch vẫn bình thản như mạn đàm về tiết trời, đang trực diện với Đoàn Phi Ứng mà đôi mắt y không hề phản chiếu bóng hình của hần.

Có lẽ từ trước đến nay, trong mắt người này vốn đã không hề có hần!

Ý thức được điều này, trái tim Đoàn Phi Ứng như bị dao găm đâm thấu. Thật bất thường mà, thật là bất thường mà. Từ khi Trầm Nhạn Thạch đến đây tất cả đều đã bất bình thường hết rồi!

Giết y rồi bản thân sẽ không còn phiền não nữa. Lời này cũng thật không tồi.

Bàn tay từ từ giơ lên, vừa đánh xuống đã khựng lại.

“Không, ta không thể giết người... Ta không thể giết người được!”

Đoàn Phi Ứng chậm chạp lắc đầu thất thần nói ra hai lời này, đột nhiên hần điên cuồng thét lên một tiếng, điểm huyết đạo của Trầm Nhạn Thạch rồi vùng dậy xông ra ngoài.

“Ầm!” một tiếng, chiếc lư hương đã hứng chịu tất cả oán khí của hần, bị một chưởng chấn động nát thành trăm mảnh!

Toàn bộ tấm cung cũng rung chuyển theo, tiếng vọng rền rĩ không ngừng vang dội, cả tiếng khóc âm ỉ...

Trầm Nhạn Thạch thẫn thờ ngược nhìn trần nhà, tựa như mọi thứ bên ngoài đã không còn nối kết với y, trong đáy mắt toát lên nỗi thương cảm chán chường nồng đặc.

Trên đời có sao luôn có người thích tìm phiền não như vậy? Thiệu Vân Dương là vậy, Đoàn Phi Ứng cũng thế, mà chính mình... cũng như vậy...

Chú thích:

Tuyệt diệu.

Mở lưới phóng sinh: câu gốc trong truyện dùng là “võng khai nhất diện ”, hay “võng khai tam diện ”: ý chỉ thái độ khoan hồng độ lượng.

Câu này xuất xứ từ điển cổ về vua Thương Thang của nhà Thương.

Một ngày nọ, Thương Thang đang thả bộ ngoài đồng thì thấy một người giăng lưới rồi lầm rầm: “Lũ chim chóc các ngươi mau tới đây đi, mau bay vô lưới của ta đi. Bất kể có bay thấp bay cao, bay đông bay tây gì sất thì cũng bay hết vào lưới ta đi!”

Thương Thang bèn đến bên người kia mà nói: “Sao cách thức của ngươi tàn nhẫn quá vậy, chẳng phải tất cả chim chóc đều sẽ bị ngươi bắt hết hay sao?” Vừa nói Thương Thang đã rút kiếm chém đứt ba mặt lưới, rồi bình thản tiếp: “Hỡi lũ chim muông kia, các ngươi thích bay bên phải thì cứ bay bên phải, thích bay bên trái thì cứ nhắm bên trái; còn nếu thật sự chán đời thì hãy sả vào lưới này đi.”

Thế nên mới sinh ra câu thành ngữ “võng khai tam diện,” sau này có người sửa lại là “võng khai nhất diện.” Thật ra hai câu thành ngữ này về mặt ý nghĩa thì hoàn toàn giống nhau, nhưng cách giảng giải từ “khai ” trong điển cổ lại khác.

“Loại bỏ đi ba mặt ” là sát với nguyên văn của “võng khai tam diện.” “Khai ” tức “bỏ đi ”, ý là “tháo ra ” ba bề của chiếc lưới giăng bốn mặt, chỉ để một mặt lưới mà thôi.

Nhưng nhìn dưới một góc độ khác, ta cũng có thể hiểu là chiếc lưới bắt chim này đã giăng sẵn bốn bề rồi, chỉ còn lại một mặt trống mà thôi, thế nên cũng có thể dùng câu “võng khai nhất diện,” chẳng qua là chữ “khai ” trong “võng khai nhất diện” là “kéo ra ” mà thôi.

22. Chương 22

Mây đen u ám bao trùm bầu trời Bích Du Cung. Đoàn Phi Ứng vẫn tuân theo phương thức trước sau như một liên tiếp tìm Trầm Nhạ Thạch trút hận, càng thô bạo và cuồng dại hơn lúc trước.

Huyết đạo của Trầm Nhạ Thạch vẫn không hề giải, sức động đậy ngón tay cũng không có nên đành mặc Đoàn Phi Ứng muốn làm gì thì làm, y không mấy may đáp ứng lại hắn.

Hai người cũng không còn nói chuyện, mà hành động của Đoàn Phi Ứng càng lúc càng cổ quái. Trầm Nhạ Thạch thường nghe tiếng hắn đi qua đi lại ở gian ngoài giống như con thú bị cuồng chân. Tiếng bước chân ngập tràn nôn nóng và nhuốm mỗi bất an mâu thuẫn, hơi thở lúc nào cũng dồn dập trầm thấp, còn cả tiếng đập phá đồ vật không ngớt tai.

Thoạt đầu Trầm Nhạ Thạch mắt nhắm tai ngơ không để tâm, nhưng thời gian càng dài tiếng cước bộ càng rõ rệt, từng bước từng bước dày xéo nổi lòng của y.

Dần dần Trầm Nhạ Thạch phát hiện bản thân không còn dám nhìn thẳng Đoàn Phi Ứng nữa. — Đôi mắt mãnh liệt đó ẩn chứa bao nỗi khát khao, ngọn lửa tuyệt vọng và thống khổ ấy như thiêu như đốt khiến y không tự chủ được phải lảng tránh.

Thời gian Đoàn Phi Ứng xuất hiện trong tầm cung cũng ít đi, thậm chí cả ngày không thấy hắn đâu. Ban đầu Trầm Nhạ Thạch còn cảm giác nhẹ nhõm, nhưng dần dà lại thấy bất ổn không yên như thiếu vắng điều gì đó. Mỗi lần nghe tiếng mở cửa y đều không tự chủ được phải cố lắng nghe, không hiểu sao lúc phát hiện không phải là Đoàn Phi Ứng lại có chút hụt hẫng.

Nói chung là không được bình thường.

Cửa tầm cung mở ra lần nữa, một thân người nồng nặc mùi rượu lão đảo bước vào, nhào tới bên người Trầm Nhạ Thạch.

Trầm Nhạ Thạch mở mắt ra — Đoàn Phi Ứng ư? Sao lại là hắn?

Trong ấn tượng của y, hắn không phải là kẻ nghiện rượu. Tuy trong Bích Du Cung có hằng hà sa số trân tàng mỹ tửu nhưng rất ít khi thấy hắn uống rượu, càng không thấy hắn say xỉn lần nào. Vậy mà nay hắn lại say bí tỉ thế này, đôi mắt âm trầm lãnh tĩnh kia giờ lại phủ một màn mịt mờ, cơn say cũng ngà ngà ửng đỏ trên mặt.

Hắn khanh khách cười mấy tiếng, nâng khuôn mặt Trầm Nhạ Thạch lên tỉ mỉ quan sát, bỗng nhiên chau mày: “Trầm Nhạ Thạch, tại sao ngươi không để ý tới ta?”

Không cần đôi co với người say rượu làm gì, Trầm Nhạ Thạch bình thản nói: “Người say rồi.”

Đoàn Phi Ứng nổi nóng tức thì: “Ai nói ta say hả? Ta đang rất tỉnh táo!”

Người say nào cũng nói câu này cả. Trầm Nhạ Thạch thở dài ảo não: Người này vừa uống vào đã lộ bản tính ngay rồi.

Bàn tay to lớn của Đoàn Phi Ứng không ngừng vuốt ve khuôn mặt của y, mê loạn lắm bầm: “Nhạ Thạch, ngoại trừ sự phụ ra thì ngươi là người duy nhất quan tâm tới ta. Từ trước tới nay chưa có ai quan tâm tới ta hết, ngươi có biết không?”

Ta biết chứ, Trầm Nhạn Thạch khẽ thở dài trong lòng.

“Nhưng sao ngươi lại không chịu yêu ta? Ngươi đối với ta lúc nào cũng lãnh đạm thờ ơ như vậy.” Dáng vẻ của hắn thật giống con cún bị người ta bỏ rơi, biểu tình ai oán và ngập nỗi tủ thân, lại có chút đáng thương đến nhói tim.

Vẻ mặt này hiện trên gương mặt người nam tử ba mươi tuổi đầu thật sự rất buồn cười, nhưng Trầm Nhạn Thạch không thể cười nổi. Đối diện với nhân tình của Đoàn Phi Ứng khiến trái tim y cũng rung động theo. Trong ánh mắt kia có nét khẩn cầu và cơn sợ hãi rất đỗi quen thuộc, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau, theo sau — hai mươi năm tịch mịch của hắn.

Nỗi cô đơn trống vắng sâu tựa đại dương...

Y mới phát hiện, kỳ thật hai người có nhiều điểm tương đồng — đều cùng có khát vọng yêu... và được yêu.

Cùng chung cả nỗi đau không được đáp trả.

“Chắc ngươi mệt rồi, hãy đi ngủ đi.” Ngờ ngáy bất giác mềm mỏng như dỗ dành trẻ con vậy.

Đoàn Phi Ứng chớp mắt vài cái, mỉm cười ngây ngô: “Đúng là mệt rồi, ta ngủ đây.” Hắn tựa đầu vào ngực Trầm Nhạn Thạch, “Ta rất thích nghe tiếng tim đập của ngươi, hai người cùng đập rất là náo nhiệt.”

“Cái gì?” Trầm Nhạn Thạch nghe không hiểu, vừa định hỏi hắn nhưng chưa gì đã nghe tiếng ngáy, Đoàn Phi Ứng rốt cuộc cũng dựa vào người y ngủ thiếp đi.

Vóc người của Đoàn Phi Ứng vốn cao to, xương cốt người luyện võ lại nặng hơn người thường rất nhiều. Hắn đè lên ngực Trầm Nhạn Thạch khiến y không thể gượng dậy, cử động ra sao cũng đều vô lực. Trầm Nhạn Thạch thử gọi:

“Đoàn Phi Ứng?”

Đoàn Phi Ứng mơ màng ậm ừ, khẽ dựa vào người Trầm Nhạn Thạch mấy cái, tìm được tư thế dễ chịu rồi lại say sưa ngủ tiếp. Trong lúc mơ ngủ hắn cứ bâng quơ mấp máy mấy tiếng. Lặng nghe kỹ thì:

“Nhạn Thạch, hãy yêu ta đi, yêu ta đi...”

Có gì đó dâng tràn tận đáy lòng như muốn tuôn tràn.

“Ta biết ngươi vẫn còn thức, ta có vài lời muốn nói với ngươi.”

Đôi mắt người nam tử vận y thường thủy lam ngần ngại nhìn Trầm Nhạn Thạch hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng.

Trầm Nhạn Thạch sững sờ: “Là Đoàn Phi Ứng phái ngươi đến?”

“Không phải.” Ngập ngừng một hồi, Hàn Thủy sứ lên tiếng: “Ta tới mang ngươi hạ sơn.”

“Ngươi?” Nét ngạc nhiên lẫn ngờ vực ánh lên trong mắt Trầm Nhạn Thạch. Những ngày sống ở Thiên Sơn, tuy y và Hàn Thủy sứ cũng có gặp qua vài lần nhưng gần như chưa nói chuyện lần nào. Lúc nào Hàn Thủy sứ cũng băng lãnh âm trầm theo sau Đoàn Phi Ứng, không hề hé môi một lời hết cái bóng của hắn. Nhưng những việc Đoàn Phi Ứng giao phó hắn đều nhất mực tuân theo vô điều kiện, tận lực làm thật chu toàn. Một người như thế lại chủ động tìm Trầm Nhạn Thạch nói chuyện đã lạ lùng lắm rồi, nói chi đến chuyện hắn muốn mang y ra khỏi đây.

“Ngươi cho là ta muốn giúp ngươi sao?” Hàn Thủy sứ lạnh lùng nhìn y, ánh mắt lộ ý ghét bỏ không chút che giấu, “Ta chẳng qua không muốn chủ nhân càng ngày càng đau khổ vì ngươi thôi; chỉ cần ngươi rời xa nơi đây, để người vĩnh viễn không gặp lại ngươi nữa, rồi sẽ có một ngày ngươi hoàn toàn quên ngươi đi.”

Thật sao? Trầm Nhạn Thạch cảm thấy lòng ảm đạm khôn nguôi, nhưng cũng chỉ mong thế thôi... “Lúc nào thì đi?”

“Bây giờ.” Hàn Thủy sứ giải huyệt đạo cho y, “Chủ nhân lại say rồi nên sẽ không canh chừng ngươi được.”

Lại uống say nữa? Trong lòng dậy lên nỗi tiếc thương không đành đoạn. Trầm Nhạn Thạch khẽ lắc đầu tự nhủ, người rời xa hẳn mới là giúp cho hẳn. Y bước theo Hàn Thủy sứ ra ngoài.

Lần trốn chạy này hiển nhiên đã thông qua sự trù hoạch kỹ lưỡng của Hàn Thủy sứ, trên đường đi hai người không hề bị ai ngăn cản, thuận lợi xuống đến chân núi.

Trầm Nhạn Thạch đã dự liệu sẽ không còn mạng quay về, bây giờ đứng ở đây lại cảm thấy có chút không thật. Ngoảnh đầu nhìn về phía đỉnh núi, y khẽ buông một tiếng thở dài.

Vì đứng quay lưng với Hàn Thủy sứ nên y không thấy sát khí lóe lên trong mắt hẳn, càng không thấy thanh trủy thủ đang âm thầm đâm tới—

Thanh trủy thủ đâm lún vào lưng, vừa nhanh lại vừa chuẩn. Trầm Nhạn Thạch kêu lên một tiếng rồi ngã ập xuống nền tuyết trắng.

Hàn Thủy sứ bước tới đưa chân lật thân thể của y lên, cúi người dò thử hơi thở. Ngón tay vừa chạm gò má đối phương Trầm Nhạn Thạch đã mở choàng mắt ra!

Hàn Thủy sứ kinh hãi định lui về sau, nhưng y chờ đợi chính là thời khắc này, cơ sao dễ dàng bỏ qua cho hẳn? Trầm Nhạn Thạch nhanh như cắt phong bế năm đại huyệt đạo trên người Hàn Thủy sứ, hẳn đứng không vững liền té khuỵu xuống đất.

“Người...”

“Người có thấy qua hí pháp bao giờ chưa?” Trầm Nhạn Thạch vòng tay rút thanh trủy thủ ra. Vẫn là thanh trủy thủ đó nhưng nó giống như bị rút lưỡi, không thấy đầu nhọn đâu cả. Không chờ cho Hàn Thủy sứ định thần, Trầm Nhạn Thạch không biết dùng phương pháp gì mà chớp nhoáng thanh trủy thủ đã trở lại như cũ.

“Thanh trủy thủ này không phải của người mà là của ta.” Trầm Nhạn Thạch rút trong ngực ra một thanh trủy thủ khác, “Đây mới là của người.”

Bề ngoài hai thanh trủy thủ rất bình thường, lại gần giống nhau như khuôn đúc, nếu không nhìn kỹ sẽ khó phân biệt được cái nào với cái nào. Trầm Nhạn Thạch ném nó lại cho Hàn Thủy sứ: “Thanh trủy thủ của ta thoát nhìn đúng là không có gì khác lạ, nhưng thật ra là do một vị hí pháp sư phụ tặng cho ta. Nó được cái rất sắc bén nên tiện dùng cho những việc hằng ngày, hơn nữa trong lúc rảnh rỗi còn có thể làm trò cho mấy đứa trẻ con xem nên đi đâu ta cũng mang nó theo. Lúc phát hiện người cũng có một thanh trủy thủ, ta đã đánh tráo ngay — Người biết hí pháp nên tay cũng có chút linh hoạt.”

“Nhưng người...”

“Làm sao biết người muốn giết ta à?” Trầm Nhạn Thạch khẽ bật cười, “Tuy người không biểu hiện ra nhưng ta biết người căm ghét ta, thậm chí còn rất oán hận ta. Người cho rằng ta đã làm Đoàn Phi Ứng đau khổ, dù có thả ta ra người vẫn lo sợ ta sẽ quay lại làm phiền hẳn, cách tốt nhất dĩ nhiên là diệt trừ hậu hoạn. Người đã chết thì sớm muộn cũng sẽ bị quên lãng. Ta tin chắc người đã sắp đặt mọi thứ ổn thỏa, cố ý làm cho cái chết của ta là chuyện bất trắc, đến lúc đó có muốn đổ tội lên đầu người cũng không được.”

Hàn Thủy sứ giận dữ nghiêng răng: “Cho dù chủ nhân có biết là ta làm đi nữa, chỉ cần loại trừ được mầm mống tai họa như người, dù ta có phải tan xương nát thịt cũng không sá gì!”

Nói những lời như đinh đóng cột này cũng đủ thấy quyết tâm giết Trầm Nhạn Thạch của hẳn kiên định đến nhường nào.

Chưa từng nghĩ đường đường một nam tử như mình lại bị xem là Đát Kỷ chuyên đi quyến rũ người khác, Trầm Nhạn Thạch không khỏi chua chát cười khổ. Y thở dài một hơi: “Người yên tâm, ta sẽ không bao giờ trở lại đây đâu.”

Ngoảnh đầu nhìn về Bích Du Cung lần nữa, y hãy còn nở một nụ cười: “Thật không ngờ ta còn mạng rời khỏi nơi đây. Kỳ thật có chết cũng không sao, bị người giết cũng chẳng hề gì, nhưng hiện tại ta vẫn còn một chuyện muốn làm...”

Đôi mắt lại trở nên xa xăm cách trở: “Ta muốn quay về gặp một người, hỏi người ấy một câu.”

Trầm Nhạn Thạch quay người cất bước.

“Huyết đạo của ngươi sẽ tự giải sau hai canh giờ nữa, chắc sẽ không bị phát hiện đâu, hiện tại đành để ngươi ủy khuất chút vậy.”

Hàn Thủy sứ hỏi với theo: “Tại sao ngươi không giết ta?”

Trầm Nhạn Thạch không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi muốn chết lắm sao?”

Hắn không hề muốn chết, lúc biết bản thân sẽ không bị giết cũng là lúc phát hiện hắn tuyệt đối không muốn chết. Thế nên hắn đành lẳng lặng nằm trên tuyết chờ huyết đạo tự giải.

Bóng hình của Trầm Nhạn Thạch đã đi khuất. Tuyết lại rơi khóa lấp dấu chân của y, không lưu lại vết tích nào.

Chủ nhân sẽ không tìm được y thật không? Y cũng đã hứa sẽ không quay lại đây nữa. Từ nay Bích Du Cung có thể yên ổn được rồi.

Nhưng hắn vẫn không nén nổi suy nghĩ, thật ra Trầm Nhạn Thạch muốn đi gặp ai? Là kẻ nào lại khiến nét mặt y cô tịch đến vậy? Chẳng lẽ y thật sự không quan tâm đến chủ nhân chút nào sao?

Một bóng đen xuất hiện trong màn tuyết lát phất, hắn lẳng lặng nhìn Hàn Thủy sứ hồi lâu mới tiến lên giải huyết đạo.

“Có phải ngươi đã tới đây từ lâu rồi?” Hàn Thủy sứ nghi hoặc nhìn bóng đen kia, “Tại sao lại không ra tay giúp ta?”

Thân ảnh không đáp lời nào, hắn vốn không thích nói chuyện, bởi không muốn trả lời mà đáp lại là khoảng không im lặng.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn giúp ta là muốn lúc nguy ngập sẽ giúp hắn sao? Lẽ nào ngươi cũng...”

Bóng đen lạnh lùng cắt ngang: “Để y đi, đối với ai cũng đều tốt.”

Nếu không thể lưu được, hà tất phải miễn cưỡng? Chỉ làm khổ mình khổ người.

Tuyết vẫn tắt tả rơi đầy như muốn chôn sâu mọi thứ. Trong Bích Du Cung, Đoàn Phi Ứng nằm gục trên bàn, vô rượu gối ngang lằn lóc khắp nơi, thần trí đã mê man nhưng vẫn lẩm bẩm gọi:

“Nhạn Thạch.”

23. Chương 23

Trầm Nhạn Thạch mua một con ngựa dưới chân núi rồi rong đuổi một mạch về hướng đông. Y sợ Đoàn Phi Ứng sớm muộn cũng sẽ phát hiện nên trên đường không dám nghỉ ngơi, quắt ngựa mỗi lúc mỗi xa dần, cho đến khi toàn bộ đều lẫn khuất và Thiên Sơn chỉ còn là bức tranh sơn thủy mờ ảo làm nền.

Dù là cảm tình nồng cháy của Đoàn Phi Ứng hay ý hận sâu sắc của Thiệu Vân Dương chẳng nữa, rốt cuộc đều trở thành sự tiếc nuối khôn nguôi trong chuyến hành trình tới Thiên Sơn này, sẽ vĩnh viễn lắng đọng trong tâm khảm hay sao? Tin rằng có một ngày, bản thân sẽ không còn với theo đôi mắt cô quạnh xuất hiện hàng đêm trong mơ kia. Đối với bản thân mà nói, hai người họ chẳng qua là lữ khách lướt qua trong đời, còn đối với bọn họ, bản thân mình cũng như thế chẳng? Vậy để đôi bên quên nhau thì hơn.

Con đường quay về vẫn như lúc đến, lại vẫn hai cõi lòng khác biệt. Ráng chiều trên đường lộ xưa mòn, dáng ngựa hao gầy trong gió tây, chẳng cảnh vật nào lại không ứa màu thê lương hiu quạnh. Hồi tưởng lại cảnh sắc kiêu diễm khoáng đạt lúc đến, giờ thấy như một giấc mộng đẹp muôn màu. Một khi tỉnh mộng, tất cả đều tan thành mây khói.

Một người một ngựa cứ lầm lũi rong ruổi, sau một ngày cũng đến được ranh giới của Trương Gia Khẩu. Tuy đây là con đường giao thông trọng yếu nhưng không sầm uất phần hoa như những nơi khác. Chính ngọ đang gay gắt, Trầm Nhạn Thạch tìm một túp *** nhỏ để nghỉ chân.

[16: Trương Gia Khẩu thuộc tỉnh Hà Bắc của Trung Quốc. Trong lịch sử đây là cửa khẩu trọng yếu ở phía bắc của Vạn Lý Trường Thành dẫn vào Trung Quốc. Trương Gia Khẩu là ngõ các thương nhân châu Âu đến Trung Quốc thông qua Con Đường Tơ Lụa. (en.wikipedia.org)]

Tửu *** này nói nhỏ đúng là nhỏ thật, bên trong chỉ có đúng một chưởng quầy và một tiểu nhị. Khách *** lạnh tanh không một người khách, cả hai chủ tớ đang chờ hững hờ chống tay trên quầy, nhác thấy bóng Trầm Nhạn Thạch bọn họ đã lật đặt tiếp đãi nồng hậu vô cùng.

Trời sinh tính Trầm Nhạn Thạch thích yên tĩnh, y chỉ gọi một đĩa rau bốn màu rồi kiểm một bàn trong góc mà ngồi, bảo tiểu nhị không cần để ý tới mình. Tuy bề mặt khách *** có hơi nhỏ nhưng được cái bày biện rất gọn gàng, bốn bề còn có hàng trúc bao quanh, khung cảnh cũng rất thanh tĩnh. Tiếc là Trầm Nhạn Thạch đang tâm sự chông chênh, không còn lòng dạ để thưởng thức khung cảnh trang nhã này, y ngồi đó xuất thần cả người.

Chưa bao lâu Trầm Nhạn Thạch đã bị một loạt âm thanh xôn xao kinh động, y ngẩng lên thì thấy mấy người hán tử mặc ma y bước vào. Ánh mắt bọn họ lạnh lợi còn vẻ mặt thì đầy nét dày dạn, thanh kiếm mang bên hông càng lộ rõ thân phận, rõ ràng là những kẻ đao kiếm dính máu lẫn lộn trên giang hồ.

[17: Áo tang làm từ cây gai. Gai đực có năm nhụy, gai cái có một nhụy. Khi hoa rụng hết thì vỏ gai đực, ngâm nước bóc lấy vỏ, mềm nhũn có thể dài dùng để dệt vải thưa. Gai cái thì đến mùa thu mới cắt, bóc lấy hạt rồi mới đem ngâm, dùng để dệt sô gai, vì nó đen và xù xì nên chỉ dùng làm đồ tang. (Hán Việt từ điển)]

Những người này vừa vào đã chọn ngay bàn ngoài cửa. Tiểu nhị thấy bọn họ cũng không phải loại tốt lành gì nên không dám chậm trễ, lảng xảng cười cầu tài: “Dạ xin hỏi các vị đại gia dùng gì?”

“Dùng đông dài ở đây!” Tên vận áo tang cầm đầu không ngó ngang gì mà đẩy tiểu nhị sang bên.

Chưởng quầy thấy thế thì chau mặt, bụng mẩm mấy người này không phải tới đây quấy phá chứ hả? Nhưng hán tử thừa biết không thể đắc tội mấy tên giang hồ này, đành phải tiến lên mở miệng: “Dạ, tiểu nhị này chưa từng thấy qua chuyện đời, nếu có chỗ nào xúc phạm xin các vị đại gia bỏ qua cho. Không biết các vị đến tiểu *** muốn dùng món gì, tiểu nhân sẽ lập tức đi chuẩn bị món ngon ngay.”

Đoạn hán tử thúc tên tiểu nhị một cái: “Còn không mau nhận lỗi với mấy vị đại gia đi?”

Tên cầm đầu liếc chưởng quầy rồi khinh bỉ hừ một cái: “Thứ ta muốn ăn chưa chắc cái tiểu *** nhỏ xíu của ngươi thấy qua, chỉ có thể khẳng định ngươi đã ném qua rồi.”

Hán tử ngừng một tí mới tiếp: “Ta muốn một thanh ‘Thiên Tuyệt kiếm’ làm món rau, còn thêm một phần ‘Thiên Tuyệt kiếm phổ’ nhắm rượu nữa, mau mau mang lên coi!”

Vừa nghe ba chữ “Thiên Tuyệt kiếm” này, sắc mặt của chưởng quầy như bị roi quất, mặt hán tử co giật từng hồi, cũng ráng cười trừ: “Xin hỏi đây... đây là món rau gì vậy? Tiểu nhân chưa nghe qua bao giờ.”

Tên cầm đầu còn chưa lên tiếng thì kẻ hán tử trẻ bên cạnh đã hết kiên nhẫn, hán tử đập bàn cái bốp đoạn chỉ thẳng chưởng quầy lên giọng: “Tên họ Lạc kia, bốn đại gia đã biết tông thân phận của ngươi, ngươi còn ở đây giả hành giả tới hả? Khôn hồn mau mang vật đó ra đi!”

Đến đây thì không chỉ chưởng quầy tái mét mà cả Trầm Nhạn Thạch cũng kinh động.

Tuy rằng y không hành tẩu giang hồ nhưng đối với những chuyện lâu đời lại rất mực tường tận. Lờ ngoài đồn rằng Thiên Tuyệt kiếm là vũ khí chuyên dùng của một vị võ lâm đệ nhân tung hoành ngang dọc mười mấy năm trước. Trước lúc đệ nhân chết đã đem võ học cả đời cất giấu trong thanh kiếm này, nhưng không biết hán tử đã truyền lại cho ai. Trên giang hồ kháo rằng nếu ai đoạt được Thiên Tuyệt kiếm sẽ có thể xưng bá giang hồ, cho nên nhân sĩ võ lâm khắp nơi đều lòng sực tòng tích của nó, rốt cuộc vẫn không cách nào tìm thấy. Những năm gần đây cơn rầm rộ này đã nguôi dần, cũng nghĩ chỉ là dựng chuyện thôi, không ngờ hôm nay lại khơi lên đề tài này. Xem ra chưởng quầy đây chính là người nắm giữ kiếm, nhưng sao hán tử không dương danh lập dạng trên giang hồ, ngược lại đi ẩn thân bán rượu ở chỗ này? Chẳng lẽ hán tử vẫn chưa thấu đáo sự thâm sâu của thanh kiếm sao?

Không khí đôi bên căng thẳng đến nghẹt thở, xem chừng sẽ sớm xảy ra một trận quyết chiến máu lửa. Trầm Nhạn Thạch không muốn xen vào chuyện này, nhưng khôn nổi lối ra đã bị tên mặc áo tang ngáng mắt, có

muốn đi ra cũng không được.

Đúng lúc nghe tiếng vó ngựa vang đến, giọng một người từ xa cất lên: “Tửu *** mà người kia nói là chỗ này sao?”

Trầm Nhạn Thạch vừa nghe thanh âm kia cả người đã chấn động, hô hấp cũng ngưng trệ. Thanh âm ôn hòa không biết đã quanh quẩn bên tai bao lần, vây hãm cả trong mơ, không phải Nhạc Tử Thanh thì là ai đây?

Vì sao huynh ấy lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cũng đến tìm Thiên Tuyệt kiếm sao? Ta có nên ra ngoài gặp huynh ấy không? Nửa năm qua mỗi ngày vẫn trông ngóng, hàng đêm đều đợi chờ, hiện giờ người đang kể gang tấc lại do dự phân vân.

Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo đầy sắc bén đáp lại: “Huynh coi mấy con ngựa này, chỉ sợ chúng ta chậm một bước rồi.”

Phượng Cử!

Sớm phải nghĩ tới bên cạnh Tử Thanh nhất định sẽ có Phượng Cử. Trầm Nhạn Thạch không kịp suy nghĩ gì lách vào trù phòng. Tuy giờ trong tửu *** đã đông người, nhưng ai cũng lo cảnh giác phòng bị nên không ai chú ý đến y.

Áp sát vào tường, tiếng nói bên ngoài vẫn vang lên mồn một, y chỉ nghe tên thủ lĩnh mặc áo tang lên tiếng: “Hóa ra là Trầm nhị thiếu gia và Nhạc thiếu hiệp, không biết hai vị có gì chỉ giáo?” Ngữ điệu của hắn có chút vụng về, khí lực lại thiếu hụt, rõ ràng là rất kiêng dè cả hai.

Trầm Phượng Cử nhếch môi cười: “Long Ngũ gia đến làm gì thì chúng ta cũng vậy.”

Người gọi là Long Ngũ gia kia cười phá lên: “Nhị thiếu gia đúng là biết nói đùa. Võ công gia truyền của Trầm gia trang uy lực cao cường ra sao, Thiên Tuyệt kiếm có lợi hại cỡ nào thì cũng chỉ là thứ tà ma ngoại đạo, thiết nghĩ nhị thiếu gia không cần phải để tâm làm gì.”

“Đã là thứ tà ma ngoại đạo thì thế nào cũng sẽ gây hại đến vô lâm, chi bằng giao cho Phượng Cử ta hủy nó đi chẳng phải tốt hơn sao? Chuyện ở đây cũng không cần nhọc công Long Ngũ gia, mời ngài về đi!”

Chỉ trong mấy câu đã muốn đuổi Long Ngũ đi, lời vừa dứt tên hán tử vận áo tang đã tức khí chửi rủa.

Trầm Nhạn Thạch trầm nghĩ trong lòng: Tại sao Phượng Cử lại muốn đoạt Thiên Tuyệt kiếm, không lẽ đệ ấy muốn dùng nó đối phó với Đoàn Phi Ứng sao? Ý nghĩ chớm khơi mào, lòng y đã thấy phiền muộn sâu tư, nhưng lại không biết mình lo lắng cho người nào nữa.

Long Ngũ gia thấy Trầm Phượng Cử không chịu nhượng bộ, ôm một bụng bực tức quát tháo: “Tên họ Trầm kia, Long mỗ nhường nhịn người cũng chẳng qua là nể mặt lão tử của người thôi. Người tưởng ta sợ người sao? Trầm Thành Phong đã chết thì coi còn ai chống lưng cho người đây!”

Lời này đã chạm đến điều kiêng kị của Trầm Phượng Cử, hắn lạnh lùng cất tiếng: “Không cần ai chống lưng ta vẫn chế ngự người như thường!” Chưa nói dứt câu kiếm đã tuốt khỏi vỏ, mũi kiếm xé gió tấn công vào chỗ hiểm trên người Long Ngũ.

Có thể người trên giang hồ xem trọng Trầm Phượng Cử một phần cũng vì nể mặt phụ thân của hắn, nhưng danh xưng thần đồng tuyệt nhiên không nói quá một câu. Kiếm thuật của hắn tuyệt đối có thể liệt vào hàng những kiếm khách bậc nhất trên giang hồ. Sau chừng trăm chiêu, Long Ngũ đã bại trận.

Đột nhiên Nhạc Tử Thanh hét lên: “Chạy đi đâu?” Một thân người bị đánh bay nhào xuống đất. Là tên chưởng quầy kia muốn thừa dịp hỗn loạn đào tẩu, nhưng chưa gì đã bị Nhạc Tử Thanh phát hiện, cả huyết đạo cũng bị điểm.

Đúng lúc kiếm của Phượng Cử lún sâu vào bả vai Long Ngũ.

“Xin thua.”

Đám ma y nhân nhao nhao gầm lên, đao kiếm đồng loạt rút sáng loáng, vừa muốn xông lên đã bị Long Ngũ phát tay cản: “Dừng tay!”

“Nhưng...”

Long Ngũ phần nộ quát lại: “Nhưng nhị cái gì? Thấy bề mặt còn chưa đủ sao? Các người có kéo thêm bao nhiêu cũng không phải đối thủ của hần!” Hần nhìn chòng chọc vào Trầm Phượng Cử, “Mối thù nhất kiếm này, sớm muộn gì Long mỗ cũng đòi lại.”

Trầm Phượng Cử cười nhạt thên: “Ta đợi người.”

Đoạn Long Ngũ vẩy tay kéo cả đám đi mất.

Lánh trong trù phòng, Trầm Nhạn Thạch tự thôi thúc chính mình: Trầm Nhạn Thạch, người đã trăm cay nghìn đắng ra đây chẳng phải muốn gặp lại bọn họ sao? Nếu đã thế người còn do dự gì nữa?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng y vẫn không bước ra được.

Bên ngoài, tiếng của Trầm Phượng Cử lại truyền đến: “Tử Thanh, huynh làm gì mặt mày không vui vậy? Huynh trách đệ ra tay tàn độc sao?”

Nhạc Tử Thanh buồn bã nói: “Rõ ràng đệ không cần đả thương hần, tại sao vẫn cố đâm nhất kiếm ấy? Cánh tay của kẻ đó e đã bị phế rồi.”

Trầm Nhạn Thạch cả kinh: Vẫn luôn đinh ninh Phượng Cử ra tay rất biết chừng mực, quyết không tùy tiện đả thương người khác, nhưng Tử Thanh đã nói thì nhất định không thể giả được.

Trầm Phượng Cử chỉ thở dài một hơi: “Đệ cũng không muốn, chỉ là đệ nghe hần nói về phụ thân vậy nên không nịn được. Đệ biết lòng dạ của huynh rất tốt, những ngày qua cũng may có huynh bên cạnh đệ mới chống đỡ được. Cha và mẹ đều qua đời, ngay cả đại ca cũng đã chết, đệ chỉ còn lại huynh thôi, đệ không muốn huynh chán ghét đệ.” Nói đến đây ngữ khí của hần hơi run rẩy, lộ dáng điệu hết sức sợ sệt.

Trầm Nhạn Thạch vừa nghe “ngay cả đại ca cũng đã chết” thì không khỏi ngẩng người. Bản thân mình vẫn còn sống đây, tại sao bọn họ lại nói là chết rồi?

Y chưa kịp suy nghĩ nhiều Nhạc Tử Thanh đã ôn nhu nói: “Làm sao ta chán ghét đệ được? Ta đã thề suốt đời suốt kiếp bảo vệ đệ mà.”

Trầm Phượng Cử lại thở dài: “Huynh đối với đệ tốt như vậy mà bấy lâu nay đệ vẫn cho đó là tình huynh đệ, đúng là nực cười. Bất quá cuối cùng đệ cũng nhận ra, vẫn không muộn...”

Hai người còn tiếp tục nói nhưng Trầm Nhạn Thạch đã không còn nghe được nữa.

Muốn khóc, lại khóc không thành; muốn cười, cũng cười không nổi.

Thì ra là thế sao?

Chỉ muốn moi trái tim ra bóp nát, thẳng chân giày xéo trên đất.

Trầm Nhạn Thạch, người đau khổ dày vò mong nhớ người ta, nhưng trong lòng người ta làm gì để ý đến người chút nào. Người còn tính gì nữa? Chẳng qua người ta chỉ giải sầu thôi. Bây giờ đã có tình nhân chung thành quyến thuộc kề bên, vai hễ này của người cũng nên hạ màn là vừa.

Kỳ thực nên chúc mừng Tử Thanh mới phải, chúc mừng huynh ấy đã đạt thành tâm nguyện. Có lẽ huynh ấy đã đến khi tình cảm của Phượng Cử đang yếu đuối nhất, cuối cùng đã giành được trái tim của đệ ấy.

Tốt lắm, tốt lắm.

Đúng lúc còn đang lưỡng lự có nên bước ra hay không, hiện tại xem như không cần. Trong lòng bọn họ mình đã là người chết rồi, việc gì phải ra mặt để phức tạp thêm? Câu nói giấu kín trong lòng cũng không cần phải hỏi, đáp án đã quá rõ rồi, không phải sao?

“Nói, Thiên Tuyệt kiếm đang ở đâu?”

Trầm Phượng Cử giải huyệt đạo tên chuông quây, lớn tiếng chất vấn hần.

“Người tưởng không nói là xong sao? Chỉ cần lục tung chỗ này ta cũng tìm ra thôi!”

“Người tìm không ra là vì kiếm không còn ở đây nữa, đồng bọn của ta đã mang nó đi rồi.”

Nhạc Tử Thanh thất thanh: “Không lẽ là tên tiểu nhị đó?”

“Hắn ở đâu?”

“Hắn đã chạy trốn rồi, ta không biết hắn...”

Trầm Phượng Cử dậm chân bực bội, hướng chuông quây gần giọng: “Người kêu hắn trốn đi đâu? Nói mau, bằng không đừng trách ta độc ác!”

Chỉ nghe chuông quây thở hắt một tiếng “A!” thất kinh.

“Phượng Cử...”

Nhạc Tử Thanh thấy không đành lòng, đang định khuyên nhủ đã bị Trầm Phượng Cử cắt ngang: “Huynh không muốn báo thù hay sao?”

Nhạc Tử Thanh thở dài, không nói gì thêm nữa.

“Người có nói hay không?”

Bỗng tên chuông quây cười phá lên: “Người có bản lĩnh cỡ nào cũng không bức ta nói được đâu.”

“Chết rồi!” Trầm Phượng Cử la thất thanh một tiếng, “Hắn... hắn uống thuốc độc tự vẫn rồi.”

Hai người vừa kinh động vừa giận dữ, Nhạc Tử Thanh hối thúc: “Vẫn còn kịp, chúng ta mau đuổi theo!” Cả hai phóng ra ngoài.

Trong khách ***, người chết thì đã chết rồi, đi thì cũng đi nốt, chỉ còn lại mỗi Trầm Nhạn Thạch. Y chậm rãi bước ra gian ngoài, trái tim đã kiệt quệ, thất thần đi về hướng căn phòng bữa bộn, mờ mịt không biết mình đang ở phương nào.

Ánh mắt lướt qua xác của tên chuông quây y mới bừng tỉnh, trong lòng cảm thấy không ổn. Cũng không thể để xác hắn ở đây được, dù sao người đã chết thì chôn cất mới an tâm. Mới định kéo thi thể ra, nào ngờ sắp trở đến thì đôi mắt cái xác đã hơi nhấp nháy.

Trầm Nhạn Thạch cả kinh lùi ra sau, chỉ thấy “cái xác kia” đã cựa mình ngồi dậy, trông thấy y hắn cũng thò lộ mắt khiếp đảm.

“Người còn sống hay đã chết?”

“Tại sao còn có người trong này?”

Trí óc Trầm Nhạn Thạch lóe lên, rất nhanh vỡ lẽ ra: “Thì ra người giả chết!” Kiếm bị tiểu nhị mang đi gì đó đều là gạt người. Món đồ quan trọng như vậy làm sao hắn yên tâm giao cho người khác được? Hắn tự biết bản thân không phải là đối thủ của Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh, chỉ có thể mượn tên tiểu nhị kia để dẫn dụ cả hai rồi đi, sau đó lại dùng Quy Tức đại pháp làm người khác nghĩ hắn đã chết, chỉ chờ thời cơ lẩn trốn.

Mắt tên chuông quây sòng sọc: “Người đã biết bí mật này thì không thể để người sống được!” Hắn với tay rút từ đai lưng ra một thanh nhuyễn kiếm sáng loáng, khoa kiếm tấn công Trầm Nhạn Thạch.

Thì ra vừa rồi bị Nhạc Tử Thanh chế trụ là do hắn cố tình tỏ ra yếu kém, nhuyễn kiếm thi triển chiêu nào chiêu nấy đều có thể lấy mạng, uy lực dữ dội vô cùng. Võ công của Trầm Nhạn Thạch căn bản không hề yếu hơn hắn, hiềm nỗi y không một tác sắt trong tay nên chỉ có thể tránh né, dần dần càng tránh càng chật vật.

Khách *** nhỏ hẹp lại có nhiều đồ, không có bao nhiêu chỗ cho Trầm Nhạn Thạch tránh né. Thành linh y vấp phải chân ghế lão đảo ngã về phía sau. Nhuyễn kiếm linh hoạt như linh xà đâm tới bén gót!

Thế là xong.

Trầm Nhạn Thạch nhắm mắt, chỉ chờ thời khắc lưỡi kiếm sắc bén đâm xuyên tim. Nhưng y chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo thanh bảo kiếm rơi xuống đất, về mặt tên chuông quây kinh hãi ngã đổ ra, co quắp một hồi thì bất động.

Lưng hắn đã bị một cành khô đâm xuyên thủng, lần này thật sự chết hẳn.

Trầm Nhạ Thạch ngẩn người rồi cất tiếng: “Thỉnh cao nhân tương trợ hiện thân để tại hạ được diện kiến.”

Cất tiếng mấy lời vẫn không có người đáp lại, y tìm mọi nơi trong khách *** cũng không thấy bóng dáng vị cao nhân ấy đâu. Xa xa thấp thoáng hai bóng ngựa cuốn bụi mù mịt, là Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh đã quay lại. Nghĩ thầm chắc hai người đã phát giác bị lừa nên thúc ngựa trở lại.

Trầm Nhạ Thạch đang muốn tránh mặt họ nào ngờ lại bị đôi mắt sắc cạnh của Trầm Phượng Cử phát hiện trước, chớp nhoáng hắn đã thi triển khinh công chặn đường y.

“Người là người phương nào? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Trầm Nhạ Thạch không muốn nhận mặt với hắn, lòng nghĩ bọn họ đã xem ta chết rồi tức là ta đã chết rồi. Y nghiêng người sang bên, đầu cúi gằm, hạ giọng trầm xuống đáp lời: “Ta chỉ là khách qua đường thôi.”

Lúc này Nhạc Tử Thanh đã chạy vào từ ***, vừa thấy cảnh tượng bên trong đã linh cảm người ngoài kia nhất định có liên quan mới la to: “Phượng Cử, ngăn hắn lại!”

Trầm Phượng Cử không trả lời xuất chưởng tấn công ngay!

Trầm Nhạ Thạch không lường được hắn bất ngờ ra sát chiêu, muốn lẩn trốn thì chưởng lực đã ập đến, thân thể phản xạ liền nhẹ nhàng phi người tránh ra ngoài.

“Đại ca?”

“Nhạ Thạch?”

24. Chương 24

Dường như gần đây bản thân rất dễ bị thương, cũng rất dễ ngắt xiú, thân thể rõ ràng có phải loại yếu đuối gì đâu.

Trong lúc hoảng hốt, còn nhớ như in đôi tay mạnh mẽ đã ôm lấy mình.

Vẫn nhớ được, có người đã thẳng thốt gọi tên.

Vẫn nhớ được, có người đã ân cần dứt thuốc.

Là ai? Là ai vậy?

Lúc mở mắt ra đã thấy đôi mắt đầy nét lo âu trước mặt. Chủ nhân đôi mắt vừa thấy y tỉnh lại sắc mặt đã hớn hở ngay...

Đoàn Phi Ứng?

“Nhạ Thạch, thật cảm tạ trời đất, cuối cùng đệ cũng tỉnh rồi. Ta... Chúng ta lo lắng cho đệ gần chết được!”

“Tử Thanh, là huynh à?” Thanh âm yếu ớt mang theo một thoáng thất vọng nhưng người nói vẫn chưa phát giác ra, chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ: Vì sao bản thân lại đột nhiên nghĩ đến Đoàn Phi Ứng?

“Đại ca, xin lỗi huynh, ta thật vô ý. Chúng ta đều tưởng huynh chết rồi, thể nào cũng không ngờ là đại ca thật!” Trầm Phượng Cử đứng một bên không để cho ai nói đã xông tới giải thích, biểu tình sợ sệt hiếm thấy hiện trên khuôn mặt của hắn.

Dù là người ngoài đi nữa đệ cũng không nên ra sát chiêu như vậy. Có điều Trầm Nhạ Thạch không nói ra. Tuy y và Phượng Cử là huynh đệ ruột thịt nhưng từ trước đến giờ luôn có khoảng cách, y không thể dùng dáng vẻ huynh trưởng giáo huấn được.

“Không có gì, dù sao thương thế của huynh cũng không nặng.”

“Ai nói không nặng? Thiếu gia còn ngắt xiú nữa mà.” Cái đầu be bé rắng chen tới trước giường, gương mặt biểu lộ cảm phẫn bực bực, chính là Trầm An, tên nhóc tiểu tư của Trầm Nhạ Thạch.

Trầm Nhạn Thạch thoáng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Cử biến sắc liền khẽ trách: “Trầm An, đừng có nói càn, ta không sao cả.” Trong lòng thấy có chút lạ, tuy tuổi của Trầm An còn nhỏ nhưng không phải là đứa không biết chừng mực, sao giờ lại dám ngang nhiên khiêu khích Phượng Cử thế này?

Nhạc Tử Thanh cũng góp lời: “Chẳng phải đại phu đã nói rồi sao? Nhạn Thạch do bồn ba vất vả, cộng thêm thân thể còn suy nhược nên mới chống cự không nổi mà ngã đi.”

Trầm An hình mũi một hơi, lẩm bẩm một mình: “Cũng không biết là vì ai mới phải bồn ba vất vả nữa.”

Trầm Phượng Cử đột nhiên bật dậy: “Đại ca, huynh nghỉ ngơi đi. Chỗ này ngột ngạt quá, ta ra ngoài hít thở không khí chút.” Hắn dứt lời đã quay người đi ngay.

“Phượng Cử!” Trầm Nhạn Thạch và Nhạc Tử Thanh cùng gọi hắn; Nhạc Tử Thanh muốn đuổi theo hắn nhưng nhìn Trầm Nhạn Thạch một cái, hắn lại dừng bước.

“Trầm An, người ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với thiếu gia của người.”

Trầm An đưa mắt nhìn thiếu gia nhà mình, thấy cậu ấy gật đầu mới chịu trả lời, cậu nhóc miễn cưỡng đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng Trầm Nhạn Thạch đã thấy hoa mắt, một bờ ngực ấm áp đã ôm choàng lấy y.

“Nhạn Thạch, đệ vẫn còn sống, thật tốt quá rồi.” Hơi thở ấm hinh phả vào gáy, bờ vai hơi run rẩy đủ thấy người nói đang xúc động đến dường nào.

Trong nhất thời y cũng muốn đưa tay ôm lại đối phương, nhưng ý nghĩ vừa chớm động tác lại ngập ngừng, cuối cùng lại đưa tay đẩy hắn ra.

“Nhạn Thạch?” Nhạc Tử Thanh ngơ ngẩn cả người. Khi phát hiện ánh nhìn xa cách trong mắt y, lòng hắn nổi lên một hồi đau buốt.

Ánh nền lay động trên khuôn mặt, phẳng phất khi sáng khi ẩn như phản chiếu tâm tình của hai người, làm sao lại không phải là sầu vui trộn lẫn cho được?

Nhạc Tử Thanh thở dài một tiếng: “Nhạn Thạch, huynh biết trong lòng đệ có rất nhiều nghi vấn, nửa năm nay đích thực... đích thực đã xảy ra không ít chuyện.”

Biết bao đầu dây mối nhợ quay cuồng trong đầu, hắn cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ngày đó, sau khi Nhạc Tử Thanh cứu Trầm Phượng Cử ra hắn liền quay lại khách *** họ đã trọ lúc trước. Chờ mãi một đêm không thấy Trầm Nhạn Thạch quay về, hắn biết y đã xảy ra chuyện. Trong lòng Nhạc Tử Thanh nóng như thiêu đốt, chỉ muốn tức tốc quay lại cứu viện, nào ngờ đúng lúc Trầm Phượng Cử lại lên cơn sốt cao, thần trí mê man bất tỉnh.

Ở biên giới Thiên Sơn này đừng nói là đại phu, ngay cả một tiệm thuốc ra hồn còn chẳng có, thật không dễ dàng gì mới hạ sốt thì cũng đã mười ngày. Tuy bệnh của Trầm Phượng Cử đã khỏi nhưng thân thể còn quá suy nhược, hơn nữa hắn không chịu rời xa Nhạc Tử Thanh một khắc nào.

Nhạc Tử Thanh vừa lo lắng cho Trầm Nhạn Thạch nhưng lại không thể bỏ rơi Trầm Phượng Cử, hắn lâm vào thế khó xử cùng cực, lại nghĩ một thân một mình cũng không phải đối thủ của bọn chúng. Sau khi dốc hết sức lực hắn cũng tìm được hảo bằng hữu của Trầm Thành Phong lúc sinh thời, Triệu Trùng. Một mặt hắn đem Trầm Phượng Cử gửi gắm chỗ Triệu Trùng, mặt khác cũng thỉnh cầu sự trợ giúp của ông.

Mặc dù Triệu Trùng rất khó xử nhưng xưa nay ông luôn coi hai huynh đệ họ Trầm như nhi tử thân sinh của mình, nên ông đã triệu tập một số hảo bằng hữu cùng kéo lên Thiên Sơn cứu người. Vậy mà lần hợp sức đầu tiên đã thất bại, ngay cả Triệu Trùng cũng bị thương. Vài ngày sau, trong khi tất cả còn đang bàn bạc kế sách cứu người thì chẳng ngờ trong Bích Du Cung lại quăng ra một thi thể. Chúng nói hành động của bọn họ đã chọc giận Đoàn Phi Ứng nên đã giết Trầm Nhạn Thạch rồi.

Trầm Nhạn Thạch đột nhiên nhớ hôm ấy nghe tiếng lao xao bên ngoài cũng là lúc Đoàn Phi Ứng hỏi y về chuyện của Tử Thanh. Chắc đây là ngày bọn họ lên núi cứu người, thế mà bản thân không hề phát hiện, thật đúng là ngu ngốc.

Kỳ thực với sự thông minh của y, đáng lẽ nên sớm liên tưởng mới phải. Hiềm nỗi phải chờ đợi trong đau khổ quá lâu mà không có tin tức gì khiến thất vọng chồng chất trong tâm khảm, y không còn dám ảo tưởng đến chuyện tốt đẹp đó, chỉ sợ càng hy vọng sẽ càng thêm thất vọng.

Sau đó đột nhiên tâm trạng của Đoàn Phi Ứng thay đổi tức thì. Chắc vì hần nghĩ đem một cái xác quăng ra đã lừa được đám người đó, bản thân tự cho đây là diệu kế nên mới đắc ý thái quá như vậy — Quả đúng là tính cách tên đó mà.

Lúc nghĩ đến đây không hiểu sao không thấy tức giận đối với Đoàn Phi Ứng, ngược lại trong đầu còn hình dung ra bộ dáng dương dương tự đắc của hần, bất giác y thấy thật tức cười.

“Thi thể máu me kia đã bị hủy hoại nát bét rất khó nhận diện khuôn mặt, nhưng vóc người có đến chín phần là giống đệ. Huynh đúng là ngu xuẩn, không nghĩ bọn chúng sẽ dùng thi thể giả mạo để qua mặt chúng ta, chưa gì đã vội tin ngay. Huynh... Nhạ Thạch, đệ có biết lúc nghe tin đệ chết, huynh đã thống khổ tới chẳng còn thiết sống không?”

Vậy sao? Nhưng huynh vẫn còn sống sờ sờ ra đây, còn cùng với Phượng Cử...

“Có điều huynh nghĩ đã mất đệ rồi, huynh càng không thể mất luôn Phượng Cử.”

“Thế nên sau khi quay về, huynh tức trực chăm sóc cho Phượng Cử, cuối cùng đệ ấy cũng cảm động đáp lại tâm ý của huynh đúng không?” Trầm Nhạ Thạch bật cười, trong nét cười thoáng mang vài phần trào phúng. Tử Thanh à, bản lĩnh chữa thương của huynh quả khiến người ta bội phục.

Đối diện với đôi mắt trong trẻo của Trầm Nhạ Thạch, Nhạ Tử Thanh bất chợt có cảm giác không chỗ nào trốn tránh, không nhịn được liền nói: “Nhạ Thạch, huynh thật sự không biết đệ vẫn còn sống!”

Tại sao cứ nói mãi những lời này làm gì? Không lẽ ngoại trừ lý do này huynh không còn lời giải thích nào hay hơn sao?

“Bây giờ ta vẫn còn sống quay về, huynh định an bài cho ta thế nào đây?” Y cũng không phải là người thích bắt bẻ gây áp lực với người khác, có điều thấy khó chịu với điệu bộ của Nhạ Tử Thanh nên buột miệng nói ra những lời khiêm nhã ấy.

Sắc mặt Nhạ Tử Thanh đông cứng, hần nhìn y với dáng điệu không tin được: Đây là Nhạ Thạch sao? Đây chính là con người bình tĩnh đằm đằm, ôn hòa khoan hậu Nhạ Thạch sao chứ? Hần cất tiếng đầy đau xót: “Nhạ Thạch, đừng nói như thế.”

Vậy nên nói thế nào đây? Trong lòng huynh, Trầm Nhạ Thạch là phải bao dung, phải tha thứ cho huynh vô điều kiện chỉ vì hần yêu huynh sao?

Lời nói chực tuôn trên đầu lưỡi nhưng vẫn không nói ra miệng, bởi ánh mắt van xin bi đát của hần khiến y chợt mềm lòng.

Trầm Nhạ Thạch, ngay cả khi người oán hần, hận hần mà rốt cuộc cũng không có lòng dạ nào căm ghét hần, người chịu khổ là đáng lắm!

Tự cười giễu mình: “Đi xem Phượng Cử đi, từ nhỏ đệ ấy đã không chịu nổi bực dọc rồi.”

Nghĩ y ngoài mặt nói vậy chứ trong lòng không phải vậy, Nhạ Tử Thanh vẫn bất động ra đây.

“Chúng ta là huynh đệ, trước kia là vậy, sau này cũng sẽ vậy; hãy trân trọng lấy Phượng Cử.”

Huynh đã phụ ta rồi thì không nên phụ luôn Phượng Cử.

Ta không trách huynh mà chỉ biết trách mình, thừa biết trong lòng huynh đã có Phượng Cử mà vẫn ngây dại lao đầu vào.

“Nhạ Thạch...” Khó khăn lắm hần mới mở miệng, muốn nói nhưng đã bị cắt ngang.

“Ta mệt rồi, muốn chợp mắt một lát, huynh đi đi.”

Y ngáp một hơi rồi quay mặt về phía tường, xem bộ không còn muốn nói tiếp nữa.

Nhạc Tử Thanh ngơ ngếch nhìn bóng lưng của y, trong lòng không biết là tư vị gì nữa. Là đau lòng sao? Hối hận à? Là đánh mất? Là hổ thẹn hay là cảm kích? Còn đọng lại chỉ là dư vị hụt hẫng tiếc nuối, muốn nói cũng nói chẳng thành lời.

Khao khát rướn tay cầm giữ y trong lòng, thổ thề cầu xin sự tha thứ của y, bù đắp cho y, nhưng hẳn biết mình đã không còn đủ tư cách. Nhạ Thạch đã vì hắn đưa ra chọn lựa này, vậy chọn lựa này chắc chắn là tốt nhất.

Hơi thở đều đặn vang lên, xem ra Trầm Nhạ Thạch đã ngủ rồi. Chỉ khi nghe tiếng khép cửa nhẹ nhàng, làn mi thanh dài mới khẽ lay động.

Nhạc Tử Thanh mới rời đi là một cái bóng nhỏ xíu đã len lén chạy vào phòng Trầm Nhạ Thạch, rón rén tới cạnh giường, thì thầm gọi: “Thiếu gia, cậu ngủ rồi sao?”

Trầm Nhạ Thạch trở mình qua: “Ta đang ngủ, đừng có làm ồn.”

“Thiếu gia!”

“Được rồi, được rồi.” Trầm Nhạ Thạch cười rung cả người, nào ngờ lại động tới vết thương, ***g ngực như bị kim châm đâm rát, chịu không được phải thở hắt ra.

Trầm An hốt hoảng khoa tay múa chân nhào tới: “Thiếu gia cậu sao vậy? Có phải vết thương nặng hơn phải không?”

Nhắm mắt điều tức hô hấp một hồi mới thấy cơn đau giảm dần, mở mắt ra lại thấy khuôn mặt Trầm An méo tới thấy thương, y mới thả lỏng người cười một cái: “Đứa ngốc, chỉ gạt người thôi.”

Trầm An ngây ngơ một hồi, đột nhiên bù lu bù loa khóc toáng lên: “Ồ ô... thiếu gia xấu quá đi, người ta lo thiếu điều muốn chết luôn mà cậu còn ở đó gạt em! Lúc tưởng cậu chết rồi em đã khóc quá trời đi, khóc tới nỗi mắt cũng sưng búp ra... Không dễ gì cậu mới trở về nhưng lại bị thương nữa, làm em sợ chết khiếp, sợ cậu lại... Vậy mà cậu còn dọa em nữa, oa——”

Dáng vẻ khóc lóc của thằng nhóc đúng là khó coi thật, lại còn vịn vẹo thân người mềm nhũn ôm Trầm Nhạ Thạch sát rạt, nước mắt nước mũi cứ thi nhau tuôn trên người y. Trầm Nhạ Thạch vừa cảm động vừa thấy buồn cười quá đỗi, đành phải ôm lại thằng bé dễ dàng:

“Đừng khóc, đừng khóc mà, đều tại ta không tốt. Thật là, làm sao ta nỡ bỏ tiểu Trầm An bị ta làm cho sợ như vậy chứ?”

Dĩ một hồi Trầm An mới chịu thôi khóc, lúc này mới cất cái giọng méo mào kể lể mọi chuyện, đại để cũng giống như những lời Nhạc Tử Thanh thuật lại. Nhưng với tâm tính trẻ con của mình, lại rất bênh vực cho chủ nên thằng nhóc thấy Nhạc Tử Thanh và Trầm Phượng Cử không có chiều cố tốt cho đại thiếu gia, làm cho cậu ấy “bị giết” nên vô cùng bất mãn đối với hai người này. Biết bao khổ sở Trầm Nhạ Thạch mới trở về, chưa gì lại bị Trầm Phượng Cử đả thương cái nữa, cái bụng nhỏ nhen liên cho là nhị thiếu gia không có tốt, thế nên mỗi lần đều gây khó dễ cho hắn.

Trầm Nhạ Thạch thầm thở dài trong lòng: Trong số những người bên cạnh, chắc chỉ có tiểu Trầm An mới xem trọng bản thân y hơn Phượng Cử thôi.

“Nhị thiếu gia không phải cố tình đả thương ta, sau này không được vô lễ với cậu ấy nữa, có biết chưa?”

“Nhưng mà...” Còn muốn nói là lần trước ở Trầm gia trang, rõ ràng hắn cố ý rành rành ra đẩy mà.

“Không có nhưng nhị gì hết, ngoan ngoãn nghe lời đi.”

“Ha.” Trong tiếng rên có cả mấy phần uất ức.

“Đợi ta lành rồi sẽ dẫn em ra ngoài ăn một bữa cho ních bụng.”

Con mắt to lập tức sáng rõ, chớp lia lia: “Dạ được đó.”

Ngày hôm sau, Trầm Nhạn Thạch rời khỏi khách *** đi theo Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh đến phủ đệ của Triệu Trùng. Hóa ra do hai người ngại Trầm gia trang hẻo lánh, từ lúc ở Thiên Sơn trở về vẫn luôn tá túc ở Triệu phủ, chưa quay về gia trang lần nào.

Đại Suất Bi Thủ Triệu Trùng là nhân vật tuyệt thế lấy lòng đương thời, hiển nhiên trong phủ không thiếu thần dược trị nội thương. Trầm Nhạn Thạch điều dưỡng vài ngày, thân thể căn bản đã bình phục hẳn.

Trong mấy ngày này, Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh chạm mặt y đều khó xử vô cùng, đặc biệt là thái độ dè dặt của Nhạc Tử Thanh càng khiến người ta khó chịu. Trầm An cũng không ưa cái nơi bực bội này, cứ la hét luôn mồm đòi về Trầm gia trang. Nhưng mỗi lần mở miệng muốn đi thì người của Triệu Trùng lại khăng khăng ngăn cản y.

Kỳ thật lưu y lại đây làm gì chứ? Nhìn người ta nhu tình mật ngọt bên nhau sao? Nửa năm trước có lẽ y vẫn còn chịu nổi, chẳng hiểu sao hiện giờ không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được.

Hôm nay y sai Trầm An ra ngoài rồi, một thân một mình đi tản bộ trong hoa viên. Thấy hoa trong vườn đều đã tàn hết, chỉ còn mỗi hoa cúc hãy còn tươi, từng nhánh đuỗi ra gió tây uống mồi trong lành, thanh khiết thoát ly bụi trần, tâm trí vô thức nghĩ đến câu từ của Lý Thanh Chiếu: Mạc đạo bất tiêu hồn, liên quyền tây phong, nhân tử hoàng hoa sầu.

[18: Đừng bảo chẳng tiêu hồn, rèm cuốn tây phong, người độ hoa vàng vờ. (Đây là câu từ trong bài “Túy hoa âm” của nữ tử nhân đời Tống Lý Thanh Chiếu, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn.)]

Cứ mãi ngâm vịnh, lại bắt giấc ngủ ngất.

Gió mát thổi lướt từng cơn, hương thơm dịu nhẹ phảng phất tứ bề, vậy mà một hồi tranh cãi đã theo gió thổi tới đập tan phong cảnh ý nhị này.

Trầm Nhạn Thạch khê chau mi, vừa quay bước rời khỏi thì lại vì hai chữ “Nhạn Thạch” mơ hồ mà tiến lên vài bước. —— Tuy y không muốn nghe trộm chuyện riêng tư của người khác nhưng việc liên quan đến bản thân, khó tránh lòng có chút tò mò.

Đi băng qua hòn non bộ, đối diện chính là thư phòng của Triệu phủ, tiếng nói truyền ra từ đây. Cửa sổ thư phòng mở toang vừa tầm thấy được hai dáng người trong phòng, chính là Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh.

Trầm Phượng Cử đang hét lớn: “Nhạn Thạch nói thế này, Nhạn Thạch nói thế kia, huynh có biết từ khi đại ca trở về huynh đã luôn miệng bao nhiêu chữ ‘Nhạn Thạch nói’ rồi chưa?”

Nhạc Tử Thanh nói: “Bởi vì lời của đệ ấy có đạo lý nên huynh mới nghe. Di trượng và tên họ Đoàn là đường đường chính chính công bình quyết đấu, vốn đã nói rõ không được trả thù; hiện tại Nhạn Thạch đã bình an trở về rồi, chúng ta không còn lý do nào để đi gây hấn nữa. Huống chi đệ và huynh cũng không phải là đối thủ của Đoàn Phi Ứng.”

“Huynh sợ cái gì? Thiên Tuyệt kiếm đã ở trong tay chúng ta, chỉ cần thông suốt bí truyền trong đó thì còn sợ thua hấn sao?”

“Muốn thắng cũng phải dựa vào võ học gia truyền để thắng vẻ vang. Dùng những thứ công phu tà ma ngoại đạo này có thắng cũng chẳng hay ho gì.”

“...”

Trầm Phượng Cử ghen hờn không nói được câu nào, xem ra lời này đã động đến lòng hấn rồi.

Nhạc Tử Thanh nắm chặt vai hấn, dịu dàng nói: “Phượng Cử, chúng ta như thế này không phải rất tốt sao? Tuy di trượng đã qua đời nhưng sự anh minh của người vẫn lưu truyền, tên Đoàn Phi Ứng kia ở xa tuốt nơi Thiên Sơn cũng sẽ không đặt chân tới Trung Nguyên nữa. Tại sao đệ cứ đi tìm lấy phiền não như vậy?”

“Huynh không hiểu, huynh thật sự không hiểu!” Trầm Phượng Cử xô mạnh hấn ra thét toáng lên: “Huynh không biết tên ma đầu đó đã... đã làm nhục đệ thế nào đâu!”

Nhạc Tử Thanh thấy hấn đột nhiên phát cuồng thì ngăn người, Trầm Nhạn Thạch đứng ngoài cửa sổ cũng không khỏi thở dài ngao ngán; y hiểu rõ Phượng Cử đã gặp phải sự tình gì, cũng biết loại chuyện này đối

với nam tử, đặc biệt với người tính khí kiêu ngạo như Phượng Cử mà nói thì còn khó nhẫn nhịn đến đường nào.

Đoàn Phi Ứng ơi là Đoàn Phi Ứng, người tốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu đây?

Nhạc Tử Thanh đợi cho Trầm Phượng Cử nguôi cơn giận vài phần mới nói tiếp: “Được rồi, huynh không khuyên đệ nữa, chuyện này để sau hẵng nói đi, chỉ là Nhạn Thạch...”

Trầm Phượng Cử đang trong cơn tức giận, nghĩ ngay cả không phải chuyện hai người cũng không thể cãi được liền hất tay Nhạc Tử Thanh ra: “Đừng có nhắc Nhạn Thạch với ta, nếu không phải vì hấn thì huynh làm sao từ bỏ ý niệm trả thù chứ? Tên đó lúc nào cũng muốn cản trở ta là sao!”

Nhạc Tử Thanh giật mình kinh ngạc: “Nhạn Thạch là huynh trưởng của đệ, lúc nào cũng lo lắng cho đệ hết, vì cứu đệ mà đệ ấy còn...”

“Vì cứu ta hấn đã rơi vào tay bọn Thiên Sơn, xem chút nữa đã bỏ mạng chứ gì?” Trầm Phượng Cử cười gằn mấy tiếng: “Huynh cho hấn thật lòng muốn cứu ta sao? Đúng là lắm rồi. Hấn chẳng qua làm bộ làm tịch cho các người thấy thôi, kỳ thật hấn chỉ mong ta chết quách đi thì có!”

“Phượng Cử, sao đệ có thể nói những lời này?”

“Ta không có vu oan hấn đâu. Chẳng lẽ huynh không cảm thấy lạ là từ trước tới giờ cha không để hấn đến gần chúng ta sao? Bởi vì năm ta lên bốn tuổi, hấn đã từng đẩy ta xuống hồ nước, muốn hại ta chết mà!”

“Đệ nói xằng bậy gì vậy?”

“Ta không có nói xằng, là chính cha đã nói cho ta biết!”

Sầm một tiếng, tâm trí có gì đó đã nổ tung.

Năm ấy lúc Phượng Cử được bốn tuổi, y chỉ mới sáu tuổi mà thôi. Vẫn còn nhớ buổi chiều oi bức năm đó, y và Phượng Cử chơi đùa bên hồ nước, trong lúc sơ sẩy Phượng Cử đã ngã xuống hồ.

Hôm ấy trời rất oi bức, Phượng Cử giẫy giụa trong hồ nước, thân hình nhỏ bé vùng vẫy lúc trời lúc sụp... Y ngây dại cả người, đáng lẽ phải kêu cứu nhưng mở miệng lại không phát ra được thanh âm nào. Có lẽ trong lòng cũng thoáng có ý nghĩ, nếu Phượng Cử chết rồi, có thể phụ thân sẽ đối xử với mình tốt hơn...

Sau đó có một người hầu đi qua may mắn nhìn thấy mới cứu Phượng Cử lên. Khi phụ thân nghe tin chạy đến, đầu tiên là nhìn xem Phượng Cử không có việc gì rồi quay sang tát mình một cái. Đôi mắt tròn mắt tức giận pha lẫn oán hận đó, cho đến nay bản thân vẫn còn nằm thấy ác mộng.

Vẫn cho rằng phụ thân sẽ không nói với Phượng Cử, nhưng dường như đã lắm rồi. Có thể trong lòng phụ thân, duy có Phượng Cử mới chính là nhi tử của người. Còn mình chỉ là tên hung thủ muốn hãm hại nhi tử bảo bối của ông nên nhất định phải dìm Phượng Cử để phòng mình...

Ha ha ha, còn cho rằng cố gắng làm một đứa con thật hiếu thảo, một đại ca thật tốt, biết chừng một ngày nào đó phụ thân sẽ xem trọng mình, sẽ thay đổi được mối dứt tình phụ tử này, cải thiện được mối rời tình huynh đệ này. Bây giờ mới vỡ lẽ, có những chuyện đã thật sự vô phương xoay chuyển...

Lời bịa đặt lừa mình phỉnh người này đã bị lột trần, chỉ còn thừa mứa nỗi tuyệt vọng trần trụi không cách nào gánh nổi.

Trầm Nhạn Thạch, nên nói người khờ khạo hay đàn độn đây hả?

Thần thờ ra khỏi hoa viên, thần thờ lê qua cổng chính, các thủ vệ biết y là Trầm thiếu gia nên không dám ngăn cản. Ngờ ngẩn đến ven con sông, ngờ ngẩn đứng trên chiếc cầu nhỏ, ngờ ngẩn trông thấy đối diện cũng có một người. Người ấy như đang nói gì với mình, nhưng bên tai cứ vang lên tiếng rền ù ù nghe không rõ. Sau đó thân người bị một lực đẩy nhào xuống lòng sông bên dưới.

Đương khi nước sông lạnh ngắt ngập đầy khoang miệng Trầm Nhạn Thạch mới thanh tỉnh, vừa vùng vẫy mấy cái, một cảm giác mệt mỏi hoảng nhiên xâm chiếm tâm trí: Trầm Nhạn Thạch, người trên không được phụ thân yêu thương, dưới không được huynh đệ dung nạp, bị người vứt bỏ như một chiếc giày rách nát, người như vậy, sống để làm gì?

Cánh tay dần dần buông lỏng, cả thân người đều chìm xuống nước. Mới phát hiện, thì ra cảm giác buông thả tất cả mới thật nhẹ nhàng, mới thật nhẹ nhõm...

Chú thích:

Uống móc trong lành: nguyên gốc “ẩm thanh lộ”.

Móc ở đây cũng như sương vậy, là hơi nước trên đất, gặp khí lạnh trong đêm sẽ ngưng đọng lại thành giọt. Mượn câu “Bạch lộ vi sương thu khí thâm” trong bài thơ “Thu dạ (2)” của cụ Nguyễn Du, bản dịch của Quách Tấn.

(2)

Thu dạ (2)

Bạch lộ vi sương thu khí thâm
Giang thành thảo mộc cộng tiêu sâm
Tiễn đẳng độc chiếu sơ trường dạ
Ác phát kinh hoài mật nhật tâm
Thiên lý giang sơn tần trưởng vọng
Tứ thời yên cảnh độc trầm ngâm
Tảo hàn dĩ giác vô y khổ
Hà xứ không khuê thôi mộ châm
Đêm thu (2)

Móc bạc thành sương thu hắt hiu,
Giang thành cây cỏ thấy tiêu điều.
Đèn khêu riêng cảm đêm dài đặc,
Tóc vắt thâm lo chuyện áp yêu.
Nghìn dặm nước non sâu vọi vọi,
Tư mùa trăng gió vắng thiu thiu.
Lạnh sơ đã khổ phần không áo,
Đập vãi nhà ai rộn bóng chiều.

(Quách Tấn dịch (Tổ Như thi, An Tiêm xuất bản, Paris 1995))

Bài từ “Túy hoa âm” của nữ từ nhân đời Tống Lý Thanh Chiếu :

Túy hoa âm

Bạc vụ nùng vân sầu vĩnh trú,

Thụy não tiêu kim thú.

Giai tiết hựu trùng dương,

Ngọc chấm sa trừ,

Bán dạ lương sơ thẩu.

Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu,

Hữu ám hương doanh tụ.

Mạc đạo bất tiêu hồn,

Liêm quyền tây phong,

Nhân tử hoàng hoa sấu.

Túy hoa âm

Sương toả mây đùn sầu ủ rũ,

Hương thoảng lò kim thú.

Giai tiết lại trùng dương,

Gối ngọc màn sa,

Đêm khuya lạnh vừa thẩu.

Đông ly nâng chén hoàng hôn phủ,

Tay áo hương trầm ủ.

Đừng bảo chẳng tiêu hồn,

Rèm cuốn tây phong,

Người độ hoa vàng võ.

(Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn)

25. Chương 25

Nếu chịu khó coi lịch thì Lưu Tam nên biết hôm nay là ngày “không nên đi ra ngoài” mới phải. Sáng sớm vừa ra ngõ đã gặp con chó diên của Trương lão nhị, cũng may hắn biết khôn tháo chạy kịp thời, dè dặt giờ hồng bị rớt hết phân nửa. Ra tới đường thì râu tiền duy nhất trên người lại bị một thằng tiểu tặc trời đánh thánh đâm móc mất. Vậy đã đủ xúi quẩy chưa hả? Nhưng cái đèn đuôi hơn còn ở phía sau nữa kia.

Lúc về nhà đi ngang một chiếc cầu nhỏ đã thấy một người từ đằng xa đi lại. Thân cầu nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người qua lọt, theo lẽ hẳn qua cầu trước, người kia phải dừng bên đầu cầu nhường hắn qua mới phải, có ai ngờ người nọ cũng đi lên cầu luôn.

Từ hồi sớm Lưu Tam đã phải nén cơn tức, thầm nghĩ ta không làm gì được con chó diên kia giờ tới người ta cũng chịu lép vế à? Tức thì hắn mở miệng chửi bới om sòm. Chẳng ngờ người kia nhìn hắn với bộ dạng đần cả ra, nhìn hắn mi thanh mắt tú như vậy ai dè lại là một tên ngốc tử.

Nếu là ngày thường Lưu Tam đã không so đo với thằng ngốc làm gì, nhưng hôm nay hắn xui tận mạng thiệt mà. Bụng bảo dạ rằng lẽ nào ngay cả một tên khờ cũng không muốn nhường hắn sao chứ? Chỉ thuận tay đẩy một cái mà tên đó cũng không biết tránh nữa, ngã nhào xuống sông cái ùm luôn.

Lưu Tam sợ cuống quýt cả lên, dù là thằng khờ đi nữa nhưng làm người ta chết đuối cũng bị kiện lên quan phủ chứ phải chơi à? Hắn lật đật đi coi tình thế ra sao, chưa chi một trận cuồng phong từ sau đã thổi hắn bay tuốt muốt. Lưu Tam sợ tới đờ người quên cả la lối, tới khi mông đập xuống đất cái bịch hắn mới sực tỉnh, gân họng la lên bài hải. Vừa xoa mông vừa lồm cồm bò dậy mới phát hiện hắn rớt cách bờ sông tới ba trượng lận.

Còn chưa kịp rửa tiếp thì thêm tiếng nước nữa văng lên tung tóe, Lưu Tam quay đầu chỉ thấy một cuộn nước dâng lên trên mặt sông, tiếp theo một bóng đen phóng tuốt lên cao, chỉ một bước đã đáp xuống bờ. Nhìn kỹ đúng là người thiệt!

Người trần sao có bản lĩnh này chứ? Trong đầu Lưu Tam nảy lên tập lục: “Hà bá hiển linh!”

“Á! Bớ người ta có quý!” Kèm theo một tiếng hét thảm thiết, Lưu Tam ba chân bốn cẳng chạy mất hút. Vì thất kinh hồn vía nên lúc bỏ chạy đã bất cẩn té ngã, nhưng hắn cũng không thấy đau nhức gì, bật lên lao đảo liên xiên chạy tiếp.

Chỉ trong một ngày, tin hà bá hiển thân ở con sông nhỏ đã lan truyền khắp đầu đường ngõ hẻm. Nghe đầu vị hà bá này còn xua ác khuyến thiện rồi nửa mông tên Lưu Tam bán hồng nữa.

“Ồn ngu!” Thân người ướt sũng liếc lưng Lưu Tam một cái, đôi mắt ưng nháng ý cười châm biếm, lăm lăm rửa một câu rồi không đếm xỉa gì nữa, đi một mạch tới đặt thân người trong lòng xuống cỏ, động tác đầy ôn nhu cẩn trọng.

Vóc người hắn quả rất cao to, một thân hắc y thắm ướt sũng, chẳng những không hề chèm nhẹp thấm hại mà còn làm nổi bật thân hình trắng kiện của hắn. Nếu nhìn kỹ người sẽ phát hiện hóa ra hắn anh tuấn vô cùng, ánh mắt thập phần sắc bén, ngũ quan xuất sắc nổi trội, quả đúng là một mỹ nam tử trần trẻ đương khí. Chỉ tiếc người khác mới nhìn hắn đã bị cái khí thế ma đạo tàn độc làm chết khiếp đi được, còn ở đó bạo gan ngăm người này anh tuấn với lại không anh tuấn, phi phạm với chả phi phạm được à?

Trên người kẻ này có một loại khí âm tà lãnh diễm, tuy đã bị nước làm phai bớt nhưng vẫn cảm giác được. Cái này cũng có thể do nơi hắn sinh trưởng rét lạnh quanh năm cũng nên.

Đúng vậy, hắn không phải là người Trung Nguyên, thậm chí rất ít khi tới đây, nhưng lại có nhiều người biết tên của hắn. Nếu bọn chúng biết hắn tới chắc hẳn sẽ rơi vào trạng thái kinh hồn bạt vía, càng sững sốt nữa kia.

Lý ra hắn không nên xuất hiện mới phải.

Vì hắn chính là Đoàn Phi Ứng.

Đoàn Phi Ứng đưa tay khê vỗ má người kia: “Trầm Nhạn Thạch, Nhạn Thạch, tỉnh lại mau!”

Trầm Nhạn Thạch nằm trên bãi cỏ, ấn đường khê chau, đôi mắt nhắm nghiền, thần sắc nhuốm cơn đau khổ không thể diễn tả làm lòng người không khỏi quặn thắt, thật chỉ muốn vươn tay miết trán cho y.

Đoàn Phi Ứng vươn tay ra thật, nhưng là để thăm dò hơi thở của y, tuy rằng rất mỏng manh nhưng cũng may y vẫn còn sống.

“Có phải bị sắc nước không?” Đoàn Phi Ứng lẩm bẩm, hai tay khê nhấn bụng Trầm Nhạn Thạch vài cái. Trầm Nhạn Thạch ho dồn dập một hơi, miệng phun ra mấy ngụm nước.

Một tiếng rên nổi theo, đôi mắt đã mở ra.

Về mặt Đoàn Phi Ứng hớn hở áp sát mặt y: “Trầm Nhạn Thạch, ngươi đỡ chưa vậy?”

Đôi mắt Trầm Nhạn Thạch khê chớp vài lần nhưng y không trả lời hẳn.

“Nè, thật ra ngươi nói chuyện được không đó?” Đoàn Phi Ứng quả nhiên không biết nhẩn nại là gì, chưa chi đã sốt ruột rồi.

Nhưng hồi đáp hẳn vẫn là lặng im.

Cuối cùng Đoàn Phi Ứng phát hiện có chuyện không bình thường thì phải: Tuy mắt Trầm Nhạn Thạch mở to nhưng trống hoác, nét mặt lại thần thờ.

Đoàn Phi Ứng khê vỗ mặt y: “Nhạn Thạch, Nhạn Thạch? Ngươi nói gì đi, ngươi đừng dọa ta chứ!”

Ánh mắt kia vẫn giương to thất thần, đôi đồng tử không phản chiếu bất kỳ thứ gì, chỉ có đôi môi mấp máy vài cái, y thở dài một hơi:

“Tại sao cứu ta làm gì?”

“Tại sao cứu ta làm gì” ư? Hình như ai tự tử không thành cũng đều nói câu này, nhưng vào tai Đoàn Phi Ứng lại chói tai ghê gớm. Sao gần đây nhìn y lúc nào cũng thiếu sinh khí, cứ bộ dáng lờ đờ nửa sống nửa chết? Làm người ta thấy vừa tức vừa xót xa, thiệt muốn tát y một cái cho tỉnh... nhưng lại không nỡ.

Hắn hỏi vặn lại: “Tại sao muốn chết?”

Trầm Nhạn Thạch suy nghĩ một hồi: “Sống tiếp thật mệt quá.”

“Mệt? Ngươi có biết trên đời có biết bao nhiêu người sống chẳng những mệt mỏi mà còn đau khổ nữa không? Ngươi có biết một số người ráng nhẩn nhịn cay đắng để sống nhưng còn một số kẻ thể nào cũng vô phương làm vậy được không?”

“Đó là vì bọn họ còn có điểm quyến luyến thế gian này.”

“Còn ngươi thì sao?”

“Ta...” Nhớ đến thái độ ồm ừ của Nhạc Tử Thanh, sự căm thù ngờ vực của Phượng Cửu, nỗi lạnh lùng vô tình của phụ thân, Trầm Nhạn Thạch cười thắm lắc đầu, “Người quyến luyến ta đã không cần đến ta nữa rồi.”

“Những kẻ không cần ngươi thì còn gì đáng cho ngươi lưu luyến hả?” Ngữ âm hẳn đột nhiên nâng cao, ám chỉ cơn tức giận trong lòng cũng dâng theo. Đã biết trước y sẽ nói vậy nhưng không ngờ nghe xong vẫn tức giận. Trầm Nhạn Thạch, uống công cho ngươi thông minh tuyệt đỉnh lại vì gì mà ngu dại phiến muộn tới mức này! Người thật sự yêu ngươi thì ngươi chẳng thềm ngoảnh nhìn, lại vì một kẻ như thế vứt bỏ mạng sống của mình!

“Trầm Nhạn Thạch cái tên ngu ngốc này, nếu bọn chúng đã không cần tới ngươi thì dù ngươi có chết chúng cũng không đau lòng miếng nào đâu! Đây đúng là ngươi thực sao? Ngươi thấy sống hai mươi năm trên đời này đủ rồi hả? Hai mươi năm nay ngươi có hưởng thụ sung sướng chút nào không? Ngươi đã đạt được thứ ngươi muốn chưa? Có lúc nào ngươi thật lòng lớn tiếng cười chưa hả? Chết thế này ngươi cam tâm sao? Trầm Nhạn Thạch, mạng sống của ngươi rẻ mạt vậy à?”

Càng nói càng lên máu, đột nhiên hắn xô mạnh Trầm Nhạn Thạch xuống đất: “Đủ rồi, đủ rồi! Ta chịu đủ cái bộ dáng dở sống dở chết của ngươi rồi. Ngươi muốn chết thì cứ chết đi, ta không quản ngươi nữa!” Đùng đùng đứng dậy bước đi, chỉ vài bước đã mất hút sau hàng liễu ven sông, quả nhiên bảo đi là đi cái một.

Nước sông lặng lẽ trôi đều, đất trời một vùng buốt lạnh. Gió thu ào ào bạt tới, đem chút phảng phất mát lạnh cùng hiu quạnh thổi vào lòng người, thật lạnh, thật rất lạnh. Trơ trọi và im ắng, đừng nói là người nằm đấy, cả tình cảnh tựa hồ cũng bị lãng quên.

Đi rồi, đều đi cả rồi, không ai nguyện ý quan tâm đến mình, không ai...

Dòng lệ lặng lẽ rơi xuống, từ khóe mắt chảy qua gò má, cuối cùng hóa thành những giọt sương trên lá, óng ánh đẹp đến mê lòng.

“Đừng khóc, Nhạ Thạch, đừng khóc mà.” Một đôi tay to lớn ôm sát y vào lòng, đôi môi ấm nóng khẽ khàng chạm tóc mai của y, “Người khóc khiến ta đau lòng lắm.”

Một dòng khí ấm áp lặng lẽ ngấm vào, không hiểu vì sao nước mắt càng thêm tuôn chảy, nỗi ủy khuất kèm nén dưới đáy lòng bao nhiêu năm như tìm được nơi trút bỏ, miên man tràn ra theo nước mắt.

Đến khi phát giác, y đã bắt đầu thuật hết những chuyện quá khứ của bản thân, những tâm tình chôn sâu trong lòng không muốn ai biết... Y cũng không phải như người ta đã tưởng, vẫn luôn thản nhiên, vẫn luôn ôn hòa. Sở dĩ y thản nhiên là do đã quen với thất vọng, cũng bắt đầu không còn đòi hỏi thứ gì; sở dĩ y ôn hòa cũng vì biết sẽ không ai lưu tâm đến mình, cho nên mới ra sức để không thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ có bản thân mới biết, y chính là tự ti. Bởi vì tự ti nên cứ luôn nhượng bộ, nhất là đứng trước vầng sáng rực rỡ chói lòa của Phượng Cửu. Chuyện lúc ấu thơ càng khiến y thêm thấm thía sự xấu xa của mình.

“Giờ người đã biết ta là loại người ra sao, người như ta vốn không đáng để người khác quan tâm.” Bất đắc dĩ nở một nụ cười chua chát, lòng người trông thấy cũng ướm mùi cay cay.

“Tuy ngoài miệng người nói vậy, thực chất trong lòng vẫn thầm mong có người xem trọng người, quan tâm tới người.” Hắn cười rộ khi thấy đôi mắt khẽ kinh ngạc của y, “Ta nói không đúng sao? Người vẫn còn thứ để nắm bắt mà. Nhạ Thạch, nếu chuyện quá khứ làm người đề nén như vậy thì hãy quên nó đi. Chuyện xưa đã không thể sửa được, nhưng chuyện nay vẫn cần phải theo đuổi, việc trong quá khứ không cách nào vãn hồi thì hãy dứt khoát buông tay, cái gì cũng gánh trên lưng thể này sớm muộn cũng bị đè chết thôi.”

Trầm Nhạ Thạch nghe mà ngơ ngẩn, trong lòng như có gì đó tác động sâu sắc. Thật là, đã đảo một vòng chết đi sống lại thì còn gì không bỏ xuống được sao?

Nghĩ vậy bỗng chốc thấy bản thân nhẹ nhõm đến khó tả, như trút bỏ được tay nải vừa nặng vừa vô dụng xuống, cảm giác thư thả dễ chịu đã lâu chưa cảm thấy.

“Người có biết tại sao con mắt lại nằm phía trước không?”

“Hả?”

“Là vì muốn người phải luôn nhìn về phía trước.”

Cái gì thế này? Đây là đạo lý của nhà nào chứ?

Kể nói chuyện cứ cố tình làm mặt trịnh trọng mà không biết lời nói của mình mắc cười tới cỡ nào, bề ngoài dọa người chết khiếp càng nổi bật thêm mấy phần... Cuối cùng Trầm Nhạ Thạch cũng kèm hết nổi bật cười ha hả.

“Người cười gì đó?” Đoàn Phi Ứng nheo mắt lại —— Đây là cử chỉ báo hiệu hắn sắp tức giận. Tuy hắn rất thích nhìn Trầm Nhạ Thạch tươi cười nhưng nếu y cười hắn thì tư vị này thiệt không dễ chịu tí nào. Huống chi người này vừa rồi còn muốn sống muốn chết, hiềm hoi lắm mới thấy đích thân hắn có hảo tâm nói đạo lý cho nghe, y còn dám thản nhiên cười nhạo hắn sao?

“Không có gì.” Trầm Nhạ Thạch gắng nén cơn cười, “Không ngờ người cũng có thể nói những lời— những lời có đạo lý như vậy.”

Lời này đúng là chói tai thiệt: “Nói ‘cũng có thể’ là sao? Hừ, sao ta lại không thể nói ra những lời có đạo lý hả?”

Vì người có phải người chịu nói đạo lý đâu. Song câu này cũng chỉ nghĩ thầm mà thôi, không dám chọc giận tên ma vương này nữa — Mặc dù y biết hẳn sẽ không đối xử với mình như thế.

“Sao ta không thể nói ra những câu có đạo lý chứ?” Cái giọng kia còn đang tức anh ách gặng hỏi cho tới cùng, bộ dáng hùng hổ của kẻ nhất quyết không chịu nhả ra.

Người lớn không cần chấp nhặt với tiểu hài tử làm gì. Trần Nhạn Thạch chỉ mỉm cười không trả lời, mặc cho tên kia oán giận một bụng không ngót. Tâm tình thả lỏng rồi nên mới phát hiện y phục của mình ướt đầm, thảo nào thấy lạnh như thế. Gió thu xào xạc thổi tới làm cả người bất giác rùng lạnh.

“...Người đúng là không biết phân biệt tốt xấu gì cả—”

“Ách xì!”

Ngọn lửa đỏ bừng tỏa nhiệt ấm áp chiếu sáng cả sơn động. Trên đồng lửa là một giá cây tam gác lên, có vài mảnh y phục vắt ngang.

“Người muốn nói chuyện thì cứ nói, không được phép làm loạn.”

“Ta làm loạn chỗ nào? Tay ta làm loạn sao? Hay chân làm loạn hả?” Sắc mặt Đoàn Phi Ứng đầy vẻ vô tội nhưng ánh mắt chớp nháy ra điệu cười giễu.

Không sai, tay chân của hắn quả thực rất chỉnh tề ngay ngắn, làm loạn làm bậy chính là đôi mắt hắn kia. Ánh mắt của hắn đảo liên tục trên thân thể lỏa lồ của Trần Nhạn Thạch, không chút che dấu dục vọng khiến y nhớ tới những ngày tháng hoang đàng trên Thiên Sơn. Ban đầu không thấy có gì bất ổn, bây giờ toàn thân cứ bất thường làm sao, mới hỏi hạn sao ngay từ đầu không chịu quay về Triệu phủ, còn ở cùng một nơi với tên sắc lang này.

Nếu Trần Nhạn Thạch còn nói tiếp “Ánh mắt của người làm loạn” thì tên Đoàn Phi Ứng kia nhất định sẽ hỏi tới cùng, “Ánh mắt của ta nhìn chỗ nào mà người nói làm loạn?” Câu tiếp theo chắc chắn Trần Nhạn Thạch không có mặt mũi nào nói ra miệng. Nói không chừng còn khiến Đoàn Phi Ứng được đằng chân lân đằng đầu hỏi mãi, sau cùng còn dồn y — Da mặt lúc sau của tên đó Trần Nhạn Thạch đã sớm lĩnh giáo rồi.

Cho nên cách tốt nhất là nói lảng sang chuyện khác:

“Sao người lại tới đây? Không phải người đã thề sẽ không đặt chân khỏi Thiên Sơn nữa bước sao? Chẳng lẽ... người tới tìm ta?”

Y đoán không sai, Đoàn Phi Ứng đích thực là đến tìm y. Hôm đó sau khi Đoàn Phi Ứng tỉnh rượu phát hiện không thấy Trần Nhạn Thạch đâu, hắn điên cuồng lùng sục mọi ngõ ngách. Cả chính hắn cũng không hiểu vì sao bản thân rơi vào hố sâu đến vậy, lúc phát giác thì chân đã lún sâu xuống bùn, có muốn rút cũng rút không ra.

Cứ tưởng không còn gặp lại sẽ dễ dàng quên đi mối tình này, nhưng hắn không ngờ nỗi tương tư cứ dầm dề từ ngày này sang ngày khác, mỗi ngày chịu đủ hành hạ giày vò. Ban ngày nơi đâu nghe thấy chạm nhìn cũng đều không thoát khỏi nét cau mày và nụ cười mỉm của Trần Nhạn Thạch, đêm về đăm chiêu suy tưởng cũng không ngoài mỗi lời nói mỗi cử chỉ của y. Chưa đến nửa tháng Đoàn Phi Ứng đã muốn rồ dại, cuối cùng nổi mong nhớ Trần Nhạn Thạch đã chiến thắng tất cả.

Hắn là một kẻ thích hành động theo bản tính, luôn ngông cuồng tùy tiện như vậy. Dù hắn rất xem nặng lời hứa, nhưng nghĩ tới nếu đời này không thể ở cùng với người mình yêu thương thì tiếp tục sống còn lạc thú gì? Chẳng thà quãng bỏ lời thề chết bất đắc kỳ tử đó cho rồi. Một khi nghĩ đến nước này thì còn gì phải băn khoăn nữa? Hắn tức khắc dẫn theo Huyền Thổ sứ xuống Thiên Sơn.

Dọc đường đi chính miệng hắn dò la hành tung của Trần Nhạn Thạch, lại sợ trên đường đã lỡ mất dấu nên ra lệnh cho Huyền Thổ sứ phi nước đại đến Trầm gia trang đón đường trước, bọn họ chia làm hai ngã hành sự. Rốt cuộc hắn phát hiện bóng Trầm Nhạn Thạch trong căn tửu *** nhỏ ở Trương Gia Khẩu, đúng lúc tên chuồng quây muốn giết Trầm Nhạn Thạch bịt miệng hắn liền ra tay cứu giúp. Vốn muốn ngay thời khắc tốt đẹp “anh hùng cứu mỹ nhân” này ra mặt, không ngờ đã nhác thấy bóng Trầm Phụng Cử và Nhạc Tử

Thanh đi về hướng này. Tên Trầm Phượng Cử hận hấn tới thấu xương, tuy hấn không có gì phải sợ bọn chúng nhưng suy nghĩ một hồi lại thấy hai người này dù sao cũng là thân nhân của Trầm Nhạn Thạch, giúp mặt chỉ sợ sẽ làm cho Nhạn Thạch khó xử, cuối cùng đành nhẫn nhịn mà ẩn thân đi.

—— Loại người biết lo nghĩ cho người khác như hấn vậy, biết lúc nào cần nhẫn nại thì nhẫn nại quả thực đáng quý mà.

Sau đó hấn theo y đến Triệu phủ, túc trực bên ngoài không rời một bước. Hôm đó trông thấy Trầm Nhạn Thạch đi ra hấn đã lặng lẽ bám theo nên mới đúng lúc then chốt cứu y một mạng.

“Người muốn bắt ta quay về sao?”

“Nếu người chịu theo ta thì đâu phải là bắt.” Ngữ điệu không còn mạnh mẽ như nãy nữa.

Trầm Nhạn Thạch kinh ngạc nhìn hấn: “Nếu ta không chịu thì sao?”

Đoàn Phi Ứng thở dài một hơi, đã đoán trước y sẽ không chịu mà: “Tính cách của người vẫn bướng bỉnh như vậy, chuyện người không ưng lòng ai dám ép người được chứ?”

“Vậy người phải quay về rồi?” Hấn chịu sao? Phá bỏ lời thề hạ sơn mà lại xách tay không về hả?

“Ai nói ta về?” Đoàn Phi Ứng xịu mặt xuống nói, “Nếu người không chịu theo ta thì ta sẽ ở lại đây, ngày nào cũng quấy rầy người, khuyên giải người, dùng tấm chân tình của ta để làm người xúc động, rồi cũng có ngày người theo ta trở về.”

Trầm Nhạn Thạch nhìn hấn một thoáng, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao...”

Đoàn Phi Ứng cầm lấy tay y: “Không lẽ người còn không hiểu tâm ý của ta sao?”

Sự thâm tình trong đôi mắt hấn thẳng thắn và chân thành khiến toàn thân Trầm Nhạn Thạch rung động, y khẽ rút tay về: “Ta đáng đến vậy sao?”

“Đáng chứ!” Hấn bá đạo siết chặt tay y, “Đáng giá vô cùng, ta nói đáng là đáng! Một khi ta đã minh bạch chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

Hấn ngập ngừng một lát: “Ta biết trong lòng người vẫn chưa cởi bỏ được mối thất đối với ta, nhưng không hề gì, Đoàn Phi Ứng ta là con người gì chứ, ai dám so bì với ta hả? Việc người cảm mến ta là chuyện sớm muộn mà thôi!” Về mặt hấn vênh vào làm tàng hệt như đã nắm chắc phần thắng rồi vậy.

Có điều lần này Trầm Nhạn Thạch không có cười hấn, y chỉ cúi đầu, không biết thứ tràn dâng trong tim có phải là cảm động không nữa. Cũng không biết có liên quan đến đồng lửa hay không mà trong lòng thấy ấm áp khoan khoái vô cùng, đã lâu lắm y không có thứ cảm giác này rồi.

26. Chương 26

Phía tây bắc hậu viện Triệu phủ là một rừng trúc, từ trong rừng trúc thấp thoáng thấy được một góc lầu tảo nhĩ, phía trên có một tấm biển đề ba chữ “Trúc Tâm Quán.” Đây là nơi Trầm Nhạn Thạch tạm ngụ, y lấy lý do là thích những nơi thanh tịnh. Trầm Phượng Cử nói đại ca của hấn tính tình rất quái đản, nhưng trong lòng Nhạn Tử Thanh hiểu rõ đó chỉ là viện cớ, nhưng nguyên do thật sự hấn cũng không nói ra được.

Đến nửa đêm Trầm Nhạn Thạch mới lặng lẽ quay về Trúc Tâm quán. Áo quần đã khô hấn, người cũng thoải mái nhẹ nhõm, nhìn y so với ngày thường cũng không có gì khác biệt. Chỉ có ai tỉ mỉ quan sát mới nhận ra khuôn mặt tươi cười của y đầy chất thư thả ôn hòa, choáng ngợp lòng người còn hơn bất cứ nụ cười ở thời điểm khác.

“Nhạn Thạch.”

Chân đặt lên bậc thềm, tay vừa chạm cửa đã nghe một tiếng thở dài gián đoạn động tác của y, một người bước ra từ bìa rừng trúc. Vừa thấy người này, nụ cười trên mặt Trầm Nhạn Thạch bắt gặp tiêu tan.

“Tử Thanh, tối thế này rồi có chuyện gì sao?” Hấn bây giờ đúng là vô sự bất đắc tam bảo điện.

“Hôm nay đệ đi đâu vậy? Huynh tìm khắp nơi cũng không thấy đệ đâu hết.”

“Ta có việc ra ngoài một chút, không nghĩ bỗng nhiên huynh lại đến tìm ta.”

Hắn buột miệng hỏi: “Có việc gì thế?”

Thẩm vấn sao? Trầm Nhạn Thạch hồ hững đáp lời: “Chút chuyện nhỏ thôi, ta đã lớn rồi, ra ngoài phải cần thưa trước hay sao?”

“Ý huynh không phải thế!” Nhạc Tử Thanh hiển nhiên có chút lúng túng, lòng rất sợ một câu nói sai cũng làm y không vui —— Vì lòng hấn hổ thẹn nên đứng trước mặt Trầm Nhạn Thạch cũng không dám ngẩng đầu lên.

Dáng điệu hấn thế này trái lại có vài phần thảm thương. Còn nhớ trước kia bất luận là khi nào đi nữa, hấn luôn điềm tĩnh tự tin, nhưng giờ sao lại thảm hại nhất gan thế này? Không muốn nhìn bộ dáng của hấn, y đưa tay đẩy cửa ra: “Đã trễ lắm rồi, không có chuyện gì thì ta đi nghỉ trước.”

“Nhạn Thạch ——” Hấn lưỡng lự một chút, “Hôm nay đệ có đi ngang qua hoa viên không?”

Lờ mờ đoán được hấn muốn hỏi gì, Trầm Nhạn Thạch gắng ổn định tâm trạng: “Không có.”

“Thật không?” Trông thấy sắc mặt y vẫn bình thường, trái tim hấn cũng bình ổn trở lại. Cũng may không có nghe được, bóng người kia không phải là đệ ấy rồi... Nhạn Thạch bây giờ không thể chịu thêm đả kích gì nữa.

“Có chuyện gì sao?”

“Không, không có, đệ hãy nghỉ ngơi đi.”

Nhạc Tử Thanh gượng gạo cười rồi chậm chạp xoay người rời đi. Dưới ánh trăng, thân ảnh hấn lộ ra gánh nặng mệt mỏi. Tính tình của Trầm Phượng Cử càng ngày càng gắt gỏng khiến hấn phải ứng phó mệt mỏi vô cùng, lại còn phân tán tư tưởng lo lắng cho Trầm Nhạn Thạch, hấn cảm thấy *** thần và thể xác đều rã rời. Trầm Nhạn Thạch nhìn theo bóng lưng của hấn thấy có chút không đành lòng, cất tiếng nói theo: “Tử Thanh, khi huynh gánh trên lưng không nổi nữa thì hãy buông xuống đi.”

Cả người Nhạc Tử Thanh chấn động, hấn buồn bã lắc đầu.

Nhạn Thạch, thứ gì cũng có thể bỏ xuống được, chỉ có đệ, đệ bảo huynh làm sao buông tay được đây?

“Ta căm ghét tên đó!”

Bóng Nhạc Tử Thanh vừa khuất khỏi rừng trúc một giọng nói bực bội đã vang lên phía sau Trầm Nhạn Thạch. Y giật mình cả hồn, còn chưa kịp quay đầu đã bị một đôi tay rắn chắc khóa chặt kéo tuốt vào trong. Cửa phòng vừa đóng lại, một thân hình cao lớn đã áp y sát rạt vào cửa.

Trầm Nhạn Thạch hoàn toàn có khả năng chống cự, cũng có thể hô hoán lên, nhưng y không làm gì cả, vì y nghe ra chủ nhân của thanh âm kia, cũng nhận được con người sắc sảo như chim ưng nọ.

“Tên đó có gì hay ho chứ? Thứ bình sứ di động chỉ được cái ưa nhìn mà không được tích sự gì. Chuyện tình cảm lại ham ôm đồm, đang ăn trong chén mà mắt ngó trong nồi. Nói cho cùng người vừa mất hấn điểm nào hả?”

Trầm Nhạn Thạch thần nhiên trả lời: “Chính là điểm người không có.”

Đoàn Phi Ưng ngó ra: “Hấn có điểm nào ta không có chứ?”

Trầm Nhạn Thạch đưa tay đẩy hấn ra: “Ít nhất hấn là một quân tử biết thủ lễ, không im hơi lặng tiếng lên vào phòng người khác thế này.”

“Ra là thứ đó.” Đoàn Phi Ưng ha hả cười phá lên, bàn tay to lớn ôm ngang thắt lưng y, “Này thì sợ cái gì? Chỗ của người cũng có phải khuê phòng cô nương gì đâu. Cô nam quả nữ ở chung phòng mới khiến người ta dị nghị, chứ ‘cô nam quả nam’ thì đâu có vấn đề gì.”

Hấn cũng thật biết nói hươu nói vượn lắm, cái gì mà ‘cô nam quả nam’ ở đây, Trầm Nhạn Thạch vừa tức giận lại vừa buồn cười, gỡ tay hấn ra: “Ta không phải đã nói ngày mai sẽ đi tìm người sao, tại sao còn nửa đêm canh ba lần mò vào đây?”

“Nghien ngẫm người sắp gặp trên lầu đài mà, có đủ phong nhã không hả?”

“Ta nói người làm chuyện điên rồ thì có, đường đường chủ nhân Bích Du Cung là thân phận ra sao? Người lại giống hệt tên háo sắc miệng lưỡi trơn tru.” Thật sự hết cách với tên này.

Đoàn Phi Ứng cười rộ: “Không phải, không phải. Háo sắc là mấy tên giữa ban ngày ban mặt đi chòng ghẹo phụ nữ nhà lành kia, còn ta đây là trong phòng tối mịt mù đi trêu ghẹo phụ nam nhà lành, hai cái này khác biệt rất lớn à. Huống chi—”

Hắn cầm tay y đưa lên môi mình: “Người sờ thử xem, trên miệng ta bộ có dầu sao? Còn đầu lưỡi nữa...” Thanh âm dần ấm muội hắn, hắn hé môi ngậm hai đầu ngón tay Trầm Nhạn Thạch vào, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm láp.

Ngón tay bị ngậm trong khoang miệng nóng hổi mềm mại, chỗ ngón tay mẫn cảm tùy nghi bị trêu đùa, Trầm Nhạn Thạch chỉ thấy cảm giác tê dại truyền từ ngón tay lan đến toàn thân, giống như có luồng sét nhỏ truyền qua khiến toàn thân mềm nhũn, một lần mờ ảo ngập trong sóng mắt.

Miễn cưỡng đè nén tiếng rên rỉ chực chờ nơi đầu môi, mới thốt mình phát giác đối phương đang tìm cách khêu gợi lửa lòng của mình, gương mặt bắt giắc ửng đỏ lên, y khẽ quát: “Buông ra, nếu không ta la lên đó.”

Đoàn Phi Ứng bật cười: “Ta biết người sẽ không la đâu.” Tuy miệng nói vậy nhưng hắn vẫn buông y ra.

Trầm Nhạn Thạch đẩy hắn ra xa vài bước, cổ trắn tĩnh hơi thở hổn hển mới lên tiếng: “Người mau đi đi.” Ngữ khí của y có chút gượng gạo, xem ra là giận rồi.

Theo lý mà nói, với võ công cao cường của Đoàn Phi Ứng kẻ nào lại không sợ hắn chết khiếp đi được, thế nhưng hắn rất sợ một khi Trầm Nhạn Thạch nổi đóa lên sẽ đuổi hắn ra ngoài. Bởi vì trước giờ hắn yêu lần đầu là Trầm Nhạn Thạch, chính vì yêu mới sinh ra sợ, sợ sẽ chọc giận ý trung nhân của mình.

“Được rồi, nếu người không thích ta cam đoan từ nay về sau sẽ không làm nữa.” Hắn suy nghĩ một chút lại bồi thêm một câu, “Trừ phi người chủ động yêu cầu.”

Trầm Nhạn Thạch tức mình phản kháng: “Ai đi chủ động yêu cầu... yêu cầu loại chuyện này hả!”

“Được thôi, người không cần chủ động đòi hỏi, lúc nào muốn chỉ cần gợi ý với ta là đủ.”

Da mặt tên này dày tới nỗi kim có đâm cũng không thủng! Trầm Nhạn Thạch bị hắn chọc giận đến chẳng còn hơi sức, y nhắm nghiền mắt: “Người không chịu đi thật sao?”

Đoàn Phi Ứng thấy y giận thật bèn chuyển sang dùng kế ai oán bình, vô cùng thảm thương mà nói: “Nhạn Thạch, người nhẫn tâm để ta ngủ ở cái hang động vừa lạnh vừa ẩm ướt lại đầy dẫy sâu bọ hay sao? Bản thân người thì một mình trong này hưởng thụ vậy à?”

Nghe cũng có vài phần đáng thương thật: “Sao không trọ ở khách ***?”

“Ta không thích.” Trả lời như đinh đóng cột.

Loại người vậy không đáng phải thương xót! Trầm Nhạn Thạch còn đang muốn quăng hắn ra ngoài nhưng chưa chi hắn đã nhào tới ôm chầm lấy y, đầu gác lên cổ dụi dụi mấy cái: “Như vậy ta phải xa người rồi.”

Ông trời ơi, tên này hết ăn vạ lại tới làm nũng đây này! Trầm Nhạn Thạch bị hắn dồn ép đến vô phương xoay chuyển, sau cùng đành nhượng bộ: “Được rồi, chỉ đêm nay thôi đó.”

Đoàn Phi Ứng mừng hết lớn, nghĩ thâm đã có lần một thì sẽ có lần hai, lần hai sẽ kéo theo lần ba, toàn bộ đều nhờ vào công phu quấy rầy lây nhây của hắn. Liền nhanh chân hơn tới giường ngồi xuống: “Ngủ thế nào đây?”

“Ta ngủ trên giường còn người nằm dưới đất.”

“Cái gì? Nhạn Thạch!”

Cái giọng điệu ai oán này như nghe qua ở đâu rồi?

“Bằng không ta ngủ dưới đất, người nằm trên giường vậy.” Y đưa tay kéo mền ra.

“Được rồi được rồi, để ta nằm dưới đất, ta nằm dưới đất mà.” Đoàn Phi Ứng nhanh tay lẹ chân trải mền xuống đất rồi chui vào chăn trùm đầu kín mít, trông điệu bộ hẳn là làm mình làm mẩy rồi.

Trầm Nhạ Thạch nhìn hẩn một hồi cuối cùng cũng bật cười. Y vừa mới thấy Đoàn Phi Ứng rất giống một người nào đó, bây giờ đã rõ, đem “Nhạ Thạch” đổi thành “thiếu gia,” cái vẻ mặt và bộ điệu kia còn không giống Trầm An nhà hẩn sao? Có điều câu này cũng không thể nói ra với Đoàn Phi Ứng, để tránh hẩn lên cơn bị nội thương thì khổ.

Trở mình ngả lưng nằm xuống, nội trong hôm nay đã phát sinh biết bao nhiêu chuyện, cảm xúc bấp bênh không ngừng, cơn sóng trong lòng Trầm Nhạ Thạch cứ cuộn cuộn, làm sao ngủ cho được đây?

Phía bên kia Đoàn Phi Ứng cũng bắt đầu xoay người, không thì một hồi cũng trở mình lăn qua lăn lại, chịu đựng một lát cuối cùng cũng mở miệng đầy vẻ tội nghiệp: “Nhạ Thạch, sàn nhà cứng quá đi, ta ngủ không được.”

Ôi trời.

“Lên đây đi.”

Đoàn Phi Ứng mừng hùm, sợ y sẽ đổi ý nên nhanh như cắt leo lên giường, sở học khinh công thượng thừa hàng ngày đều phát huy tới đa.

“Ngủ đi.” Hẩn mừng khắp khởi nói một tiếng, nhắm mắt lại không lâu thì đã ngủ rồi—— Người này thật dễ lấy lòng.

Nói thật, cho dù biết hẩn sẽ không làm gì thì Trầm Nhạ Thạch cũng không muốn ngủ chung với hẩn. Chỉ có y biết rõ tật xấu của Đoàn Phi Ứng khi ngủ có bao nhiêu khó coi mà thôi.

Mới chốc lát, bàn tay to tướng đã tiện tay vòng qua người y. Gắng tránh vùng cổ trọng yếu càng xa càng tốt, Trầm Nhạ Thạch thầm nhắm trong đầu: Vẫn còn một chân nữa.

— Quả nhiên thêm một cái chân cỡ lớn gác lên hai chân y, theo sau là tiếng ngáy khe khẽ của Đoàn Phi Ứng.

Trầm Nhạ Thạch cứ tưởng sẽ phải thức trắng cả đêm, nào ngờ lại ngủ một giấc đến rạng sáng. Tuy cánh tay đè lên người có nặng thật, nhưng cảm giác an tâm truyền khắp thân thể lại khiến y bất giác thả lỏng cả người.

Trong lòng cuối cùng đã minh bạch, cánh tay vững chắc này chính là điểm mà Nhạc Tử Thanh không cách nào có được.

Nếu nói cho ngũ hành sứ giả hay, vị chủ nhân lãnh tuấn phi phạm, lời nói đanh gọn không tùy tiện cười của họ lại có ngày thành một miếng kẹo đường ngọt bùi dính kéo không ra, có đánh chết chắc bọn họ cũng không tin. Nhưng sự thực đã minh chứng, võ công của Đoàn Phi Ứng trác tuyệt đã đành, ‘quần công’ càng là đệ nhất thiên hạ không ai sánh bằng!

Mà đúng phải phong tặng danh quần công cho hẩn thật. Mấy ngày nay hẩn đều thừa dịp đêm tối lên vào phòng Trầm Nhạ Thạch ngủ chung giường. Mặc dù chỉ được nhìn chứ chó ăn được miếng nào nhưng cũng đủ cho cơn ghiền khát khô cổ họng rồi. Huống hồ hẩn có phải người trung thực gì cho cam, cái chuyện “trong phòng tối mịt mù treu ghẹo phụ nam nhà lành” dĩ nhiên không thể tránh khỏi. Song hẩn cực kỳ có năng lực, vừa thấy Trầm Nhạ Thạch nổi đóa là mau mau ngừng tay. Trong lòng luôn nhắc nhở bản thân: chuyện nhỏ không nhin ắt hư đại sự.

Thường những khi dục hỏa khó kềm chế hẩn cũng đành tự mình ngâm ngùi dập tắt. Những lúc đó trong lòng luôn nảy sinh tà niệm: Đợi tới khi về tới Thiên Sơn nằm gọn trong tay ta rồi, hằng ngày coi ta khoái cho người xuống giường.

Đoàn Phi Ứng cậy vào khinh công siêu phàm của hẩn ra vào Triệu phủ như chốn không người. Trái lại Trầm Nhạ Thạch lúc nào cũng nơm nớp lo sợ hẩn sẽ bị phát hiện, đến lúc đó vô lâm lại nổi lên một phen phong ba bão táp. Cũng đã mấy lần muốn đáp ứng hẩn cho xong, nhưng suy nghĩ một hồi lại phân vân.

Y cũng từng hỏi Đoàn Phi Ứng, nếu phá vỡ lời thề thì sẽ thế nào? Đoàn Phi Ứng nói năm đó sư phụ hẩn thề rằng, nếu tự ý hạ sơn sẽ ngã xuống đoạn thiên nhai, chết không toàn mạng. Trầm Nhạ Thạch biết đoạn

thiên nhai đó nằm ở phía nam của Bích Du Cung, dốc vực cheo leo dựng đứng, sâu hun hút mắt. Lòng y thăm rùng mình kinh hãi, ngược lại Đoàn Phi Ứng cứ trơ ra đấy. Có lẽ hắn cũng có quan tâm nhưng không để lộ ra ngoài.

Thỉnh thoảng cũng đưa tay lên ngực tự hỏi, bản thân dung mạo không khuynh đảo gì, tài năng cũng không xuất chúng, suy cho cùng có chỗ nào có thể khiến Đoàn Phi Ứng hy sinh to lớn như thế? Rốt cuộc hôm nay y cũng lên tiếng hỏi.

“Vì sao lại là ta? Ban đầu ta tưởng người thích Phượng Cử mà.” Lúc đó không phải Đoàn Phi Ứng muốn tìm Phượng Cử cho bằng được hay sao?

Sắc mặt Đoàn Phi Ứng đỏ lên một cách hiếm hoi: “Không sai, lúc trước đích thực là ta bị dung mạo của hắn hấp hồn. Có điều Nhạ Thạch, từ lúc gặp người rồi ta hoàn toàn không có nghĩ tới kẻ khác.” Thừa biết Trầm Phượng Cử chính là miếng dăm trong tim hai người, hắn mau mắn thừa dịp biểu đạt tấm lòng mình.

“Từ nhỏ ta đã không có ai gần gũi ở bên cạnh, sư phụ và ngũ hành sứ giả cũng tốt, mặc dù ai cũng đối xử với ta không tệ nhưng ta luôn cảm thấy rất khó tiếp cận.” Chưa từng học qua cách sống chung với người khác ra sao, hắn đã cô độc lại càng thêm gần gũi. Theo lời sư phụ Tiêu Bích Hải của hắn thì tuyệt thế cao thủ vốn phải cô độc và ngạo mạn như vậy. Tuy hắn coi đây là lời tâm niệm nhưng sâu tận đáy lòng vẫn hy vọng có người sẽ kề vai sát cánh cùng hắn.

Không biết bản thân thật sự đang muốn thứ gì, hắn cứ dựa vào trực giác tìm kiếm nên thủ đoạn cũng khó tránh khỏi cực đoan quá đỗi. Trong mắt người ngoài thì có vẻ hết sức ngang ngược tàn nhẫn, dù tổn thương người khác cũng không màng.

Lúc gặp và chọn lựa Trầm Phượng Cử là vì thấy hắn có khả năng “xứng đôi” với bản thân, tính tình nóng nảy của Trầm Phượng Cử làm hắn thấy rất mới mẻ. Lúc đó hắn hoàn toàn đắm chìm trong lạc thú săn đuổi con mồi, nhưng loại hứng thú này cũng theo việc Trầm Phượng Cử rời khỏi mà nhanh chóng lụi tàn.

Thu hút ánh mắt của hắn chính là Trầm Nhạ Thạch.

Chưa từng thấy một người như vậy, trông như một cành liễu mỏng manh nhỏ nhắn mà làm thế nào cũng không bẻ gãy được y. Dây dưa với y hồi lâu, hắn mới phát hiện có điều gì đó trong y chính là thứ bản thân vẫn khát cầu bấy lâu nay, vì thế đã nắm trong tay thì tuyệt không buông bỏ.

“Tất nhiên người cũng không biết ta đã động lòng từ khi nào.”

“Là khi nào?”

“Đêm đó...”

Hắn không nói rõ đêm nào nhưng Trầm Nhạ Thạch cũng đoán ra, chính là đêm tràn ngập tuyệt vọng và khuất nhục ấy — Thanh âm có chút khô khốc, “Vì sao?”

“Bởi vì...” Hắn nhẹ nhàng ôm y vào lòng, “...người đã khóc, có còn nhớ không? Một giọt lệ đó.”

Sao lại không nhớ được, bây giờ hồi tưởng vẫn còn cảm giác đau thương.

“Ta đã thấy qua rất nhiều người khóc. Có người khóc trong hạnh phúc, cũng có kẻ khóc trong điên loạn, gào khóc suốt một đêm như một tên hề, chỉ có người—” Giọt châu ấy vô thanh vô tức rơi, niềm bi thương không lời ướm nét đẹp thê diễm tuyệt vọng, chính khoảnh khắc đó đã cướp đi trái tim của hắn.

Nâng bàn tay của Trầm Nhạ Thạch lên tỉ mỉ phủ đầy những dấu hôn say đắm: “Nhạ Thạch, bắt đầu từ khi đó ta đã yêu người rồi, chẳng qua ngay cả ta cũng chưa phát hiện ra thôi.”

Trầm Nhạ Thạch vẫn nhìn hắn, cõi lòng muôn vàn thiên ngôn vạn ngữ dâng tràn, trong một lúc trăm mối xúc cảm đan xen, cũng không biết là vui hay sầu nữa.

Trầm Phượng Cử đứng bên ngoài Trúc Tâm quán đã lâu, đang do dự không biết có nên vào hay không.

Sự thực là từ khi Trầm Nhạ Thạch dời đến đây, hắn chưa từng ghé qua lần nào. Người có con mắt *** đời đều nhìn ra được mối quan hệ rạn nứt giữa hai huynh đệ bọn họ.

Trong lòng Trầm Phượng Cử có một mối gút, mối gút này do cha hấn gây nên, hiện giờ cha hấn đã chết nhưng mối thắt này vẫn còn nguyên đó.

Nếu không có chuyện đặc biệt hấn tuyệt đối sẽ không đặt chân tới đây. Chẳng qua có một việc hấn giấu trong lòng đã lâu, nhất định phải hỏi cho tường tận, nhưng không thể để cho người khác biết— Thế nên mới sáng sớm hấn đã đứng ngoài này.

Cửa phòng Trúc Tâm quán khê mở, Trầm Phượng Cử không chút nghĩ ngợi liền ẩn mình trong rừng trúc.

Một bóng người bước ra, chưa gì đã quay đầu hướng vào trong khê cười: “Nhớ gặp nhau chỗ cũ đó.”

Giọng nói của Trầm Nhạn Thạch vang ra: “Người đi mau đi, cẩn thận đừng để bị phát hiện.”

Kẻ kia vẫy tay mấy cái, thoáng chốc thân hình đã không thấy.

Cái gì?

Trầm Phượng Cử siết chặt hai tay, gân xanh đều nổi lên hết, mặt mũi lộ ra cơn dữ tợn đáng sợ; hấn nghiến chặt môi, bật máu thành dòng đỏ tươi!

Chỉ có vậy hấn mới ngăn mình không run rẩy, ngăn mình không gào thét lên!

Cái tên đó, cái tên bước ra từ phòng huynh trưởng của hấn, tuy không nhìn rõ diện mạo nhưng giọng nói đó, dù có qua mấy trăm năm đi nữa hấn vẫn nhận ra, dù hình dáng đó có hóa thành tro hấn cũng nhận diện mòn một!

Con người từng chút từng chút co rút lại—

Đoàn. Phi. Ứng!

Chú thích:

Kẹo đường ngư bì được xưng tụng là đặc sản “nhất tuyệt của Dương Châu.” Hương vị của kẹo đường ngư bì ngọt ngào, bên ngoài bọc một lớp mè, mặt đường trơn óng màu nâu ánh sắc hơi trong rất có độ co giãn, vị thơm mát nhai vào không dính răng.

Kẹo đường ngư bì này rất có tiếng cả trong và ngoài Trung Quốc. Từ triều Thanh năm họ Kiên và họ Gia đã có mặt trong thị trấn Dương Châu, sau do chiến tranh liên miên xảy ra nên đã thất truyền từ đó. Nhóm nhân viên khoa học kỹ thuật và kỹ thuật viên ngào đường của xưởng sản xuất thực phẩm Dương Châu quyết tâm muốn cho món kẹo đường ngư bì thất truyền bấy lâu được nhìn thấy ánh mặt trời. Họ nghiên cứu đào sâu bí quyết ngào đường của những người đi trước, thông qua gần trăm ngàn lần thử nghiệm cuối cùng cũng có thể làm cho món truyền thống này được ra mắt lần nữa, hơn nữa họ còn khiến cho kỹ thuật căn bản đặc sắc vốn có càng thêm mới mẻ, làm cho kẹo đường đạt tới cảm giác co giãn, mềm và dẻo dai cùng hòa làm một.

Hiện nay nó đã có nhiều hương vị khác nhau, độ ngọt rất ít, có sắc ánh sáng bóng, mùi vị rất ngon ngọt đẹp mắt, khẩu vị vừa phải.

Kẹo đường ngư bì được mệnh danh là đặc sản của Dương Châu, hiện nay có mùi hạnh đào, mùi quế, mùi đậu phộng, mùi hạt thông, mùi hạt bồ đề, mùi quýt, mùi ô mai, mùi cam sành, mùi dưa Ha-Mi (một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương), những mùi mới rất độc đáo, dẻo thơm vừa phải, đều rất thích hợp với già trẻ bé lớn.

Hiện nay kẹo đường ngư bì có ba nhãn lấy hiệu Lục Diệp là kẹo đường ngư bì Ngũ Nhất, kẹo đường ngư bì Vụ Trung Hoa và kẹo đường ngư bì Tiết Ký.

27. Chương 27

“Đại ca.”

“Phượng Cử?” Trầm Nhạn Thạch giật mình, không ngờ Phượng Cử sẽ đến đây. Thật đúng là khách hiếm thấy, trong nhất thời tay chân có chút lóng ngóng, “Ngồi đi, đệ muốn dùng trà không?”

Y lúng ta lúng túng một hồi mới rót trà được, cũng không rảnh so đo bản thân là huynh trưởng mà đi châm trà pha nước cho đệ đệ nó mất thân phận tới cỡ nào.

“Không cần, ta có chút chuyện muốn hỏi huynh.” Trần Phượng Cử dừng một lát, cân nhắc nên mở lời thế nào, chần chờ một chốc mới hỏi: “Lúc ở Thiên Sơn, huynh có... có bị...”

Hắn không nói tiếp nhưng Trần Nhạn Thạch đã hiểu ý, tay phải đang cầm ấm trà khựng lại, nước nóng văng vào tay cũng không hay biết: “Phượng Cử, có những chuyện đã qua rồi hãy để nó qua luôn.”

Ánh mắt sắc lẹm xoáy nhìn lưng Trần Nhạn Thạch khiến y dù cách một lớp vải cũng cảm nhận cơn đau buốt. Trần Phượng Cử chậm rãi mở miệng: “Huynh biết ta muốn hỏi huynh chuyện gì, không lẽ huynh cũng bị hắn... tên họ Đoàn đó đúng là không bằng cầm thú!”

Hắn nghiêng răng trèo treo, đủ thấy lòng căm thù tên kia đến tận xương tủy. Trần Nhạn Thạch bắt giặc giật nẩy mình.

Nhưng câu nói khiến trái tim y tái lạnh còn ở phía sau. “Hắn đối xử với huynh vậy mà huynh còn mặc hắn nghiễm nhiên ra vào trong khách phòng vậy sao?”

“Cái gì?” Ra vào trong khách phòng? Câu này rõ ràng có ý mỉa mai.

Trần Phượng Cử cười khẩy một tiếng: “Sáng sớm nay ta đã thấy hết rồi. Tên Đoàn Phi Ứng đó từ trong phòng của huynh đi ra, các người còn hẹn gặp nhau ‘ở chỗ cũ’ nữa, coi bộ đây không phải là lần đầu tiên. Đại ca, người giấu giếm thật khổ tâm quá mà?” Cả giọng và mặt đều đánh lại, có chỗ nào giống thái độ nói chuyện với huynh trưởng của mình đâu?

Trần Nhạn Thạch không còn tâm tư nào so bì mấy chuyện này. Phượng Cử đã biết rồi, làm sao bây giờ? Trong đầu y rối rắm một mớ.

“Tại sao? Không lẽ huynh yêu hắn rồi sao?”

Trong lòng dâng lên một trận cay đắng: Quả thật huynh đã từng yêu một người, nhưng Phượng Cử, huynh không thể nói ra được.

“Sao huynh không biện bạch gì hết, chịu nhận rồi à?”

Sao không biện bạch à? Đệ chịu tin ta sao? Ta có nói bao nhiêu lời nữa cũng đâu có gì khác biệt.

Trước khi đến đây, Trần Phượng Cử đã nghĩ tới vô số khả năng, hắn nên chất vấn thế nào, Trần Nhạn Thạch sẽ phản trần ra sao. Mỗi đường đi nước bước hắn đều suy xét kỹ càng, lòng mẫn muốn moi móc chuyện này ra sẽ không dễ dàng gì. Nhưng không ngờ y lại không thanh minh thanh nga gì đã thừa nhận ngay! Mấy lời chuẩn bị sẵn cũng nói không ra câu nào. Một lúc sau hắn nghiêng răng buông một tiếng: “Người đúng là đồ đệ tiện!”

Đê tiện! Hai chữ này như lưỡi kiếm xuyên thủng ***g ngực Trần Nhạn Thạch, cả người y choáng váng.

Không có cách nào phản bác lại.

Không sai, thật là đê tiện mà. Bằng không tại sao biết rõ người Tử Thanh yêu chính là Phượng Cử nhưng lại vì vài lời đường mật đã ngoan ngoãn đem bản thân trao ngay? Làm sao chỉ vì lưu luyến sự dịu dàng của Đoàn Phi Ứng mà quên đi sự tổn thương hắn đã từng gây ra? Nói hay lắm, căn bản là tự mình rước lấy nhục mà.

Tiếng bước chân vang xa, Phượng Cử đã đi mất. Thật nực cười, còn tưởng đệ ấy tới đây là muốn hàn gắn tình thù tức sứt mẻ này, thì ra đều là tự mình mơ mộng hão huyền. Phượng Cử sẽ không bao giờ thừa nhận người đại ca này sao? Y nhìn thấy sự khinh miệt ánh lên trong đôi mắt hắn. Nhất định đệ ấy lấy làm hổ thẹn đã có một người huynh trưởng như mình chẳng?

Chẳng trách được ai trừ bản thân ra.

“Trần An.”

Cái đầu nhỏ xíu của Trần An thò ra: “Thiếu gia, có chuyện gì sao?”

“Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta lên đường ngay.” Nơi này không thể nán lại được nữa.

“Dạ được, chúng ta về Trầm gia trang đi!” Trầm An reo lên mừng rỡ, cuối cùng cũng được về Trầm gia trang rồi. Nơi đó núi non tốt, sông nước tốt mà người cũng tốt luôn — Không có mấy kẻ thấy ghét thì tự nhiên là tốt vô cùng.

Trầm gia trang? Trong lòng y thầm cười khở, còn quay về đó sao? “Chúng ta không phải quay về Trầm gia trang, ít nhất ta sẽ không về.”

Trầm An mau miệng nói: “Thiếu gia nói gì vậy? Cậu không quay về thì đương nhiên em cũng không về luôn. Nhưng không về đó thì đi đâu hả cậu?”

“Chỗ nào cũng không được đi!” Cửa phòng đột nhiên đẩy ra, Nhạc Tử Thanh bước vào, “Tại sao đệ muốn đi khỏi đây?”

“Chỉ là muốn đi thôi.”

Hắn thở dài một tiếng: “Huynh biết không thể giữ đệ được, nhưng có đi đâu đệ cũng phải thừa với Triệu tam thúc một tiếng. Vừa lúc thúc ấy cũng có chuyện muốn nói với đệ.”

Trầm Nhạn Thạch không hỏi là chuyện gì. Cái gì phải tới sẽ tới, cách nào cũng tránh không được, không phải sao? Hít một hơi thật sâu, gồng mình chuẩn bị, y sải bước ra ngoài.

Đoàn Phi Ứng ngồi chờ ở con sông nhỏ tới tận trưa vẫn không thấy bóng dáng Trầm Nhạn Thạch đâu. Hắn sốt ruột đi đi lại lại từ bờ sông này tới bên kia cây cầu, lại từ phía cầu đảo ngược lại bờ bên kia. Cuối cùng có một vị lão bá tốt bụng nhắc nhở hắn: Con sông này thường hay có hà bá xuất hiện, cẩn thận đừng để bị ăn mất đó.

Tại sao Trầm Nhạn Thạch lại không đến như đã hẹn? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Nhưng Triệu phủ vẫn yên bình, ngựa xe tấp nập, khách khứa dập dìu, một bầu không khí thanh bình, không mấy may có chút bất thường nào.

Đoàn Phi Ứng dần lòng chờ trời vừa xẩm tối liền nhảy qua tường thẳng đến Trúc Tâm quán. Từ xa đã trông thấy hai bóng người bước ra, hắn vội vàng ẩn mình vào rừng trúc.

Bước ra chính là hai nha hoàn của Triệu phủ, bọn họ còn mang theo khăn rửa mặt và dược liệu. Lúc đi ngang chỗ Đoàn Phi Ứng ẩn nấp, cả hai liền xì xầm với nhau.

Một người thở dài một hơi: “Cuối cùng cũng ngủ rồi, nguyên ngày nay đúng là mệt chết người mà.”

Người còn lại nói tiếp: “Đang yên đang lành như vậy sao lại nhiễm phong hàn chứ?”

“Chắc, ai mà không có mấy hồi đau ốm bệnh hoạn. Có điều Trầm thiếu gia này đúng là không biết chọn chỗ, lại tới ngay phủ của chúng ta mới bệnh, đúng là liên lụy chúng ta sống không yên.”

“Ai nói không phải chứ...”

Hai người vừa nói vừa đi xa dần.

Đoàn Phi Ứng thầm nghĩ trong lòng: Nhạn Thạch nhiễm phong hàn sao, sao lại vậy được? Sáng nay vẫn còn khỏe lắm mà. Không lẽ tại hôm qua hắn đá văng mền sao?

Nghĩ vậy trong lòng bỗng dưng thấy ngược, hắn bước đến cửa phòng của Trầm Nhạn Thạch, trước tiên lắng tai nghe một hồi, khi xác định không có ai khác mới đẩy cửa vào.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lại không có đốt đèn, cũng may ngoài trời chưa tối hẳn nên còn lờ mờ thấy được xung quanh. Đoàn Phi Ứng lập tức đến bên giường, vừa liếc sơ đã thấy thân hình con người đã lo lắng suốt ngày nay — Trầm Nhạn Thạch nằm xoay mặt vào tường, mái tóc xõa dài trên gối càng tăng thêm đáng vẻ ốm yếu.

“Nhạn Thạch, người thấy đỡ hơn chưa?”

Trầm Nhạn Thạch khẽ rên một tiếng.

“Để ta xem ngươi cái.” Hấn đưa tay lật thân người y lại, bất ngờ Trầm Nhạn Thạch nắm lấy tay hấn.

Từ khi biết Trầm Nhạn Thạch đến nay, dù hai người đã tiếp xúc thân thể nhiều lần nhưng y chưa bao giờ chủ động chạm đến hấn, Đoàn Phi Ứng vừa mừng lại vừa sợ: “Nhạn Thạch, ngươi...”

Còn chưa nói hết câu hấn đã biến sắc: “Tại sao ngươi...” Thì ra tay của Trầm Nhạn Thạch đã phong bế động mạch trên tay hấn.

Tay còn lại của “Trầm Nhạn Thạch” giơ lên bổ trực diện vào Đoàn Phi Ứng quát to: “Tên ác tặc, chịu chết đi!”

Hấn quay mặt sang, rõ ràng là Trầm Phượng Cử!

Nếu là người bình thường thì động mạch đã bị bấm đứt rồi, thể nào cũng thoát không khỏi một chưởng này. Nhưng võ công của Đoàn Phi Ứng vô cùng cao cường, ứng biến lại thần tốc nhanh nhạy, kẻ khác thật sự không cách nào so bì với hấn. Lúc ngàn cân treo sợi tóc hấn lập tức vận nội lực vào lòng bàn tay, chân khí nảy lên bật tay của Trầm Phượng Cử ra!

Một khi thoát hiểm hấn lại không lùi mà tiến, chưởng một chưởng ép Trầm Phượng Cử sát góc giường: “Trầm Nhạn Thạch đâu? Các người giấu y ở đâu rồi?”

Trầm Phượng Cử cười khẩy một hơi: “Ngươi còn muốn tìm hấn sao? Là chính hấn đã kêu bọn ta nội ứng ngoại hợp để giết ngươi báo thù.”

Đoàn Phi Ứng ngăn người ra, quát to lên: “Nói nhảm! Nhạn Thạch sẽ không làm như vậy.”

“Ngươi đối xử với Trầm gia chúng ta như vậy sao hấn lại không làm được? Hấn là huynh trưởng của ta, là trưởng tử của Trầm gia trang, chứ hấn là gì của ngươi hả?” Hấn tự biết võ công mình không thể đấu lại Đoàn Phi Ứng, còn thêm phân tâm nói chuyện nên tri thức cũng sắp mất dần, may mà trạng thái của Đoàn Phi Ứng đang kích động nên đã lỡ nhiều cơ hội giành phần thắng.

Trầm Phượng Cử thấy tình thế không ổn liền huyết sát. Âm thanh xé tai vang lên tức thì có hai thân ảnh xộc vào lăm lăm bổ kiếm vào chỗ hiểm sau lưng Đoàn Phi Ứng. Thân thủ hai người này rất lanh lợi, đã nhanh lại chuẩn xác vô cùng, xem ra đều là cao thủ hạng nhất, cộng thêm Trầm Phượng Cử nên có thể nói là cường địch bốn vây tứ phía. Thế nhưng Đoàn Phi Ứng lại khựng tay không hề né tránh như đã mất hồn.

Trầm Phượng Cử thấy cơ hội ngàn năm hiếm có trước mắt liền rút kiếm ra đâm thẳng đến, chính mắt hấn thấy ba đạo kiếm nhất tề tua thẳng vào lưng Đoàn Phi Ứng!

Thình lình Đoàn Phi Ứng thét toáng lên: “Không, y sẽ không gạt ta!” Song chưởng xuất ra đánh bật ba tên kia ngã nhào, bản thân hấn tông cửa xông ra ngoài.

Có lý nào Trầm Phượng Cử để hấn thoát dễ dàng như vậy, liền nhặt kiếm lên đuổi theo bèn gót.

Đoàn Phi Ứng lao đi như điên cuồng, trong đầu rối nùi nhưng chỉ có một suy nghĩ: Y tuyệt đối sẽ không gạt ta, nhất định sẽ không hại ta! Ta nhất định phải tìm y hỏi cho ra lẽ, nhất định phải tìm y hỏi cho ra lẽ!

Giống một cơn vũ bão, hấn đi thẳng từ Trúc Tâm quán đến tiền viện lại chuyển sang hậu viên, khuôn mặt thất kinh lướt mắt khắp nơi nhưng cũng không tìm được người hấn muốn tìm.

Sau cùng hấn dừng ở hoa viên rồi la to: “Trầm Nhạn Thạch, ngươi ra đây, mau ra đây gặp ta!”

Một giọng băng lãnh vang lên: “Hấn không muốn gặp ngươi đâu, ngươi có kêu cũng vô dụng!”

Đoàn Phi Ứng nhìn theo tiếng nói mới phát hiện một đám người cầm binh khí đã bao quanh hấn, trong đó có Trầm Phượng Cử, Nhạc Tử Thanh, Đại Suất Bi Thủ Triệu Trùng, còn có đông đảo những tên hồ hêt, mặt quen cũng có mà mặt lạ cũng đây, chỗ nào cũng chật kín cao thủ võ lâm Trung Nguyên đang trừng trừng mắt hổ nhìn hấn.

Hấn lướt qua từng khuôn mặt trong đám đông, gần giọng hỏi: “Trầm Nhạn Thạch đâu? Các người đã đem y giấu chỗ nào rồi?”

Trầm Phượng Cử quát lớn: “Ngươi hãy liệu thân mình trước đi. Chuyện tới mức này ngươi còn muốn toàn thân thoát khỏi đây sao?”

“Chỉ dựa vào các người à?” Đoàn Phi Ứng cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên biến sắc. “Đồ bỉ ổi, các người lại dùng thủ đoạn lén lút hạ độc này!”

“Cuối cùng cũng phát tác rồi, thấy mùi vị của Đoạn Hồn Hương dễ chịu lắm phải không?” Đoạn Hồn Hương là loại thuốc mê có cường độ rất mạnh, mùi chỉ dậy đôi chút, nếu trộn lẫn vào trong mùi được sẽ khó lòng nhận ra. Thêm nữa Đoàn Phi Ứng không hề nghi ngờ nên đã trúng độc khi đang nói chuyện.

“Uổng cho các người tự xưng là võ lâm chánh đạo lại đi dùng thủ đoạn hạ lưu dơ tiện này!”

Hắn dứt lời thì cũng có một số người lộ vẻ hổ thẹn, rõ ràng họ cũng thấy kế sách này thật sự không được chính đáng. Trầm Phượng Cử liền sẵn giọng: “Tên họ Đoàn kia, người đã từng bại dưới tay cha ta và thế sẽ không rời khỏi Thiên Sơn nửa bước, vậy mà hôm nay người lại tự mình hủy bỏ lời thề! Đối phó với thứ xảo trá như người thì không cần nói giang hồ đạo nghĩa làm gì!”

Tuy hắn nói với Đoàn Phi Ứng nhưng thực tế là muốn cho người phía bên hắn nghe được. Quả nhiên một số tên hậu bối non choẹt đã hình mặt lên ngay.

Đoàn Phi Ứng cười một hơi: “Vậy sao? Thật không ngờ cho người cơ hội tốt như vậy, thừa dịp giường chiếu bài thể thiên hành đạo để báo thù riêng. Mấy tên này thành con cờ trong tay người mà còn chưa biết gì.”

Khuôn mặt Trầm Phượng Cử càng lúc càng khó coi, Nhạc Tử Thanh sấn lên quát: “Họ Đoàn kia, người còn ở đây đông dài sao? Còn không mau chịu chết!”

Đoàn Phi Ứng nhìn hắn rồi gật đầu: “Được lắm, ta cũng muốn coi bản lĩnh của người tới đâu!”

Theo lý thì Nhạc Tử Thanh không phải là đối thủ của Đoàn Phi Ứng. Nếu lúc bình thường sợ là hắn chưa tiếp nổi mười chiêu, nhưng giờ Đoàn Phi Ứng phải vận nội công ức chế khí độc nên võ công suy giảm rất nhiều, nhất thời cả hai đều khó phân thắng bại. Nhạc Tử Thanh đâm một kiếm tới, lúc lướt qua sườn của Đoàn Phi Ứng hắn hạ giọng: “Ta sẽ không để người mang Nhạn Thạch đi, càng không để người hủy hoại y.”

Đoàn Phi Ứng ngẩn người trong phút chốc, bỗng nhiên vỡ lẽ mọi chuyện đều không liên quan đến Trầm Nhạn Thạch. Lòng hắn hốt nhiên hoan hỷ trở lại, *** thần hưng phấn gấp bội liền trả đũa: “Y không còn là tiểu hài tử nữa, có theo ta hay không là tự do của y, không ai có quyền quyết định thay.”

Những câu này đánh trúng lòng Nhạc Tử Thanh, hắn nghiêng rằng: “Vậy đừng trách ta thủ hạ không留情!”

Đoàn Phi Ứng cười cợt đáp trả: “Ta cần người留情 sao?” Nội lực vừa phóng ra đã nghe leng keng một tiếng, thanh kiếm của Nhạc Tử Thanh rơi xuống đất. Đoàn Phi Ứng nhặt kiếm trả cho hắn, thuận tiện kẻ sát tài thì thăm: “Người cứ luôn miệng nói không cho ta mang y đi, thật ra là sợ ta làm hại đến y hay do người không cam lòng hả?”

“Cái gì?”

Đoàn Phi Ứng chỉ cười không trả lời, lui về sau vài bước rồi khoanh tay đứng đó, thần sắc ra dáng nhàn nhã không tưởng. Chỉ có hắn mới biết độc khí đã bắt đầu công tâm, nếu không vận công bài trừ chất độc thì không cần đợi người khác tấn công, hắn đã nằm xuống trước rồi.

Nhạc Tử Thanh có thể xưng là cao thủ trong giới hậu bối, nên dù nhiều tên ham hố muốn trở tài nhưng thấy hắn vừa bại trận thì còn ai dám sấn tới? Đám hậu bối còn lại tự biết mình bất tài, còn lớp tiền bối lại sợ nếu bại dưới tay một tên bị trúng độc thì anh minh gây dựng cả đời sẽ bị phá hủy. Thế nên người bao vây tấn công thì nhiều nhưng lại không có ai lớn mật dám xông lên.

Trầm Phượng Cử thấy thế thì cắn răng căm phẫn, muốn xộc tới khiêu chiến nhưng đã bị một người kéo lại:

“Để lão phu lãnh giáo bản lĩnh của Bích Du cung chủ.” Chính là Triệu Trùng.

Đoàn Phi Ứng cười khẩy: “Không phải người đã mở mắt rồi sao?”

“Không sai, món hậu lễ trên đỉnh Thiên Sơn lão phu luôn khắc ghi trong lòng!” Ngày đó lên Thiên Sơn cứu Trầm Nhạn Thạch, Triệu Trùng đã bị một chiêu của Đoàn Phi Ứng đả thương, ông ta vẫn luôn ghi nhớ mối hận này.

Võ công của Triệu Trùng thì không thể đem Nhạc Tử Thanh so với ông được. Đoàn Phi Ưng phải đánh liên tục khiến độc càng thấm sâu, hần dần thấy càng lúc càng lực bất tòng tâm, cuối cùng bị điểm huyết ngã phịch xuống đất.

Trầm Phượng Cử tiến lên kề kiếm kề sát cổ Đoàn Phi Ưng, băng lãnh cười: “Họ Đoàn kia, người còn gì trần trối không hả?”

“Có chứ.” Đoàn Phi Ưng vẫn tươi rói: “Trước khi chết phải nói thêm câu nữa, mùi vị của người quả thật không tồi, bộ dáng khóc lóc thảm thiết thật sự khả ái lắm.”

Lời cửa miệng của hần lại khơi mào chuyện xưa, còn là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời của Trầm Phượng Cử nữa! Hần tím tái bưng bưng: “Thứ ác tặc!” Vung tay dồn sức chém xuống!

Nhận Thạch, sau này ta muốn quần lấy người cũng không còn cơ hội nữa rồi. Hần từ từ nhắm mắt lại.

“Xin kiếm hạ lưu nhân!”

28. Chương 28

“xin kiếm hạ lưu nhân!”

Giọng nói thốt lên khiến lưỡi kiếm miễn cưỡng khựng lại.

Đám đông ngoảnh nhìn theo tiếng nói thì trông thấy một dáng người thanh lạnh đứng dưới hàng cây hải đường. Người ấy toàn thân một màu nguyệt sắc bước tới, y thường tuyết trắng nương theo ánh trăng bạc tạo thành quang sáng nhàn nhạt bao lấy thân người. Trông người ấy như bước ra từ ánh trăng, mang lòng người chìm trong ảo mộng mông lung.

Không một thanh âm nào phát ra, tất cả đều nhìn con người văn nhã ấy đến ngây ngốc, gần như quên khuấy một cảnh máu tươi suýt đã xảy ra.

Đoàn Phi Ưng nhìn thấy người nọ nhân tình đã sáng rực, nhưng Nhạc Tử Thanh là người mở miệng trước tiên: “Nhận Thạch, làm sao đệ...” Là hần đã lừa Trầm Nhận Thạch vào mật thất, cũng chính tay hần điểm huyết đạo thì sao y lại ra ngoài được?

Trầm Nhận Thạch lướt mắt nhìn hần, đôi mắt xen lẫn đau xót và thương hại, còn có cả xem thường trong đó.

Chỉ một ánh nhìn đã như búa tạ nện thẳng vào tim Nhạc Tử Thanh. — Hần thà rằng Trầm Nhận Thạch bực dọc với hần chứ không bao giờ muốn ánh mắt thất vọng của y. Hần biết cách làm của mình có chút quá lỗ nhưng tất cả là vì muốn tốt cho Nhận Thạch. Sao y không thấy nỗi khổ tâm của hần?

Trầm Nhận Thạch từ tốn xuyên qua đám đông đến giữa sân; những người kia bị khí thế凛冽 của y làm sợ tới khiếp nép, đều không hẹn mà tách ra một đường.

Lưỡi kiếm của Trầm Phượng Cử vẫn chia ngay cổ Đoàn Phi Ưng, điềm nhiên nói: “Đại ca, người muốn thế nào đây? Người đừng quên bản thân mình cũng mang họ Trầm.”

“Huynh không hề quên điều đó.” Đôi mắt Trầm Nhận Thạch không chút dao động đảo qua hai người trước mặt. Ngay cả ánh mắt đăm đăm của Đoàn Phi Ưng y cũng xem như không thấy gì, “Chỉ là huynh không biết người này có thâm cừu đại hận gì với Trầm gia chúng ta thôi.”

“Món nợ của cha chẳng lẽ không cần đòi thủ cấp của hần sao?”

“Phụ thân đã từng dặn dò không được trả thù.”

Trầm Phượng Cử lạnh lùng phán: “Rốt cuộc người muốn thế nào đây?”

Nhìn Đoàn Phi Ưng, Trầm Nhận Thạch lên tiếng: “Người này đã từng cứu huynh hai lần, về tình về nghĩa huynh không thể trở mặt nhìn hần bị sát hại được.”

“Người nhất quyết muốn gây khó dễ cho ta?”

Trầm Nhạn Thạch thở một hơi dài: “Phượng Cử, huynh không có ý muốn đối đầu với đệ, nhưng nghĩa chi sở tại, không thể không làm.”

“Hay cho một câu ‘nghĩa chi sở tại!’” Trầm Phượng Cử ngẩng mặt cười sảng sặc, “Tên cẩu tặc này ta nhất định phải giết, nếu ngươi muốn viễn cảnh thủ túc tương tàn thì ta chiều ngươi!”

Sự việc đến mức này thật sự không còn gì để nói. Trầm Nhạn Thạch chấp tay nhìn đám đông xung quanh: “Xin hỏi vị nào có thể cho tại hạ mượn kiếm dùng một lát?”

“Ngươi dùng thanh kiếm này đi.” Một người trẻ tuổi bước ra ném Thanh Phong kiếm cho Trầm Nhạn Thạch. Gã nhìn y từ đầu đến chân rồi lắc đầu: “Ngươi chính là Trầm đại thiếu gia vô năng đó sao?”

“Chính là kẻ bất tài này.” Đường như ai thấy y cũng đều phải hỏi câu này.

Tên trẻ tuổi thấy y bị người khác coi khinh mà cũng không màng tới, bực bội dần không được điệu bộ cười ra mặt: “Xem bộ dáng người cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, ta thấy tốt nhất ngươi mau mau thối lui để khỏi bêu xấu cho rồi.”

Trầm Nhạn Thạch nhướn miệng cười: “Chỉ bằng bản lĩnh của vị huynh đài này cũng bạo gan tới đây bêu xấu thì sao Nhạn Thạch lại không dám?”

“Nói hay lắm!” Đoàn Phi Ứng nằm một bên xướng lên phụ họa. Ngày thường hẳn bị Trầm Nhạn Thạch chọc tức tới ứa gan mới thôi, cuối cùng cũng có kẻ ném thử mùi vị này rồi.

“Các người...!” Gã tím tái mặt mày quay sang Trầm Phượng Cử: “Phượng Cử hiền đệ, để ta đối phó tên này đi!”

Gã trẻ tuổi này vốn có danh là Bôn Lôi Kiếm, hẳn là con độc nhất của Quách Chánh Tường, Quách Phóng, võ công trên giang hồ cũng rất nổi tiếng. Trầm Phượng Cử biết tính tình của hắn cực kỳ kiêu ngạo, mấy lời khi nãy của Trầm Nhạn Thạch đã trêu ngươi hắn, không cho hắn ra tay thật sự không ổn. Huống hồ Trầm Phượng Cử thực sự cũng không mong phải đối địch với huynh trưởng của mình, liền gật đầu: “Xin Quách huynh hãy thủ hạ lưu tình.”

“Phóng nhi, cho hắn khó có đường lui chứ đừng tổn thương hắn.” Người vừa lên tiếng chính là Quách Chánh Tường. Ông nghĩ tuy hành động lần này là tương trợ cho Trầm Phượng Cử, nhưng suy cho cùng làm bị thương người của Trầm gia thì chỉ dẫn đến sự mất mặt giao tình giữa hai nhà.

Quách Phóng đáp xong lập tức quát lớn: “Tiếp chiêu!” Một thức Kim Kê Điểm Đầu tung ra, kiếm phạt xuyên hoa lao thẳng tới.

Tuy đáp ứng lời phụ thân hắn thủ hạ lưu tình nhưng hắn ra chiêu nào cũng ác liệt, mỗi chiêu mỗi thức ngập đầy sát khí, nhìn sao cũng không có điểm nào là lưu tình. Hắn hành tẩu trên giang hồ khét tiếng là tay tàn độc, chẳng qua hắn đang tận lực cho chuyện của chính phái nên có giết cũng là giết kẻ đáng chết. Những người bàng quan tuy rằng không đồng tình nhưng vì e ngại nên không ai dám mở miệng.

Dưới đợt tấn công mưa sa bão táp của Quách Phóng, Trầm Nhạn Thạch dường như không còn lực đánh trả, phần lớn thời gian là tránh né liên tục, nhưng nếu chịu khó nhìn kỹ sẽ nhận ra dù y đang ở thế yếu nhưng chưa hề bị thương. Ngẫu nhiên y xuất một kiếm ra, thế chiêu vũ bão đầy trời của Quách Phóng bị vô hiệu hoàn toàn.

Trầm Phượng Cử khiếp đảm: Ta còn cho võ công của đại ca thấp kém, không ngờ lại cao minh tới mức này! Chỉ e Quách Phóng không phải là đối thủ của hắn.

Vừa dứt suy nghĩ thì đã nghe tiếng la của Quách Phóng, gan bàn tay của hắn bị đâm trúng làm kiếm rơi xuống đất.

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười, cung tay làm lễ: “Bêu xấu rồi.”

Chỗ này đúng là có kẻ bêu xấu thật, người có mắt đều nhìn ra đó là ai.

Sắc mặt Quách Phóng chuyển màu tái mét, hắn không nhặt kiếm lên lại chạy biến khỏi hậu viên.

“Phóng nhi, Phóng nhi!” Quách Chánh Tường gọi mấy tiếng liền hần cũng không quay đầu, còn cầm đầu chạy nhanh hơn, phi thân lên bờ tường mất hút.

Quách Chánh Tường tiến lên lạnh lùng cất giọng: “Để lão phu thỉnh giáo cao chiêu của Trầm đại công tử!” Đám đông thấy vẻ mặt ông không gì tốt lành đều đổ mồ hôi lạnh thay Trầm Nhạn Thạch.

Trong lòng biết bản thân lại đắc tội với người khác, Trầm Nhạn Thạch âm thầm thở dài, chấp tay làm lễ: “Thỉnh tiền bối.”

Cùng chung một chiêu kiếm mà trong tay Quách Chánh Tường lại múa ra một cảnh tượng khác hẳn, nói thẳng là biến hóa khôn lường. Trầm Nhạn Thạch dồn hết toàn lực ứng phó vẫn là mười phần miễn cưỡng, đang thấy mỗi lúc một khó khăn bỗng nghe một giọng nói truyền tới: “Thượng tá cước, ‘Bạch Hạc Lượm Sĩ’.”

Tiếng nói là từ Đoàn Phi Ứng. Mặc dù hần trúng độc không cử động được nhưng ánh mắt thập phần sắc sảo, thấy Trầm Nhạn Thạch đang chật vật chống đỡ hần liền chỉ ra chiêu thức.

Trầm Nhạn Thạch nghe được là thanh âm của hần thì không chút đắn đo làm theo. Quả nhiên ngăn cản toàn bộ thế tấn công của đối phương, dần dần xoay chuyển tình thế.

“Khoan đã!” Thình lình Quách Chánh Tường nhảy ra khỏi vòng đấu tròng mắt nhìn Đoàn Phi Ứng: “Tên họ Đoàn kia, người ở một bên chỉ chiêu thức là thế nào? Đây đâu phải quy tắc võ lâm!”

Đoàn Phi Ứng cười ngạo: “Các người không những lén lút hạ độc mà còn cậy đông hiếp ít, lấy lớn lấn nhỏ, vậy cũng coi là hợp lẽ giang hồ à? Bằng người không phục thì cứ tìm ai đó mà chỉ chiêu thức cho, ta tuyệt đối không có ý kiến gì.”

“Chỉ giỏi xảo biện, lão phu giết người trước rồi mới nói sau!” Quách Chánh Tường rống lên phần nộ ra tay tấn công Đoàn Phi Ứng, nhưng đời nào Trầm Nhạn Thạch để ông ta có cơ hội. Y xông tới trước dùng kiếm đỡ, hai người lại một phen giao đấu kịch liệt.

Đoàn Phi Ứng vẫn liên tục bày ra chiêu thức khiến Quách Chánh Tường phải quay người thét to: “Bộ các người tới đây xem trò náo nhiệt sao? Ai đó mau lên bịt miệng tên nhãi nhép này đi!”

Nhưng đám đông đã bị câu “cậy đông hiếp ít” của Đoàn Phi Ứng làm chùn chân, hơn nữa bọn họ cũng tự biết thân phận nên không tên nào chịu bước lên.

Quách Chánh Tường đang định xuất chiêu Long Tường Tiềm Để thì đã nghe Đoàn Phi Ứng nói: “Chiêu này là Long Tường Tiềm Để, mau dùng Tử Khí Đông Lai nhắm vào chân trái!” Quách Chánh Tường tức giận muốn thổ huyết, còn đang định đổi chiêu thức thì đầu bỗng lóe lên: Nếu ta âm thầm biến thành chiêu Hải Để Lao Nguyệt thì hần sẽ không lường được, chắc chắn không cách nào tránh khỏi.

Nên biết phần đầu của Long Tường Tiềm Để và Hải Để Lao Nguyệt giống nhau vô cùng, phần sau thì một cái tấn công phía trên trong khi một cái tấn công phía dưới, tách biệt hoàn toàn. Nếu Trầm Nhạn Thạch tưởng ông dùng Long Tường Tiềm Để thì dĩ nhiên sẽ trúng chiêu.

Đám đông thấy tình thế vậy đều thầm kêu “Không xong!” nhưng sau đó lại tự hỏi: Sao ta lo lắng thay cho kẻ địch là thế nào?

Chỉ nhìn thấy ánh kiếm hai bên loáng cả trời đêm, chạm thủ xong bật lui ba bước, giữ thế giằng co đối mặt. Một chiêu này rõ ràng đã phân được thắng bại.

Thanh kiếm của Quách Chánh Tường chĩa xuống đất, máu theo đó nhỏ xuống từng giọt cũng không để ý, ông chỉ chăm chăm nhìn Trầm Nhạn Thạch: “Tại sao người không dùng Tử Khí Đông Lai?”

“Tiền bối chẳng phải mới nói văn bối không tuân thủ quy tắc võ lâm sao? Nhạn Thạch nào dám tái phạm.”

Quách Chánh Tường trơ mắt nhìn y hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Hay lắm, hay lắm! Thật không ngờ Trầm gia còn có một cao thủ thâm tàng bất lộ như người, hôm nay quả thật được tận mắt chứng kiến.” Ông thở dài một hơi rồi lui về sau, tức thì có người tiến lên băng bó vết thương.

Nhạc Tử Thanh chăm chú quan sát động tĩnh giữa sân, trước sau không thể nào xua tan câu nói ban nãy của Đoàn Phi Ứng: Người cứ luôn miệng nói không cho ta mang y đi, thật ra là sợ ta làm hại đến y hay do

người không cam lòng hả? Hắn thường thầm để tay lên ngực tự hỏi, những hành động của hắn phải chăng xuất phát từ lòng ghen tị thật sao?

Mắt thấy Trầm Nhạ Thạch liên tiếp đánh bại hai cao thủ, bạch y phiêu thối trong gió mím cười ngẩng cao, tư thái xuất thần khó ai có thể sánh kịp. Nghĩ đến một người như vậy lại từng cảm mến hắn, nhưng bản thân không biết quý trọng đã đẩy y vào lòng của kẻ khác, trong một lúc tâm tư vừa chua xót lại thêm đắng chát, cũng không biết là tư vị gì.

Trong nhóm người hôm nay, luận về võ công thì Triệu Trùng đứng bậc trưởng tôn, kế tiếp chính là Quách Chánh Tường. Quách Chánh Tường đã bại thì còn ai dám tiến lên tự rước lấy nhục? Bản thân Triệu Trùng cũng tự giữ thân phận, không muốn so chiêu cùng thân hậu bối là Trầm Nhạ Thạch làm gì. Thế nhưng quần hùng vô lâm vì truy sát Đoàn Phi Ứng đã phải hao tâm tổn lực rất nhiều, giờ rút tay về lại không cam lòng.

Triệu Trùng do dự hồi lâu, còn đang đắn đo phải giải quyết thế cục hôm nay ra sao thì bỗng một tên gia đình hốt ha hốt hải chạy tới. Bóng dáng chưa thấy mà đã nghe la to ầm ỉ: “Lão gia không xong rồi, hậu viện... hậu viện phát hỏa rồi!”

Đám đông nghe vậy vội quay sang nhìn, quả nhiên thấy ánh lửa lập lòe bên hướng hậu viện.

“Phu nhân!” Triệu Trùng sực nhớ thê tử vẫn đang nghỉ ngơi trong hậu viện, ông vốn phu thê tình thâm nên không còn đầu óc nghĩ ngợi gì khác vội vã chạy ra hậu viện; một vài người có quan hệ mật thiết với Triệu Trùng cũng theo sau hỗ trợ.

Lúc này quần hùng đã rơi vào tình trạng quần long vô thủ. Cả đám đưa mắt nhìn nhau, không biết nên lưu lại đây hay đi theo trợ giúp một tay nữa.

Trầm Nhạ Thạch đỡ Đoàn Phi Ứng đứng dậy: “Chúng ta mau đi khỏi đây.”

“Tính chạy đâu!” Ánh gươm vun vút nháng lên, Trầm Phượng Cử nhảy ra cản lối: “Tên cẩu tặc kia, mau nạp mạng đi!”

“Chỉ sợ người không có bản lĩnh đó thôi!”

Người vừa nói câu này không phải là Đoàn Phi Ứng, càng không phải là Trầm Nhạ Thạch — Một bóng nam tử vận hoàng kim y sam từ phía bên hông lao ra, xuất chiêu bức lùi Trầm Phượng Cử.

“Chuy Kim sứ!”

“Kính Tùng, sao người lại tới đây?”

Người vừa đến đúng là Chuy Kim sứ, hắn một mặt chống đỡ thế tấn công một mặt tươi cười nói: “Ngưng Hàn vì lo lắng cho ngài nên nhất định muốn thuộc hạ theo sau để đề phòng bất trắc. Trông sắc mặt chủ nhân không được tốt lắm, không lẽ người trúng độc sao?”

Đoàn Phi Ứng nhíu mày: “Là Đoàn Hồn Hương, bắt cần nên đã trúng kế bọn chúng.”

Chuy Kim sứ thuận tay quăng một viên đan dược cho Trầm Nhạ Thạch: “Là Tuyết Linh Đan, mau cho chủ nhân uống vào.”

Tuyết Linh Đan là dùng Thiên Sơn tuyết liên phối hợp với những dược liệu quý hiếm khác luyện thành, rất hữu hiệu trong việc loại bỏ độc tố. Đoàn Phi Ứng nhận viên linh đan nuốt vào đoạn nhắm mắt vận công.

Trầm Phượng Cử đột nhiên hô hoán: “Tất cả mau xông lên! Nếu để tên họ Đoàn hồi phục võ công sẽ rất khó lòng áp chế hắn!”

Hắn hô xong lập tức đã có kẻ hưởng ứng, có mấy tên còn đang chần chừ nhưng vừa thấy người khác động thủ thì cũng ồ ạt ra tay. Phút chốc một trận hỗn chiến xảy ra. Trầm Nhạ Thạch và Chuy Kim sứ vừa phải bảo hộ cho Đoàn Phi Ứng vừa phải ứng phó kẻ địch bốn phía, tình thế thật sự nguy ngập khôn kể. Chẳng mấy chốc Chuy Kim sứ đã bị trúng một chiêu, cánh tay trái của Trầm Nhạ Thạch cũng bị chém một nhát.

Bỗng nhiên một tiếng đại hồng chấn động tới buốt màng nhĩ, lực phủ ngũ tạng đều rét căm, có mấy tên đều lần lượt đánh rơi binh khí. Không ai bảo ai, hết thấy đều dừng tay, tầm mắt cùng lúc hướng về một nơi — Đoàn Phi Ứng đang từ tốn đứng lên.

Ánh mắt sắc lẹm đảo qua từng khuôn mặt trong đám đông, sau cùng ngừng lại trên cánh tay bị thương của Trần Nhạn Thạch, sắc mặt hắn liền sa sầm. Về mặt hắn càng u ám thì trống ngực của đám đông càng đập tăng dồn, ai cũng đều suy nghĩ: Không biết tên ma đầu muốn thế nào đây?

Ý nghĩa vừa nhen tắt cả đều khiếp đảm.

Một thân ảnh xẹt qua kéo theo mấy tiếng ầm ầm bịch bịch không dứt bên tai. Ra là những tên đang vây quanh Trần Nhạn Thạch đều ngã rạp trên đất. Không để cho ai có thời gian phản ứng, mấy tên đang vây đánh Chuy Kim sứ cũng lần lượt ngã nhào xuống sân.

Đoàn Phi Ứng xé một mảnh vải từ vạt áo đi thẳng đến băng bó vết thương cho Trần Nhạn Thạch.

Chuy Kim sứ cười khểnh lên tiếng: “Chủ nhân, thuộc hạ cũng trúng một chưởng bị thương rồi nè.”

Đoàn Phi Ứng hừ một hơi: “Để ta cho người thêm một chưởng nữa vậy?”

“A, không cần, không cần đâu.” Giờ hoà, một chưởng của chủ nhân còn không đánh hấn ới máu ra mới lạ.

Trần Phượng Cử nghiêng răng trèo trẹo: “Bổn thiếu gia liều mạng với người!” Hắn phi thân lên cao, người và kiếm hóa thành một tia chớp nhắm ngay lưng Đoàn Phi Ứng.

“Cẩn thận!”

Đoàn Phi Ứng không thèm quay đầu, ống tay áo phất lên, một lực kinh phong hất bay Trần Phượng Cử xa hơn ba trượng!

“Phượng Cử!” Trần Nhạn Thạch muốn băng qua nhưng đã bị Đoàn Phi Ứng níu lại: “Yên tâm, hắn không bị thương đâu.”

Sắc mặt Đoàn Phi Ứng không chút cam lòng. Trần Nhạn Thạch biết vì hắn yêu mình nên mới làm trái lòng mà thủ hạ lưu tình. Y thấp giọng nói: “Đa tạ.”

“Hôm nay đắc tội bọn chúng vậy người không thể lưu lại chỗ này nữa, theo ta đi khỏi đây đi.”

Trần Nhạn Thạch thở dài một hơi, cũng đành gật đầu đồng ý.

Trần Phượng Cử đang được Nhạc Tử Thanh đỡ dậy, mắt thấy ba người họ sắp rời khỏi, trong lòng vừa hoảng hốt vừa phẫn nộ, buột miệng la lên: “Trần Nhạn Thạch, có phải người đã si mê tên đại ma đầu này tới nỗi tổ tông cũng muốn từ bỏ sao hả?”

Hắn thốt ra lời này làm cả sân đình rung động, đám đông tròng mắt ngó Trần Nhạn Thạch. Trong đầu óc bảo thủ cứng nhắc của họ thì đồng tính tương luyện là tội nghiệt không thể hình dung!

Thân người Trần Nhạn Thạch rõ ràng đã cứng đờ, lúc sau y mới chậm rãi xoay người, nhìn thẳng đám người đó. Tuy khí sắc đã chuyển màu tái nhợt đến đáng sợ nhưng thần tình lại hoàn toàn bình lặng như sóng hồ trong suốt.

Y từ tốn cất lời, thanh âm không cao nhưng rành mạch từng tiếng truyền tới tai mỗi người:

“Chưa bao giờ ta quên mình là người của Trần gia, cũng chưa bao giờ quên giáo huấn của tổ phụ Trần gia là ‘giữ tròn đạo nghĩa, ân oán phân minh.’ Ta tự tin chưa từng làm trái lời dạy này bao giờ. Còn như...”

Y lướt mắt qua Nhạc Tử Thanh nhưng rất nhanh mắt đã chuyển hướng, đỉnh đặc nhìn thẳng: “Quả thực ta có yêu một người nam tử.”

Nghe thấy đám đông hít hà kinh hãi, ngược lại y chỉ mỉm cười:

“Các vị có thể cười ta, cũng có thể thóa mạ ta, cho dù xem ta là ngoại tộc thì ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng ta chỉ thành thật với tâm ý của chính mình, thích người mà ta muốn thích. Ta không nghĩ đây là chuyện xấu xa tây trời gì, cũng không thấy mình có phương hại tới ai... Cho nên bất luận các vị nhìn ta thế nào, ta cũng không có gì thẹn với lương tâm.”

Đứng trước mặt nhiều người giảng đạo như vậy, nói chuyện tình yêu bình thường đối với thế nhân không dành cho bản thân, kỳ quái là trong lòng không chút hoang mang, trái lại cảm thấy sáng khoái như đã được giải thoát.

Bàn tay Đoàn Phi Ứng đặt nhẹ lên vai y: “Đi thôi.”

Trầm Nhạn Thạch ngẩng đầu lên khiến tất cả đều kinh ngạc. Phẫn nộ, tiếc thương, đồng cảm... biết bao xúc cảm tụ họp trong đáy mắt, y cất bước ra ngoài.

Chú thích:

Thanh Phong kiếm.

Thanh Phong kiếm là một trong những tuyệt kỹ binh khí nổi tiếng của Thái cực đường lang hay còn gọi là võ bộ ngựa, dùng cả bao và lưỡi kiếm. (vo-thuat.net)

Kim Kê Điểm Đầu: gà vàng gục gặc

Bạch Hạc Lượng Sí: bạch hạc xoải cánh (một chiêu trong Thái cực quyền).

Long Tường Tiềm Đế: rồng chao ẩn thấp

Tử Khí Đông Lai: mây tía phía đông

Hải Đế Lao Nguyệt: mò trăng đáy bể.c

29. Chương 29

Ba người vừa ra khỏi Triệu phủ, Trầm Nhạn Thạch đã cảm lòng không được muốn quay lại nhìn nhưng bị Đoàn Phi Ứng nắm lại: “Còn nhìn gì nữa? In sâu vào mắt không dứt ra được thì làm sao?”

Trầm Nhạn Thạch chỉ đành cười một tiếng từ bỏ.

Bỗng nhiên ánh mắt *** anh của Đoàn Phi Ứng sáng lên: “Là kẻ nào lén lút thập thò? Ra đây mau!”

“Ai lén lút thập thò hả?” Một bóng dáng nhỏ xíu xuất hiện trước mặt bọn họ, trên vai còn quải theo một tay nải: “Thiếu gia, sao cậu bỏ rơi Trầm An như vậy? Không trở về Trầm gia trang cũng có gì quan trọng đâu, thiếu gia đi đâu em cũng theo cậu tới đó.”

“Chỗ chúng ta muốn đi là Thiên Sơn, người dám đi sao?” Nói câu này chính là Chuyết Kim sứ, tự dưng hần cảm thấy tên tiểu hài tử này rất thú vị.

Thằng nhóc liếc háy hần một cái: “Thiên Sơn đâu phải chỗ long đàm hổ huyệt gì mà không dám chứ?”

Trầm Nhạn Thạch mặc cho hai người bọn họ đầu khẩu, ánh mắt chuyển hướng sang bóng người đứng sau lưng Trầm An: “Triệu Mãn, chính là người đã phóng hỏa hậu viên à?”

“Trầm thiếu gia hãy yên tâm, tiểu nhân chỉ tạo một ít khói ở mái phòng không có người ở, dựng cảnh hỏa hoạn để đánh lạc sự chú ý của bọn họ thôi.”

Trầm Nhạn Thạch thở dài: “Lần trước cũng nhờ người giải huyết đạo cho ta, giờ lại đến đây tương trợ, ta thật sự không biết nên báo đáp người thế nào.”

Đột nhiên Triệu Mãn quỳ xuống: “Lúc trước Triệu Mãn đã làm chuyện sai quấy, nếu không nhờ Trầm thiếu gia có ý tốt che giấu thì không biết hôm nay Triệu Mãn đã lưu lạc đến xó xỉnh nào rồi. Mọi ân tình này của Trầm thiếu gia, cho dù Triệu Mãn có phải tan xương nát thịt cũng không nghĩ đã báo đền cho hết.”

Trước đây Triệu Mãn đã lén ăn trộm viên dạ minh châu trên kim quan của Trầm Thành Phong. Trầm Nhạn Thạch truy hỏi được viên minh châu nhưng lại không tuyên bố là do ai làm, nhờ vậy Triệu Mãn mới được bảo toàn. Việc này đối với Trầm Nhạn Thạch chẳng qua chỉ là ý nghĩ hướng tới cái nhân, nhưng đối với Triệu Mãn thì lại như ơn tái sinh. Khi Trầm Nhạn Thạch lưu lại Triệu phủ, hần luôn mong tìm cơ hội báo đáp, hôm nay mới coi là được như sở nguyện.

Thân ảnh Triệu Mân đã biến mất trong màn đêm, Trầm Nhạ Thạch nhìn theo bóng lưng khuất dần của hắn khẽ thở dài: “Lúc đó khi ta giúp hắn thật không nghĩ sẽ có ngày này.”

“Hử?”

“Ta chỉ muốn cho người lỡ làm sai thêm một cơ hội thôi.”

“Ta hiểu.” Hắn dịu dàng ôm Trầm Nhạ Thạch vào lòng. Đoàn Phi Ứng có thể thấu hiểu tâm tình của y: Điều mà Nhạ Thạch luôn thiếu chính là một cơ hội như vậy.

Lúc Nhạc Tử Thanh và những kẻ khác chạy tới hậu viện thì phát giác hùng hực đợi bọn họ đập tắt chính là lửa trên đầu của Triệu Trùng. — Là nộ hỏa thì đúng hơn.

“Triệu tam thúc, lửa ra sao rồi?”

“Làm gì có lửa, chỉ là trò mảnh khõe gạt người!” Triệu Trùng tức khí giậm chân thành thịch, mảnh đá dưới chân cũng nứt thành mấy miếng: “Tên họ Đoàn đó đâu?”

“Hắn chạy thoát mất rồi.”

“Còn Nhạ Thạch?”

“Hắn còn ở đây cho người ta chửi rửa sao? Đã đi theo tên đó luôn rồi.” Trầm Phượng Cử nhớ đến vẫn còn oán hận không ngớt.

“Đứa hài tử Nhạ Thạch này thật không hiểu chuyện mà.” Triệu Trùng thở dài một tiếng, từ xưa ông đã không xem trọng Nhạ Thạch bằng Phượng Cử thông minh khả ái. Không ngờ người đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn thị phi bất phân, thiện ác bất minh như vậy.

Nhạc Tử Thanh đột nhiên lên tiếng: “Nơi này đã không còn gì trở ngại, tiểu chất có chút không thoải mái, xin được cáo lui trước.”

“Tử Thanh!” Trầm Phượng Cử đi theo Nhạc Tử Thanh, đến chỗ bốn bề vắng lặng mới lên tiếng gọi hắn.

“Huynh còn giận đệ sao? Huynh trách đệ trước mặt biết bao nhiêu người nói đại ca, nói hắn... có phải không?”

Thấy Nhạc Tử Thanh không trả lời, Trầm Phượng Cử bước tới đối mặt với hắn: “Đệ biết trong chuyện này đệ có chút quá đáng, nhưng lúc đó quá tức giận nên đệ mới nói hớ thế thôi.”

“Đệ nói thật đơn giản, nhưng giờ Nhạ Thạch phải làm thế nào đây? Đệ khiến y sau này làm sao sống yên ổn trên giang hồ hả?”

Tự mãn tưởng rằng chỉ cần nói tiếng ân hận là Nhạc Tử Thanh sẽ tha thứ cho hắn như mọi lần, nhưng thay vì an ủi không ngờ hắn lại đi sửa lưng mà không tha thứ cho người ta, Trầm Phượng Cử có bao giờ chịu nhận lỗi tới mức này đâu? Cơn tức cũng trào lên: “Vậy thì đã sao? Cũng do hắn đã làm sai, quăng bỏ thân phận người của Trầm gia, chẳng lẽ người khác không được phép nói sao chứ?”

Đột nhiên Nhạc Tử Thanh ngẩng đầu lên, Trầm Phượng Cử chưa từng thấy sự lạnh lẽo đó trong mắt của hắn, giạt mình không thốt được lời nào. Nhạc Tử Thanh dán mắt vào hắn nói từng chữ một: “Là y đã đánh mất thân phận người của Trầm gia, hay là chính đệ đã quăng bỏ thân phận người của Trầm gia đây?”

Triệu phủ vừa xảy ra trận giao chiến, giang hồ đã xôn xao một cơn sóng to gió lớn. Đặc biệt là hồi tự bạch của Trầm đại thiếu gia càng giống như tiếng sấm sét chấn động cả võ lâm. Trong phút chốc, từ trên đường lớn tới trong tửu lầu ra đến quán trà cũng đều xào xáo bàn luận, rất nhiều lời bịa đặt vô căn cứ đều cùng nhắm vào một người — Trầm Nhạ Thạch.

“Nghe nói đại công tử của Trầm gia trang ngang nhiên thừa nhận hắn yêu nam nhân sao?”

“Hãy da, anh minh một đời của Trầm lão trang chủ đều bị đứa con không ra hồn này hủy hoại mất rồi.”

“Nói thật ra thì thói đời bây giờ chuộng nam phong cũng không phải chuyện ghê gớm gì lắm. Ngay cả hoàng thượng cũng có mấy người nam sủng bên cạnh đó thôi, chẳng qua hần hiên ngang dám nói ra miệng thì...”

“Đúng đó, dám nói ra mấy lời vậy thì ắt là thứ *** loạn thành thói rồi, thiệt không biết nhục nhả là gì mà...”

Bàn tay to lớn siết chặt thành nắm, vừa giơ lên cao đã bị một bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh kèm lại: “Bọn họ muốn nói thì cứ để họ nói cho thỏa, chỉ một đôi tay của người há có thể bịt miệng người khắp trong thiên hạ sao?”

“Bịt miệng được thì cứ bịt, tới khi không còn kẻ nào dám nói thì thôi.”

“Việc gì phải vậy? Người biết ta vốn không để trong lòng mà.” Y chỉ quan tâm đến những người bản thân mình xem trọng, còn đối với chuyện người khác nghĩ thế nào y vốn không bận lòng, nếu không thì cũng đã không có cái nhìn “Trầm đại thiếu gia không có gì đáng nói” rồi.

“Nhưng mà ta để!”

Thấy bộ dáng hần hằm hằm một đồng, ngược lại Trầm Nhạn Thạch chỉ cười: “Đây chỉ là những lời người nghe được thôi, còn không biết bao nhiêu câu xầm xì sau lưng nữa. Người có được bao nhiêu cơn giận không đầu để sinh tức chứ?”

“Can hệ gì mấy thứ chúng nói sau lưng, nhưng nhất định không được nói trước mặt ta!” Tay áo Đoàn Phi Ưng phất lên, một trận gió quét theo những tiếng la ó thảm thiết. Nhất thời căn khách *** lạnh tanh tức thì, chỉ còn một bàn bốn người của Trầm Nhạn Thạch và bàn của một gã thực khách, chường quỳ và tiểu nhị đang run như cây sậy co rút sau quây.

Trầm An hiểu kỳ giật giật ống tay áo của Đoàn Phi Ưng: “Chiêu này là công phu gì vậy, dạy cho ta có được không? Sau này tên nào còn dám nói xấu thiếu gia nhà ta nữa ta đánh cho bọn chúng lộn cổ ra ngoài luôn.”

Lần đầu tiên Đoàn Phi Ưng gặp được người sùng bái mình, hần phá lên cười ha hả: “Tốt lắm, hôm nào ta nhất định sẽ dạy cho người.” Đoạn hần quay sang Trầm Nhạn Thạch: “Tên tiểu tử này lý thú lắm, ta thích nó rồi.”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười không nói gì, lòng thầm nghĩ ngu tử tâm ngu, mã tầm mã thôi.

Ngoài cửa râm ran mấy tiếng quát tháo nhưng không tên nào dám bước vào. Đột nhiên có tiếng chuông ngân dài kèm theo tiếng bước chân vang lên, một thiếu niên cỡ mười tám, mười chín tuổi tiến vào quán. Người này một thân nho sinh, trên tay cầm phướn gọi hồn có đề bốn chữ lớn “Thiết Khẩu Trục Đoán” rất nổi, hóa ra là một thầy tướng số.

Người thiếu niên bước vào cửa, đôi mắt to linh hoạt đảo khắp một lượt rồi đi thẳng đến trước bàn của nhóm người Trầm Nhạn Thạch: “Xin hỏi chư vị có muốn bốc một quẻ không?”

“Không cần.” Trầm An đứng lên trước nhất xua tay đuổi, từ trước đến nay thái độ của Trầm gia trang luôn là ‘tuy kính trọng quỷ thần nhưng nên lánh xa họ thì hơn.’

“Hãy khoan nào.” Vị thiếu niên nhìn Trầm An từ trên xuống dưới rồi làm ra vẻ thất sắc: “Vị tiểu huynh đệ này, ta thấy ấn đường của người đen kịt, nội trong vài ngày nữa ắt có tai họa đổ máu — Có muốn ta bói cho người một quẻ liền không?”

Trầm An ngây cả người ra, Chuyết Kim sứ ngồi một bên tiếp lời: “Một quẻ bao nhiêu tiền?”

“Không mắc đâu, không mắc đâu, chỉ một đồng cân bạc thôi.”

“A, vậy thì không mắc thiệt nha, bất quá Trầm An à...” Hần ra vẻ vỗ vỗ vai Trầm An, “Một quẻ này của người đã khẳng định có tai họa đổ máu thì chỉ e vị đạo sĩ nửa mùa này muốn cải mệnh chuyển số cho người nữa đó. Có điều cải mệnh chuyển số cũng không phải là chuyện nhỏ nhặt, người bình thường không dễ gì làm được. Không có trăm mấy lượng bạc coi bộ không được đâu, dĩ nhiên không thể thiếu tiền vất vả khổ cực với lại tiền mua nhang đèn hương khói các thứ nữa. Nói chung khi người ta bắt đầu mở miệng liên thoảng là nửa đời còn lại của người phải đi làm không công rồi đó.”

Hần nói dứt lời thì tất cả đều bật cười, ngẫm nghĩ thì mánh khéo của mấy tên giang hồ thuật sĩ cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi. Gương mặt người thiếu niên biến sắc, hần lạnh lùng cười một tiếng: “Sao có thể đánh

đồng ta với mấy thứ dốt đặc cán mai đó được?” Hấn không còn chú ý đến Trầm An nữa mà tới trước Trầm Nhạ Thạch đảo qua một vòng.

Trầm Nhạ Thạch mỉm cười nhìn lại hấn, Trầm An giơ tay chặn trước người y: “Người tính làm gì nữa đây?”

Tên thiếu niên nhìn Trầm Nhạ Thạch không chớp mắt: “Vị công tử này cốt cách thanh nhã hiem thấy, quả thật rất mực phi phàm. Chỉ đáng tiếc số mệnh gặp nhiều ngang trái, người mà công tử chọn chưa chắc có thể bầu bạn với công tử cả đời được... Có muốn ta bói ngay một quẻ cho công tử không?”

Lời vừa dứt, trái tim Trầm Nhạ Thạch co thắt nghệt thở, đưa mắt sang đã thấy gương mặt biến sắc của Đoàn Phi Ứng, y kín đáo nắm lấy tay hấn. Cũng là Chuy Kim sứ đi theo chủ nhân hấn nhiều năm, năng lực quan sát này dĩ nhiên phải có, vội cao giọng: “Không ai mượn người nói sàm nói bậy ở đây, mau cút đi, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Người thiếu niên thở dài ngao ngán: “Đáng tiếc, đáng tiếc mà. Đáng tiếc thay một thân thanh tú này, cảnh xuân đẹp vô vàn, chỉ riêng người tiều tụy. Thời chẳng? Mệnh chẳng?” Rồi hấn đi tới một bàn khác.

Ngồi phía bàn bên kia là một hòa thượng mặt mũi phốp pháp. Không đơn giản chỉ là hòa thượng mà còn là một tên hòa thượng phá giới. Trên bàn hấn bày đủ các món thịt cá mỹ tửu, xương gà gặm thừa vương vãi ngổn ngang, vụn thịt vụn rơi rớt khắp bàn.

Hấn ăn say mê tới nỗi lúc Đoàn Phi Ứng dùng Thiết Tự hất đám người kia vắng ra ngoài cũng không dừng lại. Trầm An dán mắt nhìn chăm chăm mà hấn cũng chưa phát hiện, chắc có lẽ phát giác rồi nhưng không rảnh để ý cũng nên.

“Vị đại hòa thượng này, ta thấy ấn đường của người đen kịt, nội trong vài ngày nữa ắt có tai họa đổ máu — Có muốn ta bói cho người một quẻ liền không?”

Cũng lại là câu này nữa! Trầm An phì cười khì khì, chợt ngó thấy Chuy Kim sứ nháy mắt nhìn về đây, cái tính trẻ con nổi lên liền hất mặt đi chỗ khác.

Tên hòa thượng cầm cái móng heo lên gặm sạch sẽ rồi quăng đi, tiện tay quẹt miệng một cái — Ai cũng tưởng hấn định mở miệng nói gì đó — Dè dặt hấn cầm một cái đùi gà nhai tiếp.

Tên thiếu niên thở dài một hơi: “Xin hỏi miếu của vị đại hòa thượng này ở đâu vậy? Người phá giới như vậy bộ phương trượng của người không quản giáo gì sao?”

“Ừ ô hừ... bớt lải nhải đi.” Tên hòa thượng mồm miệng lún phún tuôn mấy chữ không rành mạch, thuận tay chường một cái làm thiếu niên ngã nhào xuống đất, đoạn chộp lấy cái đùi gà khác tấn công tiếp.

Thiếu niên chống tay đứng lên, nhìn thấy dấu tay dính dầu mỡ trên thanh sam của mình thì lắc đầu thở dài, đột nhiên nói: “Đại hòa thượng, ta tặng người một câu đối ha?” Hấn cũng không thèm để ý tên hòa thượng kia trả lời cái gì, mở miệng ngâm liền:

“Nhật lạc hương tàn, khứ diệu phạm tâm nhất điểm

,

Hỏa tận lô hàn, lai bả ý mã lao thuyền.

, .”

[19: Mặt trời bóng xế hương lụi tàn, trần gian bỏ đi một điểm Bếp lò đã tắt lửa lạnh tanh, đem ý ngựa cột vào tàu.]

“Khụ khụ.” Vừa nghe câu đối này, Trầm Nhạ Thạch đang nhấp chén trà đã sặc ngay, y lắc đầu bảo: “Dám mắng vị hòa thượng đó là con lừa trọc, người thiếu niên này cũng *** quá lắm.”

Trầm An nhướn to hai con mắt tròn xoe hỏi: “Thiếu gia, câu này nghĩa là sao?”

Đoàn Phi Ứng hừ một hơi: “Chỉ là thứ trò mảnh lới. Gạt đi bộ nhật trong chữ hương rồi xóa nét phẩy trong chữ phạm thì không phải ra chữ ngọc sao? Lô không có lửa, bên cạnh thêm mã vào còn không phải ra hai chữ ngọc lưu là gì? Hấn mắng trả đũa tên hòa thượng kia là thứ lừa trọc đó.”

Lúc Trầm Nhạn Thạch nói, y hạ giọng chỉ đủ cho người bên cạnh nghe thấy. Còn Đoàn Phi Ứng tuy không có cao giọng nhưng cũng vừa đủ cho mỗi người trong đây nghe rõ mồn một thôi.

Ngay cả gã chưởng quầy nhất gan cũng bật cười theo.

“Cả gan dám mắng ta?” Tên hòa thượng rống lên một tiếng, chặn đầu đánh người thiếu niên kia một chưởng.

“Ấy da không xong rồi, bố người ta hòa thượng muốn giết người nè!” Thiếu niên hốt hoảng lăn một vòng né sang bên, lật đặt tránh tiếp một cước đá tới. “Bố người ta cứu mạng với, hồ lô lầm lì ơi! Người còn không ra là ta chết chắc đó.”

Trầm Nhạn Thạch cả giận nhìn Đoàn Phi Ứng đầy quả trách: “Đánh nhau hay lắm sao hả? Bụng người cũng nhỏ mọn y hết vậy.” Vì hiểu rõ tính tình của Đoàn Phi Ứng nên y biết hẳn ôm hận câu nói ‘người được chọn chưa chắc đã thuộc về’ kia của người thiếu niên nên trả thù hẳn.

“Vậy chúng ta có giúp hẳn hay không?” Nghe hẳn la í ới thì thầm khiến Trầm An có chút mũi lòng.

“Không cần phải lo. Người coi hẳn chặt vật tránh né chứ ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc thì luôn thoát được đòn tấn công của tên hòa thượng. Cái này không phải may mắn mà là võ công tên thiếu niên này tuyệt đối không yếu kém. Người tầm thường nhìn không ra là phải rồi.”

Trầm An liếc Chuy Kim sứ trông trắng luôn: “Ta đâu có hỏi người, ai khiến người trả lời hả?”

Đoàn Phi Ứng vãn về hạt đậu phộng trên tay, ngón tay khê búng, hạt đậu bay véo đến trúng huyệt Hoàn Khiêu trên đùi tên thiếu niên.

“Người làm gì vậy?” Trầm Nhạn Thạch hơi có chút hoảng hốt, tên này rất ưa làm chuyện càn quấy.

“Người không nghe hẳn luôn miệng kêu réo ‘hồ lô lầm lì’ gì đó sao? Rõ ràng có kẻ đang ẩn nấp gần đây nhưng chưa chịu lộ diện, ta phải gặp mặt tên này cho bằng được.”

Đúng là cái tên tùy tiện làm xằng! Trầm Nhạn Thạch cũng không muốn nổi cơn với hẳn làm gì, đành âm thầm quan sát tình hình, dự định lúc quan trọng nhất sẽ ra tay cứu giúp.

Huyệt đạo một bên chân tên thiếu niên đã bị phong bế nên không còn nhảy nhót linh hoạt được. Thấy tên hòa thượng sắp đánh một chưởng nữa hẳn liền hốt hải gào lên: “Hồ lô lầm lì, người còn không ra mặt là ta mất mạng thiệt đó!”

Lập tức một bóng đen phi vào trong, người chưa thấy dáng mà ánh kiếm đã vũ bão tủa đến khiến tên hòa thượng thối lui liên tục.

“Hảo tiểu tử!” Tên hòa thượng ôm bả vai, thì ra đã bị thương. Hẳn quá cố gắng mất thồ lộ, “Kiếm pháp của người là thứ gì, sao giống yêu pháp vậy? Được, phật gia nhận thua!” Tên hòa thượng này cũng khá thẳng thắn, nói xong lách vào đám đông đi thẳng một mạch.

Vị thiếu niên cười cợt nói với theo, “Ta đã nói người có tai họa đổ máu người lại một mực không chịu tin. ” Rồi hẳn quay đầu lại, “Giờ các người đã tin ta chưa?”

Có điều không ai nhìn lấy hẳn một cái. Sau đi đánh lui tên hòa thượng, hắc y nhân hành lễ trước mặt Đoàn Phi Ứng: “Chủ nhân.”

Hẳn chính là Huyền Thổ sứ.

Huyền Thổ sứ phụng mệnh Đoàn Phi Ứng đến Trầm gia trang đợi Trầm Nhạn Thạch. Sau hẳn nghe được tin Trầm Nhạn Thạch đang ở trong phủ của Triệu Trùng bèn tức tốc lên đường. Về phần tên thiếu niên thuật sĩ này là hẳn tình cờ quen biết trên đường. Có điều tên thiếu niên này theo hẳn sát gót chẳng khác cục đường ngư bì là bao, quăng không rớt mà dứt cũng không ra, thực sự làm hẳn đau cả đầu. Từ sớm hẳn đã thấy Đoàn Phi Ứng ở trong đây nhưng không ra gặp mặt cũng là nguyên do này.

“Người theo tới đây rồi thì ta khỏi mất công tìm.”

Huyền Thổ sứ đưa mắt nhìn sang thấy Trầm Nhạn Thạch đứng cạnh Đoàn Phi Ứng, gương mặt y nở ý cười dịu dàng, ánh mắt hẳn không khỏi rù mắt tối sầm. Lúc ngẩng mặt lên đôi mắt lại trở về bình thản như trước.

Ban đầu tên thiếu niên còn há hốc kinh hãi, sau tò mò tiến tới gần bọn họ: “Thì ra người chính là cái tên người ta đang xào xáo khắp nơi Đoàn Phi Ứng à? Vậy—” Hắn quay sang Trầm Nhạ Thạch, “Công tử này chính là người đã tuyên bố mình yêu nam nhân trước mặt mọi người, Trầm đại thiếu gia đây sao?”

Mới dứt câu đã có mấy luồng mắt sắc lẹm cứa da chĩa thẳng vào hắn. Người thiếu niên kia cũng tự biết mình lỡ lời nên lấy tay bịt miệng ngay.

Trầm Nhạ Thạch chỉ thản nhiên mỉm cười: “Chính là ta.”

“Đừng có nghe hắn nói sàm.” Đoàn Phi Ứng kéo Trầm Nhạ Thạch về phía hắn, đoạn quay sang Huyền Thổ sứ: “Ta không muốn nhìn thấy tên này, đuổi cổ hắn đi.”

“Ê, người sao vậy hả? Dựa vào gì mà đuổi ta đi chứ?” Mắt thấy Đoàn Phi Ứng ôm Trầm Nhạ Thạch kéo lên lầu, Huyền Thổ sứ lại ngăn cản, hắn tức khí la với theo: “Ta thấy ấn đường của người đen đui như vậy, không bao lâu nữa sẽ có tai họa đổ máu đó. Nếu giữ ta lại thì ta còn bày cách hóa giải cho! Nè—!”

Chú thích:

Phần câu đối đồ chữ chị Lưu Thủy Sần Sần đã dựa trên những câu chuyện dân gian lưu truyền về vị tiền sĩ tài danh Trịnh Bản Kiều dưới thời vua Càn Long nhà Thanh.

Ông vốn tên là Trịnh Tiếp, tự là Khắc Như, gọi là Bản Kiều, tự xưng danh là Trịnh Bản Kiều. Ông là người thuộc trấn Hưng Hóa tỉnh Giang Tô. Vị tài nhân Trịnh Bản Kiều được xưng tụng là một trong những họa sư nổi tiếng trong ‘Đương Châu bát quái,’ bao gồm: Kim Nông, Uông Sĩ Thận, Hoàng Thận, Lý Tiên, Trịnh Tiếp, Lý Phương Ứng, Cao Tường, La Sính.

Trịnh Bản Kiều được mệnh danh là Tam Tuyệt về họa, thi, văn, không chỉ là một họa sư danh tiếng vẽ tranh tuyệt đẹp mà bút pháp viết văn thơ của ông cũng cực kỳ *** tế. Ông là một vị quan thanh liêm yêu nước như con, từng giúp đỡ rất nhiều dân chúng bá tánh nên bị bọn tham quan hãm hại bị mất chức quan, ông phải đi bán tranh kiếm sống (minhhue.net). Trịnh Bản Kiều cũng là người đã sáng tạo ra thể chữ lục phân bản

Những giai thoại về tài làm câu đối của Trịnh Bản Kiều thật sự rất lý thú, trong đó có câu chuyện về hai bộ câu đối *** điệu của Trịnh Bản Kiều dành cho tên hòa thượng nọ.

Chuyện kể rằng tại quê nhà của Trịnh Bản Kiều có một ngôi miếu tự, các hòa thượng trong đó toàn là lũ tham tiền lợi dụng lòng mê tín của dân chúng mà vợ vét. Nhang đèn hương khói trong chùa lại rất thịnh vượng, mấy tên hòa thượng cũng ăn no rủng mỡ béo phì mập mạp. Trịnh Bản Kiều không ưa thứ hành vi hãm hại lừa gạt người khác của mấy tên sư sãi này nên đã có ý muốn sửa trị bọn chúng. Một hôm, tên trụ trì hòa thượng đến nhà của Trịnh Bản Kiều đòi ông viết một câu đối cho hắn treo trong đại điện. Có lẽ hắn muốn học đòi văn chương ra vẻ học thức hay có thể muốn dựa vào tên tuổi của danh sĩ Trịnh Bản Kiều để tiền cúng vườn trong miếu càng sung túc thêm. Trịnh Bản Kiều thấy cơ hội đã tới rồi nên vui vẻ nhận lời ngay, ông cầm bút viết ra một câu:

Phượng lâm hòa hạ diệu phi khứ

Phượng sà xuống lúa, chim bay đi

Mã đáo lô biên thảo bất sinh

Ngựa tới bờ lau, cỏ không còn

Trụ trì hòa thượng mừng rỡ vô cùng liền quay về miếu cho người khắc câu đối lên hai bên đại điện. Hắn nghĩ thâm vừa có “phượng” lại vừa có “mã,” đúng là một bộ đối rất tốt. Nhưng câu đối khắc lên không bao lâu, phàm là người có chút học vấn đến hành hương nhìn thấy thì không khỏi cười thâm trong lòng. Thật ra là tại sao chứ?

Hóa ra Trịnh Bản Kiều đã ngụ ý viết đồ chữ trong đây. Câu trả lời cho vế trên “phượng lâm hòa hạ điều phi khứ” là một chữ ngốc (trọc). Thời đó viết chữ phượng là phần thể. Con chim bên trong bay đi sẽ còn lại bộ kỷ, đem bộ kỷ đặt dưới bộ hòa (lúa) thì sẽ ra chữ ngốc (trọc).

Còn đáp án của vế dưới “mã đáo lô biên thảo bất sinh” là chữ lư (con lừa). Ngựa đến bên cạnh lô (cỏ lau) sẽ làm mất đi bộ thảo trên đầu nên sẽ thành chữ lư (con lừa).

Hợp hai vế lại đáp án sẽ là “ngốc lư” tức con lừa trọc.

Từ sau khi câu đối này được khắc vào hai bên cột cửa đại điện, không ít người đến xem chỉ tỏ tòm tĩm cười nhưng lại không nói gì. Tên trụ trì còn tưởng rằng câu đối này thật sự rất hay ho làm cho khách hành hương thích thú, quả nhiên giúp hấn đạt mục đích thu hút thêm người. Hấn thầm nghĩ danh tiếng của Trịnh Bản Kiều quả thật rất có uy, trình độ viết câu đối thật sự cao minh nên muốn ông viết cho hấn thêm một bộ nữa. Không tới vài ngày hấn lại tới nhà Trịnh Bản Kiều yêu cầu ông viết cho hấn một câu đối treo ngoài cửa chùa. Trịnh Bản Kiều cũng không hề từ chối, lập tức cầm bút viết một câu đối khác:

Nhật lạc hương tàn, khứ diệu phạm tâm nhất điểm

,

Mặt trời lặn hương tàn, bỏ đi một điểm cõi trần

Lô hỏa dĩ diệt, thả bả ý mã triêm biên.

,

Lò đã tắt lửa, lại tiếp xúc ý mã

Tên trụ trì càng thêm cao hứng, liền lập tức đi về cho người khắc câu đối này lên hai cột trước chùa. Hấn thấy trong câu đối có “khứ diệu phạm tâm” rồi vế đối là “ý mã triêm biên” thì tấm tắc nghĩ câu này còn tuyệt hảo hơn bộ trước nữa. Vì câu đối lần này có hương vị của phật gia tu hành, như rất siêu phàm thoát tục không hỏi đến chuyện hồng trần. Nhưng hấn làm sao nghĩ ra là Trịnh Bản Kiều nói móc hấn lần nữa. Vì đây cũng là một câu đối đồ chữ, đáp án lại cũng là con “lừa trọc”.

Vế trên “Nhật lạc hương tàn, khứ diệu phạm tâm nhất điểm”: Kéo bộ nhật trong chữ hương xuống thì chỉ còn lại bộ hòa (cây mạ), xóa một điểm trong chữ phạm thì còn lại bộ kỷ, nên hợp lại sẽ ra chữ ngốc (trọc).

Vế dưới “Lô hỏa dĩ diệt, thả bả ý mã triêm biên”: Bộ hỏa trong lô (bếp lò) tự xóa chỉ còn lại bộ hộ, đem bộ mã đặt cạnh vào thì tự nhiên sẽ thành chữ lư (con lừa). Hấn bị chửi là con lừa trọc tới hai lần mà còn đối với Trịnh Bản Kiều cảm động tới rơi nước mắt.

30. Chương 30

Phòng của khách *** đều ở trên lầu, Trầm Nhạn Thạch và Đoàn Phi Ứng mỗi người ở một phòng. Đáng lẽ Trầm An muốn ngủ chung với thiếu gia nhà mình nhưng lại bị Chuy Kim sứ kiên quyết lôi vào ở cùng một căn. Kỳ thực ai cũng thấu suốt mưu đồ đen tối của Chuy Kim sứ, chẳng qua là muốn tạo cơ hội cho Đoàn Phi Ứng thôi. Còn ngọn nguồn hành động này có phải từ mưu kế của Đoàn Phi Ứng hay không thì không biết được.

Ban đầu Trầm Nhạn Thạch còn lo Đoàn Phi Ứng lại muốn chen chúc với y trên giường, song cũng tốt, người này còn hiểu ra ngoài phải biết giảm lối phóng túng lại. Hấn ngồi trong phòng y một lát rồi ngoan ngoan tự giác đi về.

Chắc do bồn ba vất vả nên y thiếp ngủ nhanh hơn mọi ngày, còn đang mơ màng thì nghe có tiếng gõ nhẹ lên song cửa, y bắt giác giật mình.

Trầm Nhạn Thạch bước đến cửa sổ gọi khẽ: “Ai đó?”

“Là ta.” Song cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Đoàn Phi Ứng lách người nhảy vào trong.

“Lại canh gập trên lầu đài sao?”

“Ta cũng muốn đi cửa chính lắm.” Đoàn Phi Ứng chỉ chỉ phía cửa cười: “Tiếc là có con cún con đang canh chừng bên ngoài.”

“Trầm An sao?” Trầm Nhạn Thạch ấn một lỗ nhỏ trên cửa, quả nhiên thấy Trầm An dựa lưng vào cửa ngủ say sưa.

“Sao thăng nhóc lại ở ngủ đây?” Y còn đang định đẩy cửa kêu Trầm An dậy, chưa gì đã bị Đoàn Phi Ứng ôm vào lòng, rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề, “Là đề phòng người sao?”

Đoàn Phi Ứng gồi đầu khê cọ gáy Trầm Nhạn Thạch: “Nhạn Thạch, chúng ta ngủ chung đi.”

“Không được.” Còn tưởng tên này đã có tiến bộ hơn, thì ra vẫn hoàn dậm chân tại chỗ.

“Tại sao không được? Không phải lúc ở phủ của lão Triệu đó cũng...”

Y đau đầu quá: “Người mà không đi ta la lên đó.”

“Hay, được rồi.” Hắn uất ức đồng ý một tiếng. Mặc dù Đoàn Phi Ứng không cam lòng miếng nào nhưng cũng biết nơi này không giống Triệu phủ, Trầm Nhạn Thạch không có gì phải kiêng dè.

Nhảy ra cửa sổ rồi hắn còn ráng xoay người lại: “Bộ không được thật sao?”

Đáp lời là hai cánh cửa suýt đập cái chất vào mặt hắn.

Trầm Nhạn Thạch lắc đầu thở dài, có thể đoán được trò khôi hài này sẽ còn phát sinh nữa. Có lẽ ngủ chung với Trầm An là hay nhất, ít ra cũng phòng ngừa con sói này được.

Vừa mới bước đến cửa định gọi Trầm An dậy lại nghe tiếng gõ cửa khê vang lên.

“Không phải ta đã nói không được rồi sao?”

“Suyt, là ta đây.”

Không phải tiếng của Đoàn Phi Ứng, nhưng dường như đã nghe qua ở đâu rồi. Lúc y mở cửa sổ mới nhớ ra chính là thiếu niên cổ quái lúc ban ngày.

Tên thiếu niên đưa ngón tay lên môi ra dấu im lặng: “Đừng lên tiếng, ta không có ác ý gì đâu. Có điều để con chim ưng đó nghe được là khổ đó.”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười gật đầu.

“Hình như ta vẫn chưa xưng danh tánh gì cả. Ta gọi là Lãnh Hàn, chính là chữ hàn lãnh đảo ngược lại ấy.”

Tên này thực sự không hợp với hắn chút nào. Người thiếu niên này *** quái hoạt bất quá sức, làm gì có điểm nào lạnh lùng?

“Ta tên Trầm Nhạn Thạch.”

“Ta biết mà, lúc ban ngày...” Hắn nhớ lúc đó bản thân không biết giữ mồm mép thì hơi có chút xấu hổ, “Xin lỗi, nhiều khi ta cũng mau miệng lắm, nói chuyện thường không suy nghĩ. Có chỗ nào lỡ mạo phạm công tử cũng đừng giận nha?”

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười: “Những lời người nói vốn là sự thật, sao ta lại giận chứ?”

Chỉ thoáng chốc y đã có cảm tình với người này bởi sự thẳng thắn vô tư của hắn. Đôi mắt to tròn lay láy của Lãnh Hàn sáng rõ: “Công tử biết không, ta thật sự rất bội phục người. Thích cái gì thì thẳng thắn thừa nhận cái đó, hoàn toàn không để tâm tới ánh mắt người đời, quả thật tiêu sái vô cùng. So với mấy tên quân tử miệng mồm nhân nghĩa còn cao mình gấp mấy lần. Ta nghe chuyện của công tử thì luôn suy nghĩ không biết người là người thể nào, hôm nay gặp mặt thực sự tốt hơn tưởng tượng nữa.”

Nghe hắn nói hồn nhiên chân thành như vậy làm Trầm Nhạn Thạch không khỏi nở nụ cười. Từ hôm bộc bạch tâm tình ở Triệu phủ, y biết chắc chắn sẽ có nhiều người buông lời mắng nhiếc gièm pha. Y không hề để trong lòng, nhưng có người giáp mặt ngổ ý tán thành vẫn là lần đầu mới gặp, trong lòng cũng thấy ấm áp đôi phần.

“Ta nghĩ người nhất định yêu người đó tới chết được nên mới không để tâm đến phép luân thường thế gian...”
Lãnh Hàn nói tới đây tựa hồ nhớ ra điều gì, nét *** anh trong mắt phút chốc ảm đạm, “Nhưng người còn nhớ lời ta nói lúc ban ngày không?”

Lãnh Hàn đã nhìn y nói “người mà người chọn chưa chắc có thể bầu bạn với người cả đời được,” câu nói này hiển nhiên Trần Nhạn Thạch còn nhớ.

“Không phải ta khoắc lác nhưng từ trước đến nay ta đoán mệnh luôn chuẩn xác, cho nên...” Hần không nói câu kế tiếp, cũng không biết nên nói thế nào.

“Nếu thật thế thì có cách nào tránh không?”

Lãnh Hàn lắc đầu ủ rũ: “Chỉ có cách người không chọn hần thôi.”

Trần Nhạn Thạch thở dài: “Nếu làm trái lòng mình chẳng phải cũng thống khổ như nhau sao?”

“Nhưng mà...”

Trần Nhạn Thạch vẫy tay cắt ngang: “Ta không biết thật sự có thiên mệnh hay vận số ta đã như vậy, nhưng người sống trên đời dù sao cũng không thể vì một câu số trời thì ngừng bước không tiến.” Y khẽ mỉm cười, “Nếu có thể làm theo lòng mình thì dù có khổ đau cay đắng đi nữa, ta cũng không có gì oán trách.”

Lãnh Hàn nhìn y hồi lâu, bỗng nhiên lắc đầu cười: “Không sai, thứ số này vốn tin thì có mà không tin thì không. Nếu người kiên trì không tin thì chưa chắc nó trở thành sự thật, chỉ mong người có thể làm theo ý nguyện của mình.”

Dường như Lãnh Hàn còn muốn nói thêm, nhưng rốt cuộc không nói gì mà đi mất. Dập tắt ngọn sóng hồ xuân, xem ra đêm nay không chợ mắt được rồi.

Song đêm vẫn dài đằng đẳng. Lần thứ ba, tiếng gõ cửa sổ lại vang lên.

Lần này là ai đây? Là người thiếu niên quay trở lại hay tên Đoàn Phi Ứng lại tới đây lải nhải lấy nhây, còn không là người khác sao? Trần Nhạn Thạch đẩy cửa sổ ra, trong nháy mắt trái tim se cứng chết lặng.

“Tử... Thanh?”

Cứ ngỡ vĩnh viễn sẽ không gặp người này, hần lại đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhất thời Trần Nhạn Thạch chỉ biết ngây ngốc đứng đó, ngơ ngác nhìn hần nhảy vào, vừa đóng cửa hần đã ôm chầm y vào lòng.

“Huynh đến mang đệ đi đây.”

Cái gì?

Nửa năm trước, mỗi ngày mỗi đêm đều nằm mơ thấy cảnh tượng này: Tử Thanh sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt, ôm chầm lấy y nói rằng “huynh đến mang đệ đi đây.” Vì mấy chữ này, dù cho trước mặt có là núi đao biển lửa đi nữa y cũng đi theo, tuyệt không ngoảnh đầu.

Thế nhưng, tất cả đã đến trễ nửa năm.

Nửa năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

“Chúng ta hãy rời xa nơi này, rút chân khỏi giang hồ đến một nơi yên ả, bình ổn sống qua ngày. Huynh sẽ không để những kẻ đó vu khống hãm hại đệ nữa.” Mấy ngày qua nghe được bao nhiêu lời thóa mạ khiến hần điên tiết, chỉ muốn nắm áo những kẻ đó gào lên: “Các người hiểu y sao chứ? Y còn cao quý hơn bọn người gấp trăm lần!”

Có thể hình dung cảnh ngộ Nhạn Thạch phải chịu đựng khó chịu đến cỡ nào, nên hần mới tới đây. Nửa năm trước hần đã không thể bảo hộ cho y, nhưng giờ hần nhất định dùng hai bàn tay này bảo vệ y cho được.

“Có được câu nói này... là đủ lắm rồi.” Y nhẹ nhàng đẩy hần ra, “Ta sẽ không đi theo huynh.”

“Tại sao? Không lẽ đệ thật sự yêu tên họ Đoàn kia?” Hần chậm chậm lắc đầu, “Không, huynh biết đệ vẫn còn yêu huynh. Huynh đã hiểu những lời đệ nói ở Triệu gia. Vì tên họ Đoàn đối xử với đệ rất tốt nên đệ không nhẫn tâm cự tuyệt hần phải không? Chẳng qua đệ chỉ cảm kích hần thôi. Nhạn Thạch, nếu làm trái lòng mình thì không phải là đệ nữa rồi.”

Cầm hai tay y đặt lên ngực: “Nhạ Thạch, huynh xin cam đoan sau này sẽ không phụ lòng đệ nữa. Đệ đi theo huynh đi.”

“Vậy... còn Phượng Cử thì sao?”

Đôi mắt hấn ánh tia đau đớn: “Ta không thể lo nhiều như vậy.”

Trầm Nhạ Thạch từ tốn rút tay ra, lắc đầu cười: “Tử Thanh, huynh vẫn như vậy, không bỏ được cái này lại không nỡ buông cái kia. Hôm nay huynh đi theo ta bắt chấp cả Phượng Cử; nếu mai này Phượng Cử có chuyện, huynh lại về bên đệ ấy bắt chấp cả ta. Huynh dốc tâm sức nắm giữ hai người chúng ta, nhưng làm thế không ai được vui sướng gì. Có lẽ huynh nói đúng, ta vẫn còn có chút lưu luyến huynh, nhưng thế thì làm sao? Ta biết huynh vĩnh viễn cũng không thuộc về ta trọn vẹn, vậy sao phải tội tình xen vào khuấy đảo làm cả ba đau khổ không thôi? Hãy buông tha cho ta...”

Giấc mơ ngày trước sau cùng chỉ là một giấc mộng đẹp trong hư vô, đêm qua đã sớm tỉnh dậy, sáng nay nhìn lại chỉ còn chút thương cảm nhạt màu.

Năm chữ ‘hãy buông tha cho ta’ này tựa như lưỡi kiếm đâm xuyên trái tim Nhạ Tử Thanh. Hấn vì hai người huynh đệ họ đã làm đến kiệt quệ tâm sức, chẳng lẽ cuối cùng chỉ là tổn thương cả hai sao?

Nếu là vậy hấn còn lý do nào níu giữ y bên cạnh?

“Có lẽ ta thật sự ích kỷ, biết huynh mãi mãi cũng không quên được ai trong hai người chúng ta, thế nên ta thà rằng để huynh áp ủ hình bóng đáng trách là ta.”

Hấn đắm đắm nhìn Trầm Nhạ Thạch, nụ cười trên môi y vẫn đậm chất mây trong, thanh như gió thoảng tựa dáng dấp năm xưa ở Trầm gia trang. Nhạ Tử Thanh cuối cùng cũng hiểu, tất cả đều trở thành dĩ vãng. Nhạ Thạch đã mãi mãi rời xa cuộc đời hấn, hay đúng hơn là Nhạ Thạch đã tự dứt mình ra khỏi sinh mệnh của hấn.

Thế nhưng, cả đời hấn cũng không thể nào quên mình đã từng yêu một người nam tử thanh nhã gọi là Nhạ Thạch, sẽ thủy chung nhớ mãi phần ái hận triền miên này...

“Thiếu gia, sao chúng ta phải đi vậy?”

Đúng thế, tại sao vậy chứ?

“Ta nghĩ người nhất định yêu người đó tới chết được nên mới không để tâm đến phép luân thường thế gian...”

“Nếu làm trái lòng mình chẳng phải cũng thống khổ như nhau sao?”

“Chỉ mong người có thể làm theo ý nguyện của mình.”

“Không, huynh biết đệ vẫn còn yêu huynh... Chẳng qua đệ chỉ cảm kích hấn thôi.”

“Nhạ Thạch, nếu làm trái lòng mình thì không phải là đệ nữa rồi.”

Tuy nói đã thuyết phục được Nhạ Tử Thanh và thiếu niên kia nhưng lại không sao thuyết phục được chính mình.

Ta không còn yêu Tử Thanh nữa, nhưng liệu ta có thật sự yêu Đoàn Phi Ứng không? Lẽ nào ta chỉ cảm kích hấn?

Vì Tử Thanh ta có thể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng không cần suy nghĩ, nhưng khi cứu Đoàn Phi Ứng ta lại tìm đủ mọi lý do.

Ta có thật lòng yêu hấn hay không?

“Thiếu gia, Trầm An nhìn ra tên họ Đoàn kia đối xử với cậu tốt vô cùng. Dù hấn có dính dáng tới cái chết của lão gia nhưng cũng không thể coi là thù hận. Có hấn bên cạnh săn sóc, sau này chắc chắn thiếu gia sẽ không bị người ta khi dễ nữa.”

Y đồng ý đi theo hẳn thứ nhất là vì không còn chỗ nào để đi, sau chính là tham luyến sự dịu dàng của hẳn. Đối với người chưa nếm được bao nhiêu ôn nhu mà nói thì còn là mê hoặc đến nhường nào, nhưng nếu tình cảm không tương thông thì thật sự không công bình đối với Đoàn Phi Ứng.

“Chẳng lẽ cậu còn nghĩ đến Tử Thanh thiếu gia sao?”

“Trầm An?” Y kinh ngạc ngoảnh đầu sang.

“Thiếu gia, tuy Trầm An còn nhỏ nhưng không phải cái gì cũng không hiểu. Cậu tốt với Tử Thanh thiếu gia bao nhiêu, người mù cũng nhìn ra được. Không phải em nói gì chứ tên họ Đoàn đó cũng xoàng xĩnh thôi, nhưng so với hẳn Tử Thanh thiếu gia còn kém xa gấp mấy lần, căn bản là cậu ấy không có xứng với cậu!”

Xem ra không thể xem thường tiểu quý này được: “Người yên tâm, ta sẽ không đi tìm Tử Thanh đâu, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi.”

“VẬY...”

“Ta có chút chuyện nhất định phải suy nghĩ cho thông suốt.”

“Cậu ở lại nghĩ không được sao?”

Đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Trầm An: “Ở lại thì không nghĩ thông suốt được.” Lưu lại sẽ càng đắm chìm trong sự ân cần dịu dàng của Đoàn Phi Ứng, sau cùng chỉ sợ hại người hại mình thôi.

“Đây không phải là Trầm đại thiếu gia hay sao? Gặp ở tiểu *** hoang vu này đúng thật là tình cờ.”

“Người là...”

“Kim Xà kiếm khách!” Trầm An kêu lên trước tiên.

Thật là oan gia ngõ hẹp! Trầm Nhạn Thạch vừa muốn đứng lên bắt chợt phát hiện thân người không nghe theo ý muốn.

“Thấy lạ khi gặp ta chỗ này phải không? Bọn ta đã theo người mấy ngày rồi, nhưng lúc đó có tên Đoàn Phi Ứng nên không tiện ra tay. Thật không ngờ người lại tự mình tách riêng ra.”

Lúc hẳn vừa nói “bọn ta” thì sau lưng xuất hiện thêm hai người, đều là những kẻ Trầm Nhạn Thạch biết mặt — Chính là tên y đã chạm mặt ở Triệu phủ – Quách Phóng, cùng với gã đã từng tranh đoạt Thiên Tuyệt kiếm với Phượng Cử bị thương – Long Ngũ. Ba tên này không biết làm sao lại tụ họp với nhau.

“Các vị tìm Trầm Nhạn Thạch không lẽ muốn trả thù sao?” Y vừa nói chuyện vừa âm thầm vận chân khí. Có thể đã bị trúng Hóa Công Tán nên không tài nào đẩy khí từ đan điền lên, y thầm trách bản thân đã quá mức lơ là rồi.

Trầm An la toáng lên: “Lén lút dả thương người, đồ đệ tiện!”

Chát một tiếng, Trầm An đã lãnh một cái tát vào má.

Quách Phóng lạnh lùng nói: “VẬY hôm nay để cho người chết dưới tay kẻ đệ tiện này!”

Mắt thấy mũi kiếm lạnh tanh lao tới Trầm An, Trầm Nhạn Thạch dùng hết khí lực còn sót lại che chắn cho Trầm An.

“Được lắm, các người đã muốn chết thì kẻ nào chết trước tên nào theo sau cũng không khác biệt gì!”

“Khoan đã.” Long Ngũ giữ tay Quách Phóng lại, “Tên này chưa giết được.”

“Không sai Quách thế đệ à, người chó quên, chúng ta muốn lấy Thiên Tuyệt kiếm từ tay Trầm Phượng Cử thì vẫn cần dựa vào tên tiểu tử này.” Dù gã Kim Xà kiếm khách này bị một chưởng của Trầm Nhạn Thạch trọng thương rất lâu, nhưng so với sự căm dỗ của Thiên Tuyệt kiếm thì món ân oán này lại không xem ra gì.

Quách Phóng phẫn nộ quát: “Ta mặc kệ Thiên Tuyệt kiếm gì đó. Tên này đã khiến ta phải chịu nhục trước đám đông, hôm nay bằng mọi giá ta cũng phải giết hẳn!”

Kim Xà kiếm khách cười khẩy một cái: “Không phải ta nói chứ thế diệt, ở thời thế này cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Tên Trầm Nhạn Thạch có thể đánh thắng người thì sau này cũng có người sẽ đánh thắng hắn, hôm nay người giết được hắn ai bảo đảm mai này người có thể giết được người khác chứ. Theo ta chỉ có cách luyện thành võ công tuyệt thế mới đứng vững được trong giang hồ.”

“Vậy...” Mấy lời này rõ ràng đã trúng tim đen của Quách Phóng, hắn đành buông kiếm xuống.

Kim Xà kiếm khách và Long Ngũ đưa mắt nhìn nhau, mặt mày lộ ra dáng cười đắc ý.

Vì muốn tránh tai mắt của người khác nên ba tên đã thuê một con thuyền xuôi theo đường thủy. Chủ tớ Trầm Nhạn Thạch bị nhét trong khoang thuyền. Hai người trúng tê được nên tay chân đều bủn rủn, công lực hoàn toàn tiêu tan không thể cự quấy, đã vậy còn bị trói chặt.

Trầm Nhạn Thạch thực sự không muốn gặp lại Trầm Phượng Cử và Nhạc Tử Thanh. Trong lòng thừa hiểu Phượng Cử không hẳn vì người huynh trưởng như mình mà chịu giao Thiên Tuyệt kiếm ra, chỉ có thể kéo dài thời gian chờ cơ hội thoát thân. Y biết bề mặt hiệp nghĩa của mấy tên này đã bị bóc trần ắt hẳn hành động càng hung ác bội phần, chọc giận bọn chúng thì hậu quả khó lường. Thế nên y vẫn im hơi lặng tiếng, ra hiệu cho cả Trầm An không nên nói gì nữa, vì vậy mấy ngày đầu đều trôi qua bình an vô sự.

Tối hôm đó, Kim Xà kiếm khách và Long Ngũ ra ngoài mua các thứ tiếp viện, thuyền cập bến bên bờ sông chỉ để một mình Quách Phóng lại canh giữ. Màn đêm dần buông xuống, Trầm Nhạn Thạch nằm trong khoang thuyền vắt óc suy nghĩ kế thoát thân, trong lúc bất thần có hơi thiếp đi. Trong mơ màng bỗng phát giác một con người lóe sáng chăm chăm nhìn mình, y giật mình nhồm dậy mới nhận ra chủ nhân con mắt đó là Quách Phóng.

“Nghe nói người thích nam tử thì phải. Ngoại trừ tên Đoàn Phi Ứng đó ra, rốt cuộc người còn vui vẻ với bao nhiêu nam nhân nữa hả?”

Nghe lời hắn hỏi nhuốm đầy ý quỷ dị, toàn cơ bắp của Trầm Nhạn Thạch căng cứng. Không biết hắn muốn thế nào?

“Từ lúc ta hành tẩu tới nay đã trải qua trên dưới bảy mươi hai cuộc chiến, chưa hề bại một trận. Có nào ngờ ta lại thua trong tay thứ bất nam bất nữ như người, người khiến ta còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ hả?”

Tên này cũng giống như Phượng Cử, vì quá suôn sẻ nên một khi thất bại thì lập tức không gượng dậy nổi. Trầm Nhạn Thạch muốn nói hắn hay thất bại một trận không phải chuyện xấu gì. Lúc thiếu thời bại trận so với khi lão mà thất bại ẽ chê còn tốt hơn nhiều. Đáng tiếc tên này giờ không còn nghe lọt lời khuyên nào nữa.

“Hiện tại vẫn còn lợi dụng người được nên bọn chúng không cho ta giết người, vậy không có nghĩa ta không làm gì được. Ta nghĩ ra một trò chơi rất thú vị, có muốn biết là gì không?”

Nhìn đôi mắt ngập tràn *** dục của hắn, sao Trầm Nhạn Thạch lại không biết? “Người không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người thân bại danh liệt hay sao?”

“Người cho là cái gì sẽ truyền ra ngoài hả? Một khi đồ đã đến tay rồi thì cũng là giờ chết của người.” Hắn cười thâm độc, “Mà lẽ truyền ra cũng có hề gì. Ai ai cũng biết người là thứ đồ mê nam nhân trong khi ta lại được thiên hạ xưng là thiếu hiệp, dù có tin người đi nữa thì cũng sẽ cho là người cảm dỗ ta thôi.”

“Ừm.” Trầm Nhạn Thạch quay đi như thể co rúm mình sợ sệt, thật ra y đang âm thầm với tay lấy cây trủy thủ giấu trong giày. Y luôn mang theo trủy thủ tùy thân này, có điều vì giấu kín nên ba tên này tưởng y không còn sức lực phản kháng nên không lục soát kỹ người.

Nhưng lấy trủy thủ ra đã rất đổi khó khăn nói chi đến việc giết được người.

“Sợ hả?”

“Người là tên cảm thú!”

“Được lắm.” Khuôn mặt của Quách Phóng hắn gằn lên, “Để ta cho người biết thế nào là cảm thú!” Hắn sấn tới nhào lên người Trầm Nhạn Thạch.

“A!” Vang lên một tiếng thét kinh hãi, nhưng không phải Trần Nhạ Thạch — Thân người Quách Phóng khựng phía trên người y, tay bưng ngực đang tuôn máu từ vết đâm.

Hóa ra Trần Nhạ Thạch biết bản thân không có sức đâm nên giấu trủy thủ trong ngực, sau đó tìm cách kích động đối phương để hấn tự lao tới. Trong khoang thuyền không có đốt đèn, Quách Phóng không quan sát kỹ đã trúng kế ngay. Có điều hấn phản ứng cũng rất nhanh, vừa thấy có chút dị thường liền gắng gượng dừng lại nên chỉ bị thương chút đỉnh.

Chiêu tấn công của Trần Nhạ Thạch không có hiệu quả khiến y thâm kêu đáng tiếc. Mắt thấy đối phương điên tiết lia kiếm đến, y vội lặn tránh sang bên.

Một tràng tiếng động này đủ làm Trần An hoảng sợ tỉnh dậy: “Thiếu gia, cậu làm sao vậy?” Chỉ thấy Quách Phóng điên cuồng đâm loạn tứ tung, những tưởng nhiều phen Trần Nhạ Thạch đã bị chém trúng. Cậu nhóc nóng lòng muốn hộ chủ, không biết lấy sức lực từ đâu ra phóng mình tới níu chặt hai chân Quách Phóng.

“Thiếu gia chạy mau đi!”

Còn chưa nói hết câu đã bị Quách Phóng động một cước văng ra, Trần An vẫn ráng sức lết tới bầu lấy ống quần hấn.

Con người của Quách Phóng đã hấn máu vằn vện, mắt thấy Trần An vẫn còn dai lì thì hung ác tấn vào bên mạn sườn, trở tay kiểm đâm thẳng lên ngực Trần An. Hấn còn bồi thêm một cước đá thẳng bé ra ngoài.

“Trần An!”

Thân hình của Trần An va mạnh vào Trần Nhạ Thạch làm cả hai văng khỏi khoang thuyền. Trần Nhạ Thạch thấy người Trần An lịm đi, máu ứa ra từ khóe miệng thẳng nhóc, trái tim y quặn thắt quay cuồng: “Là do ta đã hại em...”

Ngẩng đầu lên thấy Quách Phóng đuổi tới, y cắn răng ôm Trần An lặn xuống lòng sông cuộn cuộn.

31. Chương 31

Trải hết cuối thu, nhẵn qua đông rét, tiết xuân lại quay về.

Những rặng núi xa xa trở mình khoác màu xanh tươi, con nước gần kề nghe âm réo rắt. Phóng tầm mắt xung quanh, dưới chân núi nước biêng biếc một làn, thêm cả dải ban mai rực rỡ.

A, đây không phải ban mai mà là những khoảnh rừng đào.

Mười dặm hoa đào trải rực rỡ ánh nhìn.

Ẩn sâu trong rừng đào là một làng nhỏ gọi là Đào Hoa thôn.

Bàn tay thon mảnh cầm chiếc lưới đánh cá hất lên, lưới như mây mù giăng ra, kéo lên trong lưới đã nhúng nhúc cá tươi búng tanh tách.

“Hay quá đi, Thu ca ca!” Nàng thiếu nữ với hai mái tóc bím reo lên, mang cá bỏ vào sọt, “Tài giăng lưới của ca càng lúc càng giỏi rồi.”

Người thanh niên bắt cá mỉm cười, nét tươi cười muôn phần nhu hòa hơn cả gió xuân. Sắc mặt của thiếu nữ không biết sao lại ửng hồng lên.

“A Thanh, mau qua đây.” Chu đại thẩm đứng đằng kia với gọi con gái của mình, kéo nàng qua một bên nói khẽ, “Mẹ thấy dạo gần đây con cứ lẻo đẻo bám theo tiểu Thu, có phải con đã...”

“Mẹ!” Sắc mặt thiếu nữ càng đỏ bừng hơn.

Chu đại thẩm ngấm nhìn người nam tử kia thở dài: “Con người tiểu Thu đúng là không tồi chút nào, quanh đây mười dặm tìm sao ra một nam nhân văn nhã tới vậy. Hầy, nhưng chính mình là ai y cũng không biết nữa là, sao con biết y đã có ý trung nhân hay đã thành thân chưa chứ?”

Còn nhớ mùa thu năm trước bà cũng đánh cá bên bờ sông thế này, kết quả lại đánh được một người sống. Cái gì y cũng quên, thậm chí là tên của mình. Vì khi ấy là mùa thu, bản thân lại theo nước trôi đến nên y tự gọi là Thu Nhược Thủy. Vừa nghe đã biết là người có học thức rồi, mà con người cũng tốt à nha, A Thanh kết đôi với y đúng là không sai đâu được, chỉ tiếc...

Đột nhiên bà sực tỉnh ngoảnh lại — Cách đó không xa từ khi nào đã có một nam tử vận hắc y xuất hiện đằng sau.

Mà phải nói nam nhân đó thiệt anh tuấn dữ lắm, so với mấy người lúc trước Chu đại thẩm thấy tuấn tú gấp mấy lần lận. Có điều khí chất toát ra từ người này lại khiến Chu đại thẩm bất an trong lòng, dù ở xa tí thế này cũng cảm nhận được sự hiện diện của hắn.

Đây tuyệt đối không phải người bình thường rồi! Nói không chừng còn là thứ rất đáng sợ nữa đây. Trực giác Chu đại thẩm mách bảo liền níu đứa con gái lại — A Thanh đã cứng người từ lâu.

Nhưng người kia không để mắt đến hai mẹ con lấy một cái, hắn vẫn chăm chú nhìn thân ảnh bên bờ sông, bước chân rảo nhanh tới.

“Người...”

Thu Nhược Thủy nhìn người nam tử trước mặt, một cảm giác quen thuộc len lỏi trong tim. Ý thức ngổn ngang phút chốc chợt rõ ràng, y mỉm cười dợm hỏi: “Đoàn Phi Ưng?”

Trả lời y là một cái ôm thắm thiết: “Nhạn Thạch, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi.”

Ngay cổng của Đào Hoa thôn có một ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn mới dựng, đây là nơi Thu Nhược Thủy tạm ở trong mấy tháng qua. Có lẽ giờ nên gọi y là Trầm Nhạn Thạch mới phải.

Hôm đó y nhảy xuống sông trôi theo dòng nước, may thay dạt đến nơi này. Khốn nỗi đầu óc bị chấn động nặng nên không nhớ gì. — Có lẽ y không muốn nhớ cũng nên.

“Làm sao ngươi tìm được ta?”

“Lúc ngươi đi khỏi ta đã lùng sục khắp mọi nơi, sau đó cứu được Trầm An bên bờ sông, thằng nhóc nói—”

“Trầm An vẫn còn sống!” Trầm Nhạn Thạch bật đứng lên nhưng ngã xuống giường ngay, “Nó hiện đang ở đâu?”

“Thương thế của thằng nhóc không nhẹ, trầm mình dưới sông cả ngày nên thân thể rất suy nhược. Kính Tùng vẫn luôn túc trực chăm sóc cho nó.”

Kính Tùng chính là Chuyết Kim sứ.

“Còn ba tên kia thì sao?” Trầm An nhất định đã đem mọi chuyện kể vanh vách cho Đoàn Phi Ưng. Với tính khí của hắn chắc chắn không đời nào bỏ qua cho bọn chúng.

Quả nhiên sát khí đã nháng trên khuôn mặt Đoàn Phi Ưng, hắn lạnh lùng nói: “Bọn chúng hết đường làm ác rồi.” Dám động đến người của hắn, đúng là tự tìm cái chết!

Thật là, gieo gió thì gặt bão, đối với chuyện này Trầm Nhạn Thạch chỉ biết thở dài một tiếng.

“Được rồi, có nói gì thì ngươi tháo dây thừng trên người ta trước được không?” Hai tay của y bị dây thừng trói chặt sau lưng rồi buộc ở đầu giường, không thể động đậy gì.

“Không được, ta sợ ngươi lại chạy đi nữa.” Đoàn Phi Ưng đề lên người y, nhíu mày chăm chú quan sát, một tay vén mái tóc dài của y lên, giọng đầy đe dọa: “Ngươi có biết ta tìm ngươi khổ cực thế nào không? Ta đã hỏi thăm từng thôn từng xóm dọc hai bờ sông, sợ nếu ngươi chết chìm dưới sông thì... phải làm sao đây?”

Thanh âm của người nam tử dù gặp búa rìu tuyệt không chớp mắt lại hơi run rẩy. Nét phong sương trên gương mặt càng hằn rõ bao nhiêu gian khổ hắn đã trải qua mấy tháng nay.

Y rất muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, tiếc là người không nhúc nhích được: “Ta rời khỏi ngươi là vì muốn suy nghĩ một chuyện.”

“Giờ đã nghĩ thông chưa?”

Không có hồi đáp mà chỉ một nụ cười, y nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hần.

“Nhạ Thạch?”

“A, mặt của ngươi đỏ hết rồi này, thật hiếm thấy, hiếm thấy nha.”

“Nhạ Thạch!”

Tiếp theo môi hai người như bị vật gì ngăn chặn, chỉ còn thanh âm mơ hồ.

Bên ngoài hoa đào thắm rực rỡ, bên trong làm sao không phải là cảnh xuân vô hạn?

“Không ngờ ngươi lại biết chèo thuyền.”

Cũng “lại biết” nữa, Đoàn Phi Ứng nhú mày: “Ngươi mà còn nhắc hai chữ đó nữa ta nổi giận đó.”

Hiện giờ cả hai đang chèo thuyền đến trấn nhỏ cách đây ba dặm để bán cá. Đào Hoa thôn nằm ở nơi hẻo lánh, khoảng chừng hơn mười căn nhà là cùng, mọi sinh hoạt đều dựa vào việc bán cá đổi lấy tiền. Lúc đầu Trầm Nhạ Thạch muốn chống thuyền đi, chỉ là y bị trúng độc của Kim Xà kiếm khách, dù tác dụng đã qua nhưng không có thuốc giải nên y đã mất hết võ công. Thân thể chỉ khỏe mạnh hơn người bình thường một chút, làm sao Đoàn Phi Ứng lại đành lòng để y vất vả được? Đương nhiên là vỗ ngực ôm lấy trách nhiệm vào mình rồi.

Trầm Nhạ Thạch nghe giọng điệu hần hờn giận thì bất giác mỉm cười, thông thả ngắm nhìn núi non xanh biếc dọc hai bờ sông, thật không nói gì nữa.

Lát sau Đoàn Phi Ứng nhin không được hỏi: “Bộ trong lòng ngươi ta kém tới vậy sao?”

Bất gặp ánh mắt ủy khuất của đối phương, Trầm Nhạ Thạch không chút để tâm mở miệng an ủi hần: “Võ công của ngươi thật sự rất cao cường.”

“Còn điểm khác đâu?”

Điểm khác? Suy nghĩ, lại suy ngẫm. Tính khí? Bản tính? Đối nhân xử thế?... “Trưởng thành cũng coi như cao lớn anh tuấn đi.”

“Hết rồi à?” Thanh âm ử rử hết nói.

“Ai, ngẫm lại nếu ngươi không ra gì sao ta lại yêu ngươi được chứ?”

Chỉ một lời còn hiệu nghiệm hơn bất cứ câu nào, bao nhiêu hậm hực của Đoàn Phi Ứng đều bay sạch, gương mặt rạng rỡ chói lóa dễ khiến người ta tưởng lầm hần là tên đần độn.

Cho nên mới nói tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử, cho hần một viên đường thì cái gì cũng quên hết.

Nhưng có một số chuyện lại không hề quên: “Khi nào thì chúng ta đi?”

“Bộ ta nói muốn đi sao?”

“Nhạ Thạch!” Phát hiện gần đây Nhạ Thạch rất *** nghịch, cứ thích trêu đùa người khác — trêu đùa hần hơn cả.

Thu hồi nét đùa nghịch, Trầm Nhạ Thạch nghiêm túc nói: “Thật ra bất luận ở Trầm gia trang hay ra ngoài giang hồ cũng vậy, ta vẫn thấy không hợp lắm. Những nơi đó lúc nào cũng có quy cách lễ lối phức tạp, kẻ thù bằng hữu phân minh vạch rõ tường chắn rào cao, ai cũng không được vượt qua một bước, lẫn qua sẽ trở thành kẻ thù chung ngay. Ta thật sự rất mệt mỏi, không lúc nào thấy dễ chịu.”

Mãi khi tới được nơi này, không phải Trầm Nhạ Thạch mà là Thu Nhược Thủy mới thật sự có cảm giác thuộc về mình. “Ngươi xem người dân ở đây tuy mỗi ngày đánh cá đem bán, cuộc sống họ bình đạm nhưng bản tính rất hiền lành, vừa niềm nở thuần phác lại bao dung hết thảy, thậm chí không hề để ý quan hệ của chúng ta. Ta nhìn bọn họ mới biết cái gì gọi là thật sự sống.”

Y vừa nói mà đôi mắt vừa lấp lánh ngời sáng. Đoàn Phi Ứng lặng yên ngồi bên cạnh, ân cần nắm tay y: “Nếu người thích cuộc sống thế này, ta có thể lưu lại đây với người.”

Sửng sốt nhìn hần: “Vậy Bích Du Cung thì sao?”

“Có thể làm chủ nhân của Bích Du Cung thì rất nhiều, nhưng có thể làm người yêu của Trầm Nhạn Thạch chỉ có mỗi mình ta, vậy người nói ta chọn cái nào?” Xưng vương xưng bá một vùng cũng không sánh bằng mộng tưởng của hần, thân phận chủ nhân Bích Du Cung cũng không có gì đáng khoe. Hần đã tìm được điều hần khao khát bấy lâu thì tuyệt đối không buông tay.

Trầm Nhạn Thạch mỉm cười dựa vào người hần: “Ta rất vui người đã tìm được ta.”

Đoàn Phi Ứng duỗi tay ôm y vào lòng: “Đợi ta quay về giao hết mọi việc trong cung xong, chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó ẩn cư, chỉ cần không phải chỗ này là được.”

“Tại sao?”

“Tại sao hả? Hừ, cái con nha đầu tên A Thanh đó cứ bám dính người cứng ngắt, lòng dạ của ả ta còn không biết sao?”

Hóa ra — Trầm Nhạn Thạch cố nén cười: “Ta thấy chúng ta đến trần trên không cần phải mua giấm làm chi.”

“Hả?”

“Chắt từ người người ra cũng đầy một vại còn gì.”

Bộ người có thể hình dung người như Đoàn Phi Ứng lại đứng giữa chợ rao “Mua cá đi, cá hồi tươi rói đây” sao? Cảnh tượng này đối với ai mà nói cũng là loại tra tấn cả con mắt lẫn tâm hồn đó.

Trên thực tế, Đoàn Phi Ứng vừa mới đứng trước sạp phố xá chen chúc đã dạt ra tức thì— Căn bản trong vòng một trượng không ai dám đứng gần hần. Trầm Nhạn Thạch đành phải lên tiếng: “Người qua quán trà đằng kia ngồi đi, ta tự bán là được rồi.”

Cho nên Đoàn Phi Ứng liền ngoan ngoãn ngồi dưới mái chòi, đông nhìn một cái, tây ngó một lượt, nghĩ Trầm Nhạn Thạch nhất định khát nước rồi mới quay đầu kêu một bát trà lạnh định mang qua cho y. Nhưng trong một phút ngắn ngủi vậy lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Giỏ cá còn để chỗ sạp nhưng không thấy Trầm Nhạn Thạch đâu.

Một thiếu niên vận hồng y đang gấp gáp đi trên đường, bộ dạng ra chiều rất hốt hoảng. Trong lúc vô tình hần gặp một người lẽ ra không nên xuất hiện tại đây, một người khiến hần sợ sệt vô cùng.

“Người là Liệt Hỏa sứ?”

Thân ảnh hồng y nhân khựng đứng, hần hốt hoảng quay đầu lại, vừa thấy người đằng sau lại thở phào nhẹ nhõm nhưng ánh mắt vẫn đề phòng: “Là người à? Người đi chung với chủ nhân sao?”

Trầm Nhạn Thạch khẽ gật đầu: “Người đã thấy hần rồi.”

“Người muốn dẫn ta về gặp ngài ấy sao?”

“Người chẳng ngờ phải không?” Trầm Nhạn Thạch khẽ cười: “Lúc ở Thiên Sơn người cũng từng giúp ta.”

“Vậy người —”

“Ta chỉ muốn hỏi người một việc.” Y thoáng ngập ngừng, “Có thể khiến người rời khỏi Thiên Sơn ở lại một nơi hẻo lánh thế này, nguyên do chỉ có một người...”

Sắc mặt Liệt Hỏa sứ đột nhiên trắng xám.

“Hần có khỏe không?”

Theo trực giác gật đầu: “Rất khỏe.”

Trầm Nhạn Thạch thở dài: “Như vậy ta cũng an tâm.” Y xoay người đi, mới bước được vài bước đã bị Liệt Hỏa sứ gọi lại.

Liệt Hỏa sứ cần môi, một lúc sau mới nói: “Ta nghĩ cần phải cho người gặp mặt hần.”

Vừa đẩy cửa vào mùi rượu nồng nặc đã xộc vào mũi, trên đất đồ đạc ngổn ngang lộn xộn chật kín, một dáng người nằm vật ra sàn.

Vẫn một thân thanh y như xưa nhưng thần tình lại suy sụp, râu ria xồm xoàm, hai tròng mắt lơ mơ nửa mở nửa khép, thật không cách nào liên tưởng đến phong thái ngày trước của hần.

“Thiệu Vân Dương, sao hần lại...”

“Lúc ta tìm được hần thì đã ra bộ dạng này rồi. Thiệt tình, mới lơ là tí đã quậy rối tung rồi!” Sau khi Liệt Hỏa sứ cất món đồ mới mua xong, hần đưa chân đá thân người nằm ngả nghiêng trên đất, “Ê, con túy miếu kia, dậy mau, người coi ai tới nè?”

Đá mấy hồi Thiệu Vân Dương vẫn không tỉnh được miếng nào.

Trầm Nhạn Thạch thoáng nhíu mày, không nói không rằng đi ra ngoài, lúc quay lại thì trên tay cầm một thùng nước giếng. Mạn thùng còn nhỏ giọt, xem ra là mới gánh lên.

Liệt Hỏa sứ trợn trừng mắt: “Không lẽ người định –”

Ào một tiếng, nguyên thùng nước lạnh tạt hết lên người Thiệu Vân Dương, hần giật mình dậy tức thì.

Liệt Hỏa sứ trở mắt nhìn Trầm Nhạn Thạch, hồi sau mới nói: “Nhìn người nhả nhận diễm đam vậy thì ra còn lợi hại hơn ta nữa.”

Trầm Nhạn Thạch cúi người ngồi xuống: “Thiệu Vân Dương, người xem ta là ai đây?”

“Tên họ Thiệu kia, bây giờ người vui vẻ rồi ha? Hừ, suốt ngày giả sống giả chết, vậy mà ở trước mặt hần lại làm ra vẻ. Đúng là khi dễ ta mà! Cũng được, bổn thiếu gia chịu đựng người đủ rồi, để hần ném mùi cho biết mặt!”

Mắng nhiếc tâng đá một hơi xong, Liệt Hỏa sứ lau nước mắt- ơ, mồ hôi trên mặt rồi đi tới phòng của Thiệu Vân Dương.

“Người đâu?” Không có cảnh huynh huynh ta ta như tưởng tượng, mặc dù có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, hần cũng không khỏi thấy kỳ lạ.

“Đi rồi.”

“Người để hần đi vậy sao?” Liệt Hỏa sứ bực bội giậm chân thành thật, chỉ tên kia mắng nhiếc: “Người là thằng ngốc à?”

“Ta giữ không được nên đành để y đi thôi.”

Thiệu Vân Dương mỉm cười buồn bã nhớ lại tình cảnh vừa rồi...

“Vì sao lại biến thành hình dạng nhếch nhác chẳng ra sao thế này? Trông chờ ai tới thương xót người sao? Người cần ai tới thương hại người hử?” Trầm Nhạn Thạch cũng không biết tại sao mình lại giận tới vậy, có lẽ nhìn bộ dáng hần lại nghĩ đến bản thân lúc trước muốn chết để dứt mọi phiền toái, bộ dạng nhu nhược đến nỗi làm người ta nổi cáu.

“Người có biết hình hài người như vậy không chỉ đầy dọa thân mình mà còn giầy vò những người bên cạnh nữa. Người nhận tâm hành hạ cả ta sao?”

Tất nhiên không nhận tâm rồi, bằng không sao lúc trước lại nén đau thương mà rời đi.

“Vân Dương.” Lần đầu tiên gọi thẳng tên hần, cảm giác thật thân thiết như bằng hữu gắn bó lâu năm, “Có một số việc không phải nằm trong sự chi phối của chúng ta. Chuyện đã qua rồi tội tình gì bận lòng mãi

vậy?” Người đối với ta cũng giống như ta đối với Tử Thanh, hôm nay ta có thể phá kén mà ra, còn người thì sao? Ai có thể khiến người buông bỏ tay nải này?

Đối với người này, có sự cảm kích, có nỗi áy náy, có cả cảm giác không đành lòng, nhưng đều không phải là tình yêu.

“Người hãy nhìn về phía trước. Thiệu Vân Dương mà ta quen biết là một nam tử đỉnh đặc khí khái vô song, tuyệt không chỉ vì chút tư tình mà suy sụp. Người đừng khiến ta thất vọng.”

Thiệu Vân Dương chấn kinh, ngẩng lên bắt gặp đôi mắt của Trần Nhạn Thạch, ánh mắt trong veo như xua tan hết sương mù.

“Người có biết tại sao đôi mắt lại nằm phía trước không? Là vì—”

“Là vì muốn người phải luôn nhìn về phía trước.”

“A?”

Thiệu Vân Dương khẽ cười: “Nếu ta đoán không sai thì người nói với người lời này hẳn đã nghe qua từ ta rồi.”

Cái gì? Đã cảm thấy Đoàn Phi Ứng vốn không có khả năng nói được những lời như vậy, hóa ra là... ha ha ha... hóa ra... Cuối cùng Trần Nhạn Thạch nén hết nổi bật cười vang.

Thiệu Vân Dương ngây ngốc ngấm nụ cười của y, bỗng lên tiếng: “Nhạn Thạch, người hạnh phúc lắm sao?”

Trần Nhạn Thạch ngẩn người, dừng cười rồi nghiêm túc gật đầu.

“Vây... ta an tâm rồi.”

Thật tốt quá, có thể nhìn thấy nét tươi cười hạnh phúc của Nhạn Thạch, thì ra y cũng có thể cười đến rung động lòng người thế này, rục rờ nhường này. Dù biết y là vì người khác mà cười nhưng tự đáy lòng cũng thấy vui vẻ.

Yêu một người không nhất thiết phải chiếm đoạt được y. Nếu y có thể khoái lạc vô ưu, bản thân không ở bên y thì đã sao?

Lúc Trần Nhạn Thạch tìm được Đoàn Phi Ứng thì hẳn đang nôn nóng tới phát sốt — có lẽ tức giận cũng nên — Tóc tai xù lông dựng đứng cả lên, thiếu chút nữa đã lấy dây thừng trói Trần Nhạn Thạch lại. Mà tức cười nhất là lúc hẳn ra đường tìm người cũng không quên cầm theo giỏ cá. Trần Nhạn Thạch tưởng tượng một người khí thế phi phàm như vậy lại vác giỏ cá loay hoay giữa chợ mà cười rộ. Đoàn Phi Ứng tức giận nghiêng răng treo treo nhưng lại không làm gì được.

Trần Nhạn Thạch không nói cho Đoàn Phi Ứng hay việc gặp được Thiệu Vân Dương và Liệt Hỏa sứ, thậm chí hẳn cũng không quan tâm đến. Với sự chăm sóc kiên trì của Liệt Hỏa sứ, chẳng chóng thì chầy cũng có ngày sẽ cảm động được trái tim của Thiệu Vân Dương chẳng?

Cuộc sống bình lặng trong Đào Hoa thôn cũng có ý vị, một ngày kéo thêm một ngày vẫn không tránh khỏi ngày rời đi. Rời khỏi cũng có nghĩa là ly biệt.

Vì sao không mang ta theo? Trần Nhạn Thạch không hề hỏi câu này. Y biết rõ hoàn cảnh hai người họ trên giang hồ, võ công bản thân lại mất hết, đi theo chỉ tổ thành gánh nặng cho Đoàn Phi Ứng mà thôi.

Chẳng qua chia tay tạm thời nhưng y lại cảm thấy bất an: “Không hiểu sao hai ngày nay ta bỗng nhớ tới lời thề người nói với ta, ***g ngực lúc nào cũng thấy bất an, giống như sẽ có chuyện không hay xảy ra vậy.”

Đoàn Phi Ứng đã từng thề nếu hẳn tự ý ra khỏi Thiên Sơn nửa bước sẽ ngã xuống đoạn thiên nhai chết không toàn xác.

Nhưng y không có cách nào nói ra không muốn hẳn đi, Đoàn Phi Ứng vẫn có trách nhiệm của riêng hẳn.

Đoàn Phi Ứng biến sắc ôm lấy y dỗ dành: “Đừng có đa nghi như vậy, chậm nhất là hai tháng ta sẽ quay lại.”

Gương mặt hắn nghiêm nghị: “Thật ra chuyện làm ta không yên lòng là người mới phải.”

“Ta?”

“Ta sợ lúc ta trở về lại không thấy người đâu. Không được giao biện nữa, người đã có tới ba lần rồi đó.” Tự nhiên lần ở ngoài chợ đó cũng bị hắn tính vào luôn.

“Loại người như người đúng là yêu mang hận trong lòng mà.” Trầm Nhạn Thạch chống người dậy, tay chỉ vào lưới cá trên tường, “Thế này đi, lúc quay về ta sẽ đem lưới cá giăng ở đầu thôn, đến lúc đó người nhìn thấy sẽ biết ta đang chờ người.”

“Vậy nếu không có thì sao?”

“Thì tức là ta quên.” Trầm Nhạn Thạch cầm lấy tay hắn, “Trước kia ta bỏ đi là do trong lòng chưa quyết định được. Bây giờ chủ ý của ta đã quyết thì ta sẽ không đi đâu nữa. Ta cũng giống như người vậy, một khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt không thay đổi.”

Ánh mắt hai người giao nhau, cả hai đều nhận ra sự kiên định và tin tưởng trong mắt đối phương.

Đoàn Phi Ứng bật cười: “Ta biết người đang chờ ta thì cho dù có chết tới chỗ Diêm Vương đi nữa, ta cũng lật đổ cả điện Diêm La trở về tìm người.”

Trầm Nhạn Thạch khẽ cười: “Người tưởng Diêm Vương sợ người chắc.” Tuy ngoài mặt y đang cười nhưng nỗi lo lắng trong lòng không ngừng tăng thêm.

“Này, ta thấy có chút lạnh.”

Ánh đèn tắt, bóng hai người dựa vào nhau sưởi ấm.

Mùa xuân lẽ ra phải ấm áp, nhưng tối nay lại hàn khí bức người.

Đoàn Phi Ứng đi rồi, nói chậm nhất là hai tháng sẽ trở về.

Trầm Nhạn Thạch chờ lại trông chờ, chờ đến khi hoa đào tàn hết, chờ đến khi quả đào kết trái, chờ đến khi khí trời oi bức mà vẫn không thấy tăm hơi Đoàn Phi Ứng đâu.

Tháng sáu, Đào Hoa thôn tiếp đón hai vị lữ khách — Chuy Kim sứ và Trầm An. Trông thấy bóng hai người, Trầm Nhạn Thạch biết dự cảm chẳng lành của mình đã thành sự thật.

Trước ngày Đoàn Phi Ứng đi đã nhận được bồ câu đưa tin: Trầm Phượng Cử đã luyện thành bí kíp trong Thiên Tuyệt kiếm, đồng thời kêu gọi võ lâm Trung Nguyên bao vây tiêu diệt Bích Du Cung. Thanh thế lúc đó cực kỳ to lớn, có một nửa là đám người vì chuyện Đoàn Phi Ứng giết Quách Phóng khiến võ lâm ai ai cũng thấy bất an. Đó cũng là lý do Đoàn Phi Ứng một mình rời khỏi mà không mang Trầm Nhạn Thạch theo. Trầm Nhạn Thạch cũng mơ hồ đoán được nhưng lại không nói gì.

Trận chiến xảy ra cực kỳ thảm khốc, quân lực hai bên gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Bích Du Cung ra trận vắng mặt Thanh Mộc, Liệt Hỏa, Huyền Thổ tam sứ giả, Hàn Thủy sứ đốc sức đã tử chiến; bản thân Trầm Phượng Cử bị trọng thương được Nhạc Tử Thanh mang đi đâu không rõ tông tích; còn Đoàn Phi Ứng đã rút xuống đoạn thiên nhai.

Lúc Trầm Nhạn Thạch nghe tin này hầu như không có phản ứng gì, chỉ mở miệng nói một câu: “Ta muốn tới Thiên Sơn.”

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, không ai ngăn cản được y.

Đốc núi hun hút sâu không thấy đáy, ngay cả Chuy Kim sứ cũng không dễ dàng làm được, nhưng hắn vẫn đi xuống.

Cột mười sợi dây thừng vào người, từng tắc từng tắc một leo xuống dưới. Tay hắn chà sát đến rách bươm, gương mặt đầy vết trầy trụa, nhiều lần tưởng chừng đã va phải mấy mỏm đá sắc cạnh, ước chừng hơn nửa ngày trời mới xuống được dưới đáy.

Hắn tìm hết ba ngày, lục tung mọi góc ngách, đào bới từng viên đá nhưng cũng không tìm được xác của Đoàn Phi Ứng.

Không phải nghĩa là hắn còn sống sao?

Trầm An khóc đến sưng búp cả mắt, Chuy Kim sứ cũng thấy mũi có chút cay xè. Hắn rất muốn nói cho Trầm Nhạn Thạch biết đáy vực này căn bản không có lối thoát, tự mình Đoàn Phi Ứng không thể trèo lên, cơ hội xác bị sói hoang tha đi là rất lớn. Nhưng hắn không đành lòng nói ra, lòng hắn sao lại không hy vọng Đoàn Phi Ứng vẫn còn sống chứ?

Cuộc sống vẫn trôi qua mỗi ngày, hy vọng càng lúc càng mong manh, hầu như không ai cho là Đoàn Phi Ứng vẫn còn sống. Nhưng Trầm Nhạn Thạch vẫn miệt mài tìm kiếm không ngơi nghỉ.

Người thật sự đã chết rồi sao?

“Ta biết người đang chờ ta thì cho dù có chết tới chỗ Diêm Vương đi nữa, ta cũng lật đổ cả điện Diêm La trở về tìm người.”

Đây là những lời người đã nói, rốt cuộc có tính là giữ lời hay không?

Chuy Kim sứ và Trầm An đứng sau lưng y đã lâu, hắn chọc chọc Trầm An: “Người đi khuyên đi.”

“Khuyên thế nào đây?” Trầm An khịt mũi một cái, “Ta cũng muốn khóc rồi nè.”

Bất đắc dĩ Chuy Kim sứ đành bước lên, còn chưa mở miệng Trầm Nhạn Thạch đã quay đầu lại: “Ta phải quay về.”

Chuy Kim sứ giật mình: “Quay về đâu?”

“Đào Hoa thôn, ta đã đáp ứng sẽ ở đây chờ hắn trở về.”

Chuy Kim sứ và Trầm An nhìn nhau, Trầm An nói: “Em đi với cậu.”

Trầm Nhạn Thạch khẽ cười: “Ta có thể tự chăm sóc lấy mình. Giờ em đã có người chăm sóc rồi, ta cũng thấy an tâm.”

Trầm An nhìn Chuy Kim sứ, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng, thấy hắn đang cười cười thì lại trừng mắt liếc xéo một cái.

Trầm Nhạn Thạch xoay người mỉm cười rồi đi.

Trước cổng Đào Hoa thôn có giăng một chiếc lưới cá. Gió quất hay mưa rào cũng vậy, trước sau chiếc lưới vẫn treo nơi đấy như một lá cờ dẫn dắt người quay trở lại.

32. Chương 32

Đào hồng lại một năm xuân. So với năm trước, năm nay hoa đào càng nở tươi thắm bội phần.

Ở sâu trong rừng hoa đào là một thôn làng nhỏ gọi là Đào Hoa thôn.

Vừa sớm *** mơ, chàng thanh niên bước ra khỏi căn phòng nhỏ tới trước cửa thôn, một mặt dựng cọc một mặt giăng tấm lưới đánh cá. Động tác rất mực tỉ mỉ như đang hoàn thành một việc cực kỳ đặc biệt, trên khuôn mặt lại lảng ý cười dịu dàng.

“Người không đi gặp hắn sao?”

Trong rừng đào, thiếu niên vận hồng y giặt nhẹ vạt áo của thanh sam nam tử.

Người nam tử vận thanh y nhìn bóng người xa xa, ánh mắt chứa đầy ôn nhu thâm tình như có vô vàn nỗi quyến luyến: “Ta thấy y vậy là được rồi. Y thật tốt lắm, ta cũng yên tâm.”

“Đẹp cái trò vô tích sự của người đi!” Hồng y thiếu niên nóng nảy quát, “Ta quyết tâm rất lớn mới đem người tới đây mà!”

Thanh sam nam tử bật cười, trong ý cười phảng phất chút thương cảm: “Người y chờ không phải là ta, gặp có ích gì?” Hắn phát tay một cái rồi đi mất.

Hồng y thiếu niên nhìn dáng lưng của hắn ngây người, đoạn giậm chân thành thịch: “Tên họ Thiệu kia, muốn bỏ mặc bốn thiếu gia sao? Người không có cửa đâu!” Thiếu niên nhanh chân đi theo hắn.

“Bên kia hình như có người.” Người hán tử trung niên đang guồng nước cất tiếng, đưa tay lên chỉ.

Chàng thanh niên ngẩng lên nhìn, mỉm cười nói: “Nếu không muốn ra mặt chắc cũng sẽ đi khỏi theo bọn họ thôi.”

Người hán tử xách thùng nước lên dậm đi, mắt thấy tấm lưới thì nhin không được hỏi: “Tiểu Thu, mỗi ngày người đều đem lưới cá giăng chỗ này làm gì vậy? Cũng gần một năm rồi phải không?”

“Là mười tháng hai mươi bảy ngày.” Ánh mắt chàng thanh niên đắm đắm nhìn về nơi xa xăm, “Ta đang đợi một người, ta đã có hẹn với người đó.”

Ánh mắt nhàn nhã bỗng dừng ở điểm đằng xa, y thoáng ngơ ngẩn rồi mỉm cười, nụ cười như ban mai lan tỏa nơi chân trời, tựa dải nắng gợn sóng dập dềnh, hoa đào trước mắt có so cũng đều thất sắc.

“Ta nghĩ ta đã chờ được rồi.”

33. Chương 33: Phiên Ngoại

“Không sao, chỉ là chứng phong hàn thông thường thôi, để ta kê cho cụ chút thuốc giải nhiệt, về nhà ngủ một giấc, đổ mồ hôi ra sẽ khỏe ngay.” Dứt lời chàng thanh niên mỉm cười, lấy một mảnh giấy trắng viết xuống mấy hàng chữ mỹ lệ rồi đưa cho vị lão bá đi xem bệnh.

“Vị kế tiếp.”

Một thân hình cao lớn liền ngồi vào chỗ.

Người thanh niên sau khi ghi đơn thuốc xong vẫn chưa ngẩng đầu lên.

“Xin đưa tay ra.”

Ngón tay thon dài trắng trẻo đặt lên mạch cổ tay thô to rắn chắc.

“Bề ngoài mạch đập rất mạnh, can hỏa trong người rất thịnh, thật ra không có triệu chứng gì cả. Gần đây có chuyện gì không được vừa ý—” Người thanh niên vừa nói vừa ngẩng đầu lên, thanh âm bỗng chốc khựng lại.

“Có đó.” Nam tử nọ danh mặt, khuôn mặt anh tuấn lộ ra ý dọa dẫm khiến người ta không dám nhìn thẳng. “Gần đây nương tử của ta say mê đi chữa bệnh miễn phí cho thiên hạ, bảo hại ta về nhà chỉ đối diện bốn bức tường, đây có tính là chuyện không vừa ý không?”

Sắc mặt chàng thanh niên phớt ửng đỏ càng khiến bề ngoài thanh tú vừa phải thêm xinh tươi quyến rũ lòng người, y khẽ gắt: “Ai là... nương tử của người chứ?” Lúc nói hai chữ đó y cố hạ giọng thật thấp.

Nam tử nhếch miệng gian tà nắm chặt tay y: “Người còn e thẹn cái gì? Cả Đào Hoa thôn này ai còn lạ gì quan hệ giữa ta và người?”

Chàng thanh niên lần theo ánh mắt hắn, chỉ thấy nam nữ lão ấu đứng xếp hàng chắn bệnh bên vách tẩm tẩm cười ám muội, một đứa bé còn vỗ tay la to: “Nhạn Thạch ca là lão bà của A Ứng!”

Đoàn Phi Ứng còn da mặt dày cười phá lên kéo Nhạn Thạch vào lòng, y đỏ mặt tránh sang bên: “Người đi trước đi, đợi ta khám bệnh cho dân làng xong đã.”

“Vậy ta ở đây với người.” Đoàn Phi Ứng quay sang nhìn đám đông, gương mặt hung thần bặm trợn, “Ai muốn xem bệnh nữa, mau tới đây!”

Còn ai dám nói muốn xem nữa chứ? Bị ánh mắt ăn tươi nuốt sống của Đoàn Phi Ứng lướt qua khiến bọn họ ào ạt lui xuống, ai cũng phe phẩy tay cười gượng: “Chúng ta sức nhớ ở nhà vẫn còn chuyện chưa làm xong, hôm khác lại đến, hôm khác lại đến vậy!”

“Tề bá, lưng của bá—”

“Chỉ là bệnh cũ thôi, hai ngày nữa tới cũng vậy mà.”

“Ngô thẩm, chứng phong thấp của thẩm—”

“Ta về ngâm nước nóng là được rồi, không quấy rầy hai người... nữa.” Trong lúc nói chuyện những người liên can đã nhanh chân lui ra ngoài, còn tốt bụng đóng then lại.

Trầm Nhạn Thạch bấm môi trừng mắt nhìn Đoàn Phi Ứng: “Người coi người đi, người bệnh đã bị người dọa chết khiếp hết rồi.”

Đoàn Phi Ứng vốn lưỡng lự trước ánh mắt quen thuộc này, không những không tỏ ra áy náy mà còn hừ một hơi: “Coi như bọn chúng cũng thức thời. Có bệnh sao không tìm đại phu lại đi kiếm loại nữa mùa như người chứ?”

“Ai là nữa mùa hả? Tuy rằng ta nửa đường chuyển nghề thật, nhưng luận về y thuật ta cũng chẳng kém đại phu treo biển hành nghề bao nhiêu. Bây giờ ngay cả người ngoài thôn cũng đến tìm ta xem bệnh.”

“Phải rồi phải rồi, y thuật của người vừa giỏi lại không thu phí chẩn bệnh, tự dưng sẽ có con bệnh ngập cửa. Nhưng Nhạn Thạch à, còn ta thì sao hả? Người có nghĩ tới đã bao lâu rồi người không có săn sóc ta không hả?” Về mặt trách móc của Đoàn Phi Ứng không kém bộ dáng phụ nữ ầm ỹ là bao, còn ráng cọ xát người Trầm Nhạn Thạch mấy cái hết con chó lớn con bị ỷ khuất.

Nửa năm trước, những tưởng nỗi mong mỏi Đoàn Phi Ứng còn sống đã tiêu tan thì đột nhiên hần xuất hiện trước Đào Hoa thôn, đứng trước mắt Trầm Nhạn Thạch đúng theo lời hần: “Ta biết người đang chờ ta thì cho dù có chết tới chỗ Diêm Vương đi nữa, ta cũng lật đổ cả điện Diêm La trở về tìm người.” Rốt cuộc hai người cũng có thể ở bên nhau.

Còn sống sau nạn kiếp nhưng tính tình của Đoàn Phi Ứng không mấy may thay đổi, vẫn cái thái độ bá đạo ngang như cua. Nhưng bất luận hần có bá đạo cỡ nào đi nữa, ở trước mặt Trầm Nhạn Thạch cũng đành nằm gọn trong lòng bàn tay y.

Hần vì không muốn Nhạn Thạch phải chịu cực khổ, mà cái lý do quan trọng trên hết chính là đề phòng cái ả hổ đói rình mò Thanh nhi gì đó, nên hần tự thân tự giác gánh vác trách nhiệm đánh cá nuôi gia đình. Hần biết Trầm Nhạn Thạch rất thích đọc sách nên ra bộ dạng chăm sóc mua về hàng đống sách cho y xem, mục đích để y đắm mình trong đống chữ đó không có thời gian bận tâm tới cái khác.

Nhưng Đoàn Phi Ứng nào ngờ mưu ma chước quỷ hần cho là thông minh này lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng khiến hần phải ân hận, biết vậy đã chẳng dại gì mà làm. Trầm Nhạn Thạch không chỉ say mê kỳ hoàng chi thuật mà còn muốn hành y cứu đời một cách nghiêm chỉnh.

Hần đã bận mà Trầm Nhạn Thạch còn bận hơn. Người bệnh đến chen chúc trong phòng tới nỗi báo hại hần mất luôn chỗ ở. Mà điều hần không thể nào tha thứ nhất chính là Trầm Nhạn Thạch vì thế mà tiêu hao *** lực hết biết. Y vừa ăn cơm xong đã mệt lả đến thiếp mắt, làm cảnh tượng ngày đêm nhu tình mê ý hần chờ mong toàn bộ bay sạch.

Cứ như vậy mãi “hạnh phúc tự nhiên” của hần phải tìm đâu hả? Nhấn nhẹn cực độ rồi, cuối cùng Đoàn Phi Ứng cũng quyết tâm ra tay tự cứu lấy mình, có xua đuổi cũng phải tống cổ hết mấy thứ ngáng chân ngáng mắt đi hết!

Trông thấy tên nam tử mãnh hổ hùng ưng này ôm dính mình như kẹo đường nũng nịu, Trầm Nhạn Thạch vừa tức giận vừa thấy buồn cười. Nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì mấy ngày nay đúng là có xao lãng hần thật, hần chịu đựng được bao lâu cũng là hay lắm rồi.

Không phải y không muốn ở cạnh hần, chẳng qua Đào Hoa thôn cách thị trấn quá xa, khi cần đại phu chữa bệnh thật sự rất khó khăn. Nhìn dân làng cố nén cơn bệnh thật tình là không đành lòng, nên y mới quyết tâm chữa bệnh miễn phí. Mặt khác trong lòng Trầm Nhạn Thạch cũng nuôi một suy nghĩ, người trong Bích

Du Cung đã gây cảnh máu rơi khắp nơi, không biết đã tạo bao nhiêu sát nghiệt mà nguyên do đều từ hai người bọn họ. Y không lo lắng cho bản thân nhưng lại sợ Đoàn Phi Ứng còn nợ chưa trả dứt, trong lòng chỉ nghĩ một điều: bản thân cứu được một người thì tội nghiệt của hắn có thể giảm bớt phần nào. Chỉ là tâm tư này vẫn giấu kín trong lòng chưa nói với Đoàn Phi Ứng lần nào.

Y khẽ cười: “Được rồi, hôm nay cái gì cũng nghe lời người hết, nhưng phải buông ta ra trước đã.”

Đoàn Phi Ứng mừng rỡ khôn xiết, định buông tay lại nghe tiếng ồn ào ngoài cửa, một người liều lĩnh xông vào:

“Nhạ Thạch ca, ca mau đến xem— A, hai người đang— hi hi, hai người đang mắc bận, mắc bận rồi.”

Phanh một tiếng, cánh cửa khép lại.

Trầm Nhạ Thạch ngẩn người: “Là tiểu Tam bên cạnh nhà mà, thằng nhóc chắc hiểu lầm rồi, cũng tại người bám dính lấy ta thôi.”

Sắc mặt Đoàn Phi Ứng kéo dài thườn thượt: “Cái thứ đàn độn đó, óc chật ních không biết đang nghĩ cái gì.” Hắn đi ra thấy tiểu Tam đứng ngoài giữ cửa, mặt mày đỏ au đang khúc khích cười.

“Đứng đó cười ngớ ngẩn gì đó? Có gì nói mau đi.”

Tiểu Tam thấy sắc mặt xám xịt của Đoàn Phi Ứng thì không dám nói nhiều, lè lưỡi lách vào trong: “Nhạ Thạch ca, đệ mới nhặt được con cún này, hình như nó bị thương thì phải.”

Trầm Nhạ Thạch nhìn sang quả nhiên thấy thằng nhóc ôm một con chó nhỏ đen tuyền trên tay. Con chó này chừng bốn năm tháng tuổi là cùng, đôi mắt tròn xoe lay láy vừa to vừa sáng, nằm trong tay tiểu Tam mà bộ dáng không yên cứ vùng vẫy muốn nhảy xuống.

Trầm Nhạ Thạch vươn tay ra: “Nó bị thương chỗ nào?”

“Ca cẩn thận đó, nó hung dữ lắm, hồi nãy chút nữa đệ bị cạp một phát rồi.”

Vậy mà con chó nhỏ này lại thích Trầm Nhạ Thạch vô cùng, nó để y tùy nghi xoa đầu mình, thi thoảng còn ư ử mấy tiếng.

“Ồ, coi bộ nó thích ca rồi đó.”

Trầm Nhạ Thạch cũng cảm thấy thú vị, xem xét chỗ vết thương thấy con chó đã gây một chân vệt ôm nó đi bằng bố.

Tiểu Tam nhàn rồi không có chuyện gì làm, mắt thấy Trầm Nhạ Thạch đang bận bịu chữa trị con chó, lại liếc thấy sắc mặt hầm hực của Đoàn Phi Ứng, bỗng nhiên phì cười một cái: “Nhạ Thạch ca, ca có thấy con chó nhỏ này giống A Ứng không vậy?”

“Hả?”

“Ca coi cặp mắt với cái dáng vẻ kia kìa, còn nữa, bọn họ đối với ai cũng nhe nanh hung dữ thấy sợ, duy chỉ có thấy ca là ngoan ngoãn nghe theo răm rắp, còn không giống y chang là gì?” Thằng bé nhin hết nổi cười phá lên.

Trầm Nhạ Thạch lén nhìn đôi mắt của Đoàn Phi Ứng, thấy sắc mặt hắn càng lúc càng âm u thì biết hắn đã sắp điên tiết, vội nói: “Con chó này cứ giao cho ca. Tiểu Tam, đệ mau về nhà đi không mẹ sẽ mắng đó.”

Tiểu Tam sợ nhất là mẹ của nó, vừa nghe xong mặt cắt không còn hột máu ba chân bốn cẳng chạy đi mất.

Đoàn Phi Ứng bước qua từng bước: “Nè.”

“Gi?”

“Người đang lén cười.”

“Ta không có.”

“Người rõ ràng có cười mà!”

Trầm Nhận Thạch cố nén cười: “Không có mà.” Thực sự nhin không nổi nữa, y bèn ôm con chó nhỏ vào phòng trong, một lát sau mới đi ra, “Chúng ta—”

“Chúng ta nuôi con chó này được không hả?” Đoàn Phi Ứng đã tiếp lời y, “Ta không chịu.”

“Ứng!”

Bởi vì mặt rất mỏng nên ngày thường giáp mặt, Trầm Nhận Thạch cũng không gọi thẳng tên Đoàn Phi Ứng, chỉ dùng mấy chữ “này, nè” đại loại để thay thế. Y ngẫu nhiên lỡ lời làm Đoàn Phi Ứng nghe mà trong lòng xốn xang.

Hắn trưng cái vẻ mặt đúng chuẩn sắc lang mà rằng: “Vậy ngươi phải làm sao hả?”

Trầm Nhận Thạch thở dài, đi tới hôn lên mặt hắn một cái. Y rất ít khi chủ động nên gương mặt xấu hổ ửng đỏ cả lên, khe hôn xong là tách ra ngay nhưng đã bị Đoàn Phi Ứng ôm chặt lấy.

Đoàn Phi Ứng phả hơi vào tai y, đặc ý nhìn thân thể trong lòng thoáng run lên, hắn khẽ cười: “Ngươi đừng tưởng qua quýt như vậy là xong. Nhận Thạch, đã lâu rồi chúng ta không có thân mật với nhau.” Bàn tay sói đã sờ soạng khắp nơi không ý không tứ gì hết.

“Đừng... A!” Trầm Nhận Thạch vừa muốn vùng ra đã kêu một tiếng thất kinh, ra hắn đã ẵm ngang y vào lòng.

Đoàn Phi Ứng nhẹ nhàng day day vành tai nhỏ xinh của y, tà mị cười khẩy: “Đã ở tình thế này rồi ngươi còn muốn trốn sao?”

Trầm Nhận Thạch bị hắn đùa bỡn đến bủn rủn toàn thân, ngay cả mang tai cũng ửng đỏ theo, khẽ nói: “Cửa...”

“Đã cài then rồi.”

“Ngươi...” Lời tiếp theo đã bị ngăn nơi môi.

Gió đêm hây hẩy lướt, ý xuân đang đượm nồng...

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-dong-tieu-tuy>